MUNRO
THE GREAT

BY

A. Chidambaranatha Chettiar, B. A.,

Lecturer in Tamil,

Government Muhammadan College,

MADRAS.

6290

MADRAS.

HEENATHAYALU & CO.,

1933

ghts Reserved] *[Price 10 Annas*

மஹானுபாவர் மன்ரோ

சென்னை கவர்மெண்டு முஹம்மதிய காலேஜ்

தமிழ் ஆசிரியர்

ஸ்ரீமான் அ. சிதம்பரநாதஞ் செட்டியார், பி. ஏ.

அவர்கள் எழுதியது

பதிப்பாளர்கள் :

தினதயாளு அண்டு கோ.,

176, தங்கசாலை வீதி, மதராஸ்

ரிஜிஸ்தர்செய்தது.] [விலை 10 அணா

PRINTED AT
THE GUARDIAN PRESS, LTD., MADRAS
1933

H. E. SIR GEORGE FREDERICK STANLEY

DEDICATED

TO

HIS EXCELLENCY

Lieutenant - Colonel

The Right Honourable

Sir GEORGE FREDERICK STANLEY,

P.C., G.C.I.E., C.M.G.,

GOVERNOR of MADRAS

as a humble token

of my

Great Respect and Loyalty.

A. C. Chettiar.

பொருளடக்கம்

எண்.	விஷயம்.	பக்கம்
i	இளமை	1
ii	கீழ்த்தரப் படைத்தலைவன்	6
iii	சேலம் ஜில்லா கலெக்டர்	14
iv	கன்னட ஜில்லா கலெக்டர்... ...	26
v	ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லர்க்களின் கலெக்டர்	49
vi	ஐரோப்பாவில் மன்ரோ	62
vii	நியாய இலாகா விசாரணை சபைத் தலைவர்	69
viii	மராத்தியச் சண்டையில் மன்ரோ ...	80
ix	மீண்டும் ஊருக்கு	83
x	மதராஸ் கவர்னர்	87
xi	மன்ரோவும் இந்திய மக்களும் ...	107
xii	மன்ரோவின் அபிப்பிராயங்கள் ...	126
xiii	மன்ரோவின் கடிதங்கள்	139
xiv	மன்ரோவுக்குற்ற துயர்கள் ...	150
xv	மன்ரோவின் மாண்பு	157

PREFACE

When I was engaged last year in writing a small book, in Tamil, of Stories from Indian History for the use of pupils in Elementary Schools, I came across quite fortunately, some interesting books on Sir Thomas Munro. A careful study of these books led me to the conclusion that his life could still inspire us with enthusiasm and zeal in our respective duties and serve us as an ideal in many walks of life. So I thought that a mere chapter in my earlier book would not do and that his Life deserved special treatment in a separate book for itself.

It is superfluous for me to enumerate here the traits of mind and Character of this Great and Good Man, for I believe I have done justice to them, as best as I could, in the last Chapter of this book. But the very fact that he is remembered even to this day in several parts of this Presidency as "the Father of the People", in several other parts as "the Ryots' Friend", and in Gooty as "the Sage Munro (*Munrovarishi*)" is enough to convince anybody of the Great Good he has done for this country. Here I can do nothing better than place before my readers the epitaph on Munro's tomb in St. Mary's Church, Fort Saint George, which I have copied with great pleasure by kind permission of the Rev. G. A. Wilson, M.A., I.E.E., (Garrison chaplain):—

"Near this stone are deposited the remains of Major-General Sir Thomas Munro Bart., K.C.B., Governor of the Presidency of Fort St. George, who after 47 Years of distinguished Civil and military services, seven

of which he passed at the head of that Government under which he first served as a cadet, was suddenly called from his labours on the 6th of July 1827, at a moment when in the language of the Honourable Court of Directors he was on the point of returning to his native land '*in the enjoyment of well-earned honours from his sovereign and from the company*', having recently manifested a new proof of his *Zeal and Devotion in retaining charge of the Government of Madras* after he had intimated his wish to retire therefrom and at a period when the political state of India rendered the discharge of the duties of that high and honourable station peculiarly arduous and important."

Aetat: 65.

"Sir Thomas Munro was from the earliest period of his career remarkable amongst other men. All those who were associated with him at the commencement of his service, many of whom have since become illustrious in the annals of India and of their country, *yielded to him with common consent that pre-eminence which belonged to the ascendency of his Character. The resources of his mind* rose superior to every emergency of Civil Government or Military Enterprise, and he united to these qualities *an unpretending modesty* 'that exalted sign of innate worth' which courted no applause, and which would have obstructed his advancement, had not *his transcendant merits in the cabinet and in the field* forced him into public notice and elevated him to the highest office of this Presidency".

In bringing out this book in its present form several persons have helped me and to them all I owe a deep debt of gratitude. I shall be failing in my duty if I did

not mention here their names and the way in which they have helped me. To A. H. A. Todd Esquire, M.A., I.C.S., Collector of Salem, who was kind enough to circularise to the Tahsildars of his District my request for information with regard to certain local details and to furnish me with what was forthcoming and to Dewan-Bahadur P. Kesava Pillai Avl., B.A. B.L., C.I.E., who also furnished me with certain other details, I take this opportunity of conveying my thanks. A. R. MacEwen, Esq., I.C.S., Secretary to the Board of Revenue, taking a very great personal interest in the matter, kindly allowed me to have a photograph taken of Sir Thomas Munro's full-length portrait which graces his room. I thank him very sincerely for the encouragement he has given me.

I am deeply obliged to my Colleagues Messrs. Md. Ishaq Hashimi, B.A. Hons., (London) and K. Kanahasabapathy Pillai, M.A.L.T., and also to my old lecturers Messrs. P. R. Krishnaswami, M.A.L.T., and R. Ramaier, M.A.L.T., who in one way or another have helped me while this book was in preparation.

My friends Messrs. P. Packiriswami Chettiyar, T. Ramalingam B.A., and C. Ramaswami Mudaliar B.A., B.L., who helped me in seeing through the proofs deserve my abundant thanks.

Famous writers on Munro are of opinion that the highest praise an Indian can pay to a Civilian is just to compare him to Munro. But my humble opinion is that the highest esteem in which an Indian holds his Governor can best be shown by the dedication to him of a book like this on Munro. With this idea I approached A. D. Crombie Esq., I.C.S., Private Secretary to His Excellency the Governor of Madras and he was kind

enough to obtain for me His Excellency's kind permission for the Dedication and to arrange for a copy of His Excellency's photograph to be sent to me. To him also I offer my sincere thanks.

To His Excellency Sir George Frederick Stanley I do hereby tender my humble thanks for the great honour that His Excellency has conferred upon an admirer of Sir Thomas Munro—

A. C. Chettiar.
28—1—1933.

முன்னுரை

"இந்திய சரித்திர மாலை" என்னும் ஒரு சிறு புத்தகத்தை எழுதும் நோக்கத்துடன் சிற்சில சரித்திர நூல்களை நான் படித்துவருங்கால், பெரியார் பலருடைய சரிதங்களுள் மன்ரோவது என்னுள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டது. அதன்மேல், அவரைக் குறித்து எழுதப்பெற்றுள்ள ஆங்கில நூல்களை எல்லாம் படிக்கத் தொடங்கிப் படித்து வருங்கால், அவரது சரிதத்தின் எவ்வெப் பகுதிகள் நம் நாட்டாரால் அறிந்து கொள்ளற் பாலனவாய் உள்ளனவோ அவ்வப் பகுதிகளை யெல்லாஞ் சேர்த்துத் தமிழில் ஒரு புத்தகமாக வெளியிடலாம் என்னும் எண்ணம் உதித்தது. இதுவே இப் புத்தகத்தின் தோற்றுவாய்.

"அன்பில் தாயை ஒத்தவர்" என்றும், "குடிகளின் நண்பர்" என்றும் மன்ரோ மக்களால் இங்குப் போற்றப் பட்டு வருவதொன்றே அவர் இந்தியரிடத்து அன்புபூண்டு, இந்தியாது முன்னேற்றத்திற் கண்ணுங் கருத்துமாய் இருந்த ஒரு மஹானுபாவர் என்பதை உணர்த்தப் போது மானது. மேலும், அவர் தமது பத்தொன்பதாம் வயதில் இந்தியாவுக்கு வந்தவர் ஏறத்தாழ நாற்பத்தேழு ஆண்டுகள் இங்கேயே வதிந்திருந்து இங்கேயே உயிர்நீத்தார் என்பதும், அவர் வாணாளில் எந்த ஒரு வகையிலாகிலும் சம்பந்தப் படாதிருந்த எந்த ஒரு ஜில்லாவும் தென்னிந்தியா வில் இல்லை என்பதும், பிறப்பால் அவர் ஆங்கிலேயரே ஒழிய

உணர்ச்சிகளாலும் கொள்கைகளாலும் அவர் சிறந்த இந்தியரே என்பதும் அவரது சரிதத்தின் இயல்பு இஃதெனவுணர்த்தும். அப் பெரியார்க்குச் செய்யலாகும் நன்றிகளுள் ஒன்று அவர் எங்ஙனம் நமக்காகப் பாடுபட்டார் என்பதை அறிந்து கோடலாகும். அவர்தம் அருமைக் குணங்களை "மன்ரோவின் மாண்பு" என்ற அத்தியாயத்தில் வைத்துக் கூறியுள்ளேன்; ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. அஞ்சாமை அறிவு, ஊக்கம் இம் மூன்றையும் அவர் எஞ்சாது பெற்றிருந்தார் என்றும், தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமை இம் மூன்றும் அவரை நீங்காதிருந்தன என்றும், காட்சிக் கெளியராகவும் கடுஞ்சொல்லரல்லராகவும் அவர் திகழ்ந்தவர் என்றும் அறியப்படுவதால், அவர் மன்னனது மாட்சிமை பெற்றிருந்தார் என்பது பெறப்படும். கருவி, காலம், செய்யும் அருவினை இவற்றை அறியலாகுந் திறத்தையும், குடிகாத்தல் கற்றறிதல் ஆள்வினையுடைமை என்றிவற்றையும் அவர் பெற்றிருந்தார் ஆதலானும், கம்பாது வாக்கிற்கேற்ப அவர் நடந்துள்ளாராகலானும், அவர் ஒரு சிறந்த அமைச்சனின் அருங்குணங்களும் பெற்றிருந்தவர் என்பது புலனும். அவர் வாழ்க்கையிற் புகுங்கால், எவ்வளவு எளியாக இருந்து, எத்துணை யிடுக்கண்கள் வாய்ப்பட்டு, தமது உழைப்பொன்றால் எவ்வளவு மேன்மையான கவர்னர் பதவியை இறுதியிற் பெற்றார் என்றும், தளகர்த்தர் என்ற முறையில் அவர் எங்ஙனம் நடந்துகொண்டார் என்றும், அதிகாரி என்ற முறையில் குடிகளுக்கு எங்ஙனம் நன்மை புரிந்தார் என்றும், புதல்வன் என்ற முறையில் தாய் தந்தையரை எங்ஙனம் பேணினார் என்றும், கணவன் என்ற முறையில் தமது மனைவியோடு எங்ஙனம் பழகினார் என்றும், தந்தை என்ற முறையில் தமது குழந்தைபால் எங்ஙனம் அன்பு காட்டினார் என்றும் இப்புத்தகத்தின்கண்ணே காட்டப்பட்டுள்ளது.

மன்ரோவது வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதப்புகும் எவரும் அவருடைய அருமையான கடிதங்களைப் புறக்கணித்தல் என்பது இயலாது ஆதலால், யானும் வேண்டிய இடங்களில் சிற்சில கடிதங்களை மொழிபெயர்த்துத் தந்துள்ளேன். கடிதங்களின் போக்கும் சொல்லழகும் இனிமை பயப்பனவாக இருக்கின்றன ஆதலின், ஆங்கிலந் தெரிந்தோர் வேண்டுமானுல் அக்கடிதங்களை மூலத்திலுங்கண்டு படித்து மகிழ்வுறலாம். இவ் வரலாற்றிலிருந்து அறியலாகும் நீதிகளைத் திரட்டி இப்புத்தகத்தின் இறுதியில் ஓர் அநுபந்தமாகச் சேர்த்துள்ளேன்; அதனையுங் காண்க.

இப் புத்தகத்தை நான் எழுதி வருங்கால், எனது வேண்டுகோட் கிணங்கி, சிற்சில செய்திகளைத் தெரிவித்த சேலம் ஜில்லா கலெக்டர் ஏ. ஹச். ஏ. டாட் (எம். ஏ; ஐ. சி. எஸ்.) துரையவர்கட்கும், கூடவபுரம் திவான்பகதூர். பி. கேசவப்பிள்ளை (பீ. ஏ. பி. எல்; ஸீ. ஐ. இ) அவர்கட்கும் எனது நன்றியைச் செலுத்தக் கடமைப் பட்டுள்ளேன். மேலும், எனது ஆசிரியர்களும் நண்பருமாகிய ஸ்ரீமான்கள் பி. ஆர். கிருஷ்ணசுவாமி அய்யங்கார் (எம். ஏ. எல். டி), ஆர். இராமய்யர் (எம். ஏ. எல். டி.), கோ. கனகசபாபதிப் பிள்ளை (எம். ஏ. எல். டி) ஆகிய மூவரும் ஒரோவொரு வழியில் இப்புத்தகம் எழுதுங்கால் எனக்கு உதவியாய் இருந்துள்ளார்கள் ஆதலின், அம் மூவர்க்கும் வந்தனஞ் செலுத்தும் கடப்பாடுடையேன்.

இப் புத்தகத்திலே வெளிவரும் மன்ரோவின் படத்தைப் புகைப்படம் மூலம் எடுத்துக்கொள்ள உவகைபூத்து அனுமதித்த ரெவனியூபோர்டு காரியதரிசி ஏ. ஆர். மேக்ஈவன் (ஐ. சி. எஸ்.) துரையவர்கட்கும் என் நன்றி உரித்து.

மேலும், இது அச்சுவாகனம் ஏறிவருங்கால் ஒப்பு நோக்குதல் முதலான சில வுதவிகளைச் செய்துவந்த என் அருமை நண்பர்களான பா. பக்கிரிசுவாமிச் செட்டியார் அவர்கட்கும், தி. இராமலிங்க முதலியார், பீ. ஏ. அவர்கட்கும் எனது வந்தனத்தை அளிக்கின்றேன்.

இறைவ னருளின்றேல், இதனை அறிந்து இயற்றிடல் என்பது என்னால் இசைந் திராதாகலின், அவனடியை முடி வில் போற்றுது நிற்பது எங்ஙனமாம்? அதனால், அவற்கும் எனது வணக்கமுள்ள வந்தனத்தை அளிக்கின்றேன்.

அ. சிதம்பரநாதன்
28—1—33.

மஹாநுபாவர் மன்ரோ

முதல் அத்தியாயம்

இளமை

ஐரோப்பா கண்டத்தில் ஸ்காத்லாந்து தேசத்தி லுள்ள கிளாஸ்கோ என்னும் பட்டணத்தில் 1761-ஆம் வருஷம் மே மாதம் 27-ஆந் தேதியன்று அலக்ஸாந்தர் மன்ரோ என்ற வியாபாரிக்கும் மார்கரேட் ஸ்டார்க் என்ற பெண்மணிக்குமாக ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அக் குழந்தைக்குத் தாமஸ் மன்ரோ என்ற பெயர் இடப் பட்டது. தாமஸ் மன்ரோ தமது தாய் தந்தையருக்கு இரண்டாவது குழந்தை. தாமஸ் மன்ரோவுக்கு நான்கு சகோதரர்களும் இரண்டு சகோதரிகளு முண்டு. இவருக்கு இளமையில் சின்னம்மை வார்த்ததன் காரண மாக ஒரு காது சிறிது செவிடாயிற்று. அவர் முதலில் கிளாஸ்கோ இலக்கணப் பள்ளியில் சில காலம் பயின்ற பிறகு, கிளாஸ்கோ சர்வகலாசாலையில் 13 வயதிற் சேர்ந்து அங்கு மூன்று வருஷ காலம் படித்து வந்தார். கல்லூரியில் பயின்ற காலையில், இராணுவ

சரித்திரத்திலும் கணக்கிலும் இரசாயன சாஸ்திரத்திலும் அவர் நிபுணராய் விளங்கினர். அவர் கல்வி கலாசாலையோடோ கல்லூரியோடோ முடிந்ததன்று; கல்லூரியைக் கடந்த பிறகும் மன்ரோ இலக்கியங்களையுஞ் சரித்திரங்களையும் நிரம்பப் படித்து வந்தார். சரித்திரங்களைப் படித்த காலையில் போர்களைப்பற்றிய குறிப்புகள் அவர்க்கு மகிழ்ச்சியளித்து வந்தன. அறிவு வேட்கையும் புத்தகம் போற்றுந் தன்மையும் அவரிடம் காணக்கிடந்தன. ஆங்கிலத்தில் கற்பவை கற்றதோடமையாது பிற மொழிகளிலுள்ள சிறந்த நூல்களையுங் கற்க வேண்டுமென்னும் அவா தூரக்க, அவர் ஸ்பேனிஷ் பாஷையைக் கற்கத் தொடங்கினர்.

"டான் கிவிக்ஸாட்" என்னுஞ் சிறந்த ஸ்பேனிஷ் நூலை மொழிபெயர்ப்பிலன்றி அப் பாஷையிலேயே படித்தறிய வேண்டுமென்னும் விருப்புடன், பக்கத்தே ஓரகராதியும் ஓரிலக்கணமும் வைத்துக்கொண்டு பிறருதவியின்றி அப் பாஷையைப் பதினாறு வயதளவில் அவர் நன்ருகக் கற்றுக்கொண்டார். அம் மொழியில் எழுதப்பட்டிருந்த சில குறிப்புகள் ஒரு ஸ்பேனிஷ் கப்பலில் அகப்பட்டன. அக் குறிப்புகளை இங்கிலீஷில் மொழிபெயர்த்துத் தந்தமைக்காக, கூட்டுக் கடைக்காரர்கள் சிலர் கொடுத்த வெகுமதியாகிய முதல் வருமானத்தை மன்ரோ தமது அருமைத் தாயாருக்குத் தந்தார்.

மன்ரோ கல்வித் துறையில் ஆர்வத்துடன் விளங்கியவாறே தேகப்பயிற்சித் துறையிலும் துலங்கினர்.

அனேக பந்தய விளையாட்டுகளில் அவர் வெற்றி யுற்றார். குத்துச் சண்டையிலும் அவர் சமர்த்தர். அவர் திட சரீர முடையவர்; நல்ல வுயாமும் அதற்கேற்ற பருமனும் வாய்ந்தவர்; ஆயினும், அதிக அழகு வாய்ந் தவரென்று சொல்வதற்கில்லை. தம்மைத் துணிமணிக ளால் அழகு படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று அவர் நினைத்தவரு மல்லர். திறந்த வெளிகளிலே விளையாடும் விளையாட்டுகளில் அவருக்கு விருப்பம் இருந்தாலும், சிறப்பாக மீன்பிடிப்பதிலும் நீந்துவதிலும் அவர்க்கு ஆர்வம் அதிக முண்டு. ஆண்மை, இடுக்க ணழியாமை, பொறுமை, தன்னொடுக்கம் ஆகிய இக் குணங்கள் அவரிடத் திளமையிலேயே காணப்பட்டன.

மன்ரோவுக்கு வயது பதினாறு ஆனதும், அவரது தகப்பனார் அவருக்கு "சாமர்வில் கார்டன்" என்ற வர்த்தகசாலையாரிடம் ஒரு குமாஸ்தா வேலை வாங்கித் தந்தார். இவ் வேலையில் மன்ரோ இரண்டு வருட காலம் இருநதுவந்தா ரெனினும் இது அவருக்குப் பிடிக்க வில்லை; படை வீரனாக வேண்டுமென்ற எண்ணத் துடனேயே யவர் இருந்து வந்தார். இவ்வெண்ணம் நிறைவெய்தும்போல் ஒருகாற் றோன்றிற்று. நீதி விசாரணைத் துரைமார் சிலர் எழுப்ப நினைத்த ஒரு படைக்கு மன்ரோவைப் பிரதி துரை (Lieutenant) யாக நியமிப்பதாகச் சொல்லி அவருடைய சம்மதங் கேட்கப்பட்டது. அப்பொழுது, அவ் வேலையை ஒப்புக் கொள்ள மன்ரோவுக்கு இஷ்டமிருந்தும், தம் தகப்பனா ரது விருப்பத்திற்கு மாறாகச் செல்லக் கூடாதென்ற

எண்ணத்தால் அவர் அவ் வேலையை வேண்டாவெறுப்பாக ஒப்புக்கொள்ள மறுத்து விட்டார்.

ஆனால், அறிவினால் விலக்கப்பட்ட ஒன்று ஆபத்தினால் கொள்ள வேண்டியதாக ஏற்பட்டது. அதாவது, 1778-ஆம் வருஷத்தில் அலக்ஸாண்டர் மன்ரோவின் கூட்டுக் கடை முறிந்ததால், குடும்பம் வறுமை நிலையடையவே, அலக்ஸாண்டர் தமது புத்திரனுக்குக் கப்பலில் வாலிப உத்தியோகஸ்தன் (Midshipman) வேலை யொன்று வாங்கிக் கொடுத்தார். மன்ரோவுக்குக் கடலோடும் வாழ்க்கையில் இஷ்டமில்லை யானாலும் சோம்பேறி வாழ்க்கை நடத்த அவருக்குப் பிரியமில்லை. அன்றியும், தகப்பனார்க்குச் சுமையாக ஒரு நாள்கூட இருக்கக் கூடாதென்பது அவர தெண்ணம். எனவே கப்பல் வாலிப உத்தியோகஸ்தனாகப் புறப்பட்ட அவர் லண்டன்மா நகரை விட்டுப் புறப்படு முன் தந்தையுதவியால் யுத்தாப்பியாச வாலிபனாக (Cadet) நியமிக்கப்பட்டார். எனினும், கப்பற் கூலி கொடுக்கப் போதிய பண மில்லாமையால், மன்ரோ கப்பலிலேயே வேலை செய்து அவ் வேலையின் கூலிக்குப் பதிலாகத் தம்மை இந்தியாவிற் கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்துகொண்டார். தமது பிற்காலத்தில் கவர்னரான இவர் வாழ்க்கையிற் புகுந்த காலத்தில் கையில் காசின்றி வறுமை வாய்ப்பட்டுக் கப்பற் கூலி கொடுக்க முடியாது அதற்காக ஏவல் புரிந்தாரென்பது உலக வியல்பை ஒருவாறு உணர்த்தும் அன்றோ?

1780-ஆம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் 15-ஆந்

தேதியில் மன்ரோ மதராஸ் வந்து சேர்ந்தார். மன்ரோ கொண்டு வந்த ஆடைகளுள் நான்கு நீங்கலாகப் பிறவெல்லாம் கம்பளி வஸ்திரங்கள். அவை இந்தியா வின் உஷ்ண ஸ்திதிக்கு ஏற்றவை யல்ல வென்பதை அவர் இங்கு வந்த பின்னரே அறிந்துகொண்டார். உடனே வேறு ஆடைகள் தைத்துக் கொள்வதற்கோ அவரிடம் பணமில்லை. அவரிடம் வேலைக் கமர்வதாக வாக்களித்து நல்லவன் போற் பாவனை செய்த ஒருவன் ஒரு மேஜையும் சில நாற்காலிகளும் துணியும் வாங்கி வருவதாகச் சொல்லிப் பணத்தை வாங்கிச் சென்றவன் திரும்பி வரவேயில்லை. மதராஸி லிருந்தபோது மன்ரோ வுக்குச் சம்பளம் ஏறக்குறைய ரூபாய் நாற்பத்தைந்து. இச் சம்பளத்தில் எட்டில் இரண்டு பங்கு துவிபாஷை பேசுபவனுக்கும், ஒரு பங்கு சமையற்காரனுக்கும், மற்றொரு பங்கு வண்ணானுக்கும் அவர் மாதா மாதம் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. எஞ்சிய இருபத்திரண் டரை ரூபாய்தான் அவருடைய மற்றச் செலவுகளுக் கானவை. ஆதலால், எவ்வளவு செட்டா யிருந்துங்கூட ஆறு மாதமான பின்னரே சில சட்டைகள் தைத்துக் கொள்வதற்காகும் பணத்தை அவராற் சேர்க்க வியன்றது. ஆறு மாதம் வரை மன்ரோ மதராஸ் நகரிலேயே இருந்து யுத்தாப்பியாசம் செய்துகொண்டும் தேசிய பாஷைகளைக் கற்றுக்கொண்டும் வந்தார்.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

கீழ்த்தரப் படைத்தலைவன்

அக் காலத்தில் மைசூரை யாண்டுவந்த ஹைதர் ஆலியும், தெக்கணத்து நைசாமும் ஒன்று சேர்ந்து இங்கிலீஷ்காரருக்கு எதிராகக் கிளம்பினர். அதனால், 1780-ஆம் ஹூ முதல் 1782-ஆம் ஹூ வரையில் ஹைதர் ஆலியோடும், பின்னிரண்டு வருஷங்கள் ஹைதரின் புத்திரனை திப்பு சுல்தானோடும் கீழ் இந்தியக் கம்பெனியார் செய்த சண்டைகளில் மன்ரோவுக்குப் பங்குண்டு. 1780-ஆம் ஹூ ல் காஞ்சீபுரத்தி லிருந்து மதராசுக்குக் கம்பெனியார் புறங்காட்டி யோடிய காலத்தில் மன்ரோவுங் கூட விருந்தார். 1781-ஆம் ஹூ ல் வந்தவாசியைக் கம்பெனியார் மீட்ட காலத்தில் மன்ரோ உதவி புரிந்தார். அவ் வருஷத்தில் புதுச்சேரியி லிருந்து கூடலூருக்குப் பீரங்கிச் சண்டையினிடையே படை சென்ற காலத்தில் உடனிருந்து மன்ரோ கஷ்டப்பட்டார். அடுத்த இரண்டு வருஷங்களிலும் சித்தூரைக் கம்பெனியின் படை கைப்பற்றிய காலத்திலும், கூடலூ ரரணை முற்றுகையிட்டகாலத்திலும் மன்ரோ உதவி புரிந்தார். எனவே, கம்பெனியின் படை போர்மேல் எவ்வெவ்விடம் சென்றதோ அவ்வவ்விடம் மன்ரோவுஞ்

சென்றார் ஆதலின், மன்ரோவின் மனத்தில் போர்ச் செய்திகள் அழுத்தமான உறுதிப்பாட்டை விளைத்தமை வியப்பன்றே !

பின்னர், மதுரை, தஞ்சை, மதராஸ், காசிம் கோட்டை, வேலூர் முதலிய விடங்களில் இராணுவம் நிறுத்தப்பட்டிருந்த காலங்களில் அங்கங்குத் தங்கி யிருந்தார் மன்ரோ. இவ்வேல்லையில் அவர் ஹிந்துஸ் தானி, பெர்சியன் பாஷைகளைக் கற்றுக்கொண்டு இலக்கியங்களையும் ஆராய ஆரம்பித்தார். அவருக்குத் தெலுங்கு கன்னடம் ஆகிய பாஷைகளிலும் பயிற்சி யுண்டென்றுங் கூறுவர்.

இவ்வண்ணம் சில்லாண்டு சென்ற பின்னர், செய்தி இலாகா உத்தியோகஸ்தர்களுள் காப்டன் ரீட் என்பவரின் கீழே ஒருவராக நியமிக்கப்பட்டு, கிருஷ்ணு, கோதாவரி, விசாகப்பட்டணம், கஞ்சம் என்ற ஜில்லாக்கள் சேர்ந்த வட மாகாணத்தைப் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தோடு சேர்க்கும் பணியுடன் சென்ற படையில் ஒருவராக மன்ரோ அனுப்பப்பட் டார். மேல், திப்பு சுல்தானை யெதிர்த்து நிகழ்த்திய பூசல்களில், பங்களூர் கோட்டையைப் பிடித்த காலத் திலும், கரிகலம் சண்டை நடந்த காலத்திலும், சீரங்கப் பட்டணம் முற்றுகை செய்யப்பட்ட காலத்திலும் மன்ரோ கம்பெனியது படையுடனிருந்தார். 1792-ஆம் ஸூல் பிணையாளிகளாகத் தரப்பட்ட திப்புவின் திருக்குமாரர் இருவரைக் காவலோடு மதராஸ் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தவரும் மன்ரோவே. கீழ்த்தரப் படைத்

தலைவனாக இக் காலத்தே யிருந்துவந்த மன்ரோவின் தினசரி வாழ்க்கைக்கிடையே எவ்வளவு இன்னல்களும் இடுக்கண்களு மிருந்தன வென்பது கீழ்க்காணும் அவரது கடித மொன்றால் செவ்வனே புலனும். அக் கடிதம் அவர் தம் அருமைச் சகோதரிக் கெழுதப் பட்டதாகும். அது வருமாறு:—

"கீழ் நாட்டுப் பெருவாழ்வைப்பற்றி மேனாட்டுக் கருத்தைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளும் பொருட்டும், வயதான இந்திய பிரமசாரி உத்தியோகஸ்தர்களுடைய ஆதரவற்ற நிலைமையைக் காணும் பொருட்டும், நீ ஒரு சில மணி நேரமேனும் என் னறையில் வந்திருக்கக் கூடாதா எனப் பன் முறை நான் எண்ணியதுண்டு. அவர்கள் நீ நாடகங்களில் வாசிக்கும் தேசாதிபதிகள் போலச் சிறந்தோங்கி யிருப்பார்களென நினைக்கக் கூடும். அடிமைக் கூட்ட மொன்றாற் சூழப்பட்டு, பட்டாடை யுடுத்திக்கொண்டு, மலைமிசைத்தோன்றும் மதியம்போல் யானைத் தலைமிசையே நான் வெளியே போவேன் என்றும், பலர் சாமர மிரட்ட நான் பஞ்சணையில் சாய்ந்துகொண்டு பல்லிய சாலத்தால் மகிழ்வதிலேயே என் காலத்தை அனேகமாகக் கழிப்பேன் என்றும் நீ நினைக்கக் கூடும்.

ஆனால், நீ என்னைப்பற்றி நினைத்து அக மகிழுங் கால், நான் இங்கே பஞ்சணை யொன்றுமின்றிப் பாயல் மீது படுத்துக் கிடப்பேன். பட்டாடை யுடுத்தி யானை மீதிருந்து கீழ் நோக்காது, கிழிந்த பழைய சட்டைகளைப் போட்டுக்கொண்டு கடும் வெயிலில் நடந்துகொண்டு

இருப்பேன். நான் இந்தியா வந்து சேரும் வரையில், பசி, தாகம், களைப்பு, வறுமை ஆகிய விவற்றுள் ஏதொன்றினாலும் வருந்தினே னல்லேன். ஆனால், இவ்விடம் வந்து சேர்ந்த பின்னரோ, முன்னவை மூன்றினால் அடிக்கடியும், பின்ன தொன்றால் எப்பொழுதும் வருந்துகின்றேன் என்றால் நீ நம்ப மாட்டாய். உண்மையே நான் கூறுவது. புஸ்தகமல்லது தோட்டாவின் பை அன்றித் தலையணை பிறிதொன்றை அறியாது நான் இங்கு முதல் மூன்று வருஷங்கள் கழித்தேன். நான் அவ்விட மிருந்து கொண்டுவந்த நீண்ட சட்டையே எனக்குப் போர்வையாக உதவிற்று. அச் சட்டையின் கைகளை என் கால்களுக்குள் விட்டு, ஓரத்தை யிழுத்துத் தலை வரையில் போர்த்திக்கொண்டிருந்தேன். என் பாதந் தவிர மற்ற விடங்கள் போர்த்தப்பட்டே யிருந்தன. பாதத்தை மூட நினைக்கின், முடியவில்லை. சட்டை தைத்தவன் அது இத்தகைய காரியத்துக்கு உபயோகப் படுத்தப் படுமென்று கண்டானா? காற்பக்கம் மூடினால் தலைப் பக்கம் திறந்து கொள்ளும்; தலையை மூடினால் கால்: இவ் விரண்டினுள்ளும் நான் பின்னதையே கைக் கொண்டேன். அண்ணன் அலக்சாந்தர் வங்காளம் வந்தபோது ஒரு நல்ல சயனத்தை எனக் களித்தார். அந்தப் பெருநாளில் நான் ஒரு தலையணையும் சமுக்காளமும் வாங்கிக் கொண்டேன். எனது மூடு திரைகள் தலையணை உறைகளாகவும் துண்டுகளாகவுங் கிழித்துத் தைக்கப்பட்டன. இப்பொழுதுதான், இந்தியாவில் முதன் முதலாக என

தலையைத் தலையணைமீது வைத்துப் படுத்தேன்!

இத்துடன் விட்டேனா! இதிலிருந்து கொஞ்சம் அகம்பாவம் பிடித்தவனாகி, ஆகுல மேற்கொண்டு, நான்கு காண்டிகளும், ஒரு மேஜையும், மேஜை விரியிரண்டும், இன்னொரு நாற்காலியும் வாங்கினேன். ஆனால், மூன்று மாதத்திற்குள் மூன்று காண்டிகள் காணாமற் போய்விட்டபடியாலும் நாற்காலி யொன்றுடைந்து விட்டபடியாலும் பழைய ஆண்டியாகி இன்னும் ஆண்டிப் பட்டத்தைப் போக்க முடியாதவனாகவே யிருந்து வருகிறேன்.

வீட்டுச் சாமான்களைவிடச் சிறந்த வகையில் என்னுடைகள் இருப்பதாக நினைக்க வேண்டாம். உட்சட்டை நல்லதாக இருந்தால் மேற்சட்டை நல்லதாக இருப்பதில்லை. புது உட் சட்டை யொன்றைப் போட்டுக்கொண்டு பார்த்தால் மேற் சட்டையின் கை விட்டுவிடும்போ லிருக்கிறது.

என் பிரயாணங்களைப் பற்றியோ கேட்க வேண்டியதில்லை. எனக்குள்ள வாகனமோ ஒரே கிழக் குதிரை தான். அதுவும் பலஹீனமா யிருப்பதால் என்னுடைய பிரயாணங்களில் பெரும்பாலும் நான் நடந்தே போகவேண்டி யிருக்கிறது. நான் இங்கு வரும் வரையில் நடப்ப தென்பது எத்தகைத் தென்று எனக்குத் தெரியாது. இப்பொழுதோ, காலை முதல் மாலை வரை வெறுந் தண்ணீரைத் தவிர வேறொன்றின்றி அனேக சமயங்களில் நான் நடந்துள்ளேன். பற்பல திக்குகளிலும், விசாகப்பட்டணத்திற்கும் மதுரைக்கு மிடையே

இருக்கும் எல்லா விடங்களிலும் நான் நடைமேற் சென்றுள்ளேன்.

வேலூரிலுள்ள என் வீட்டில் ஒரு மண்டபமும் ஒரு படுக்கை யறையுமுண்டு. மண்டபத்தில் ஒரு மேஜை தவிர வேறெந்த சாமானுங் கிடையாது. படுக்கை யறையிலோ, சிறிய தொரு மேஜை, ஒரே நாற்காலி, எனது படுக்கை, புத்தகப் பெட்டி யொன்று, இரண்டு தகரப் பெட்டிகள் இவைதானுண்டு. மாதத்தில் மூன்று வேளைதான் நான் வீட்டில் சாப்பிடுவேன். அக்காலே, வீட்டிற்கு வருவோர் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு நாற் காலியும் சாப்பாட்டுத் தட்டும் கொண்டு வருவார்க ளாகையால் வீடு நேர்த்தியாய்த்தா னிருக்கும்!

ஆச்சரிய விளக்கைப் பெற்ற அலாவுதீனைப் போல நான் வாழ்ந்து வரவில்லை யென்றும், என்னிடம் ஆட்கள், பாடகர், யானைகள் இல்லை யென்றும் நான் சொன்ன பிறகு, என் ஓய்வு நேரத்தை எப்படிக் கழிக்கி றேன் என்று நீ தெரிந்து கொள்ள விரும்புவா யல்லவா? சில வருஷங்களுக்கு முன்னால் நான் எவ்வாறு கழித்தேன் என்பதைச் சொல்ல முடியா விட்டாலும், சென்ற இரண்டு வருஷமாக நான் வேலூரி லிருந்த காலத்து ஒவ்வொரு மணியையும் நான் எங்ஙனம் உபயோகப்படுத்தினேன் என்று கூற இயலும். காலை 7 மணிக்குக் காலை யுண்டி கொண்டவுடனே அனேக மாகத் தனிமையில் நடைமேற் செல்வேன். பத்து மணிக்கெல்லாம் திரும்பி வந்துவிடுவது வழக்க மாயினும், சில சமயங்களில் நான் ஒரு மணி வரையில்

வயல் வரப்புகளில் சுற்றிக் கொண்டிருந்து விடுவேன். பத்து மணிக்கு வீட்டுக்குத் திரும்பிவிடுஞ் சமயங்களில் ஒரு மணி வரையில் பர்ஸியன் பாஷையிற் பயின்று கொண்டிருந்து விட்டு, ஆடை யணிந்து உணவருந்தச் செல்வேன். மூன்று மணிக்குத் திரும்பி வந்ததும், சில சமயங்களில் அரைமணி நேரந் தூங்கியும் தூங்காமலும், பர்ஸியன் பாஷையை எழுதிப் பேசிச் சாயுங்காலம் வரையிற் கழிப்பேன். பின்னர், கலெக்டர் வீட்டில் ஒன்பது மணி வரையில் நண்பர்களுடன் பேசுவதிலும் விளையாட்டிலுமாகக் கழிப்பேன். அதன் பின்னர், இரவுச் சாப்பாட்டை யுட்கொண்டும் பல சமயங்களில் உட்கொள்ளாமலும், இராஜீய விஷயங்களைப் பற்றியும் பயனற்றவைகளையும் படித்திருந்து, பதினொன்றுக்கும் இரண்டு மணிக்குமுள்ள இடை வேளையில் உறங்கப் புகுவேன்.

நான் பல சமயங்களில் இரண்டு மூன்று மணி நேரம் பந்தாடுவதுண்டு. ஐரோப்பாவி லிருப்பதைவிட இங்கு மனிதர் இளைஞராக இருக்கின்றனர்; அவ்விடத்தில்விட இவ்விடத்தில் அவர்கள் கடுமையான வெயிலில்லாத நாட்களில் அதிகமாகத் தேகப்பயிற்சி யெடுத்துக் கொண்டும் களைப்படையாம லிருக்கின்றனர் என்பது வியப்பாய்த் தோன்றும். நானும் இங்கு உழைப்பதிற் பாதி யளவு நம் ஊரில் உழைக்க முடியாது. ஸ்காத்லாந்தில் நானிருந்தபோது தினந் தோறும் நான்கு மைல் தூரத்துக்கு மேல் பன்னிரண்டு மைல் வரையிற்றான் நடந்து, அது மிகப் பெரிதென

நினைத் திருந்தேன். இங்கோ, ஐந்து ஆறு வயதுள்ள சிறுவர்கள் அவர்தம் தகப்பனர் நடந்து செல்வதைப் போல் சிரமமின்றிப் பதினைந்து பதினறு மைல் தூரம் நடந்து செல்கிருர்கள்."

இவ்வளவு பாடுகளினிடையே மன்ரோ கஷ்டப் பட்டுச் சேர்த்த பணத்தைக் கொண்டும், மன்ரோவின் சகோதரர் அலக்சாந்தர் வங்காளத்தில் சேர்த்த பணத் தைக் கொண்டும், மன்ரோவின் குடும்பத்தாருடைய போஷணைக்காக வருஷம் ஒன்றுக்கு நூறு பவுன் ஸ்காத்லாந்துக் கனுப்பப்பட்டதென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளும் எவரும் மன்ரோவின் குடிபுறந் தோம்புந் தன்மையைப் போற்ருதிரார்.

மூன்றும் அத்தியாயம்

சேலம் ஜில்லா கலெக்டர்

இக் காலத்தில் சேலம் ஜில்லா என வழங்கப் படுவது மன்ரோ காலத்தில் பாராமஹால் என வழங்கி வந்தது. சேலம் ஜில்லாவின் தாலுக்காக்களாகிய கிருஷ்ணகிரி, தர்மபுரி, ஊத்தங்கரை, ஹொஸுர் ஆகிய வையும், வட ஆற்காட்டு ஜில்லாவில் இப்பொழு தடங்கும் திருப்பத்தூரும் ஒரு ஜில்லாவாக அப் பொழுது பாராமஹால் என அறியப்பட்டு வந்தன. கம்பெனியாருக்கும் திப்புவுக்கும் நடந்த போர்களுக்குப் பின் ஸ்ரீரங்கப்பட்டண சமாதானம் உண்டாயிற்று. அச் சமாதான உடன்படிக்கைப்படி கம்பெனியாருக் குத் திப்பு பாராமஹாலை யளிக்க நேர்ந்தது. இப் பாரா மஹாலை நிர்வகித்து வரும் பொருட்டுக் காப்டன் ரீட் என்றொருவர் நியமிக்கப்பட்டார். அவர் நேர்மையும் வாய்மையும் வாய்ந்தவர்; கௌரவத்தை யிழக்காது பொது நன்மைக்குப் பாடுபடக் கூடியவர்; எடுத்துக் கொண்ட எவ் விஷயத்திலும் ஆர்வம் அதிகங் கொள் பவர்; ஜனங்களுடைய பாஷைகளையும் பழக்க வழக்கங் களையும் அறிந்தவர்; அரசிறை சம்பந்தமான ஆராய்ச்சி களில் சமர்த்தர். அவர் மன்ரோவையும் இன்னு மிருவரையும் தமக்கு உதவியாளராகத் தேர்ந் தெடுத்துக் கொண்டார்.

பாராமஹால், இந்துக்களே அதிகமாக வாழ்ந்து வந்த இடம். அவர்கள், மூதாதைகளின் பழக்கவழக்கங்களையே யனுசரித்து ஆங்கிலேயருடன் அதுவரையில் யாதொரு தொடர்பும் இன்றி வாழ்ந்து வந்தவர்கள்; சமீபத்தில் நடந்த சண்டைகளால் வருத்த முற்றவர்கள். ஆதலால், பிற நாட்டா ராட்சியின்கீழ் பாராமஹாலை வைப்பதென்றால் விவேக முள்ளவரும் தேச பாஷை யறிந்தவருமாகிய உத்தியோகஸ்தர் தேவையாயிருந்தது. அதனாற்றான் காப்டன் ரீடை இராஜப் பிரதிநிதி லார்டு கார்ன்வாலிஸ் அந்த வேலைக்கு நியமித்தார்.

பாராமஹாலில் ரீடும் மன்ரோவும் புகுந்த வேளையில் அதன் நிலைமை எவ்வா றிருந்தது? ஹைதரும் திப்புவும் அப் பிராந்தியத்தை மிகவுங் கடூரமாக ஆண்டிருந்தனர். அவ்விருவரும் ஊரை அப்படியே குத்தகைக்காரர்களுக்குக் குத்தகையாக விட்டு வந்தனர். குத்தகைக்காரர் குத்தகைப் பணத்தைக் கட்டிவிட்டு, ஜனங்களைப் பெரிதும் வாட்டி வளைவெடுத்து, அனுவசியமாய் அதிகமாகப் பணத்தை வசூலித்தனர். இந்தக் கொடுமையான முறையின்கீழ் வாழ்ந்தவர்கள், கம்பெனியார் ஆளுகையில் வந்தகாலத்து, வறுமை மிகுந்தவர்களா யிருந்தார்கள். பணக்காரக் குடியானவனை ஓரிடத்துங் காணக் கூடவில்லை. ஒற்றை யுழவு மாடுகூட இல்லாமல் வாடகைக்கும் இரவலுக்கும் ஒரு ஜதை மாட்டை வாங்கி யுழுத பல கிருஷிகர்கள் இருந்தார்கள்.

இந் நிலையில், மன்ரோ பாரா மஹாலிற் புகுந்தார்; முதல் வேலையாக, அரசிறை இவ்வள வென்றும் வசூலிக்கும் விதம் இன்ன தென்றும் ஏற்பாடு செய்யத் தொடங்கினர். அவர் செய்த ஏற்பாட்டினல் ஜனங் களுக்கும் அரசாங்கத்தாருக்கும் சௌகரிய மேற் பட்டது. அவர் அனுசரித்த முறையை, இப்பொழுது ரயத்வாரி முறை எனக் கூறுவர். அதன்படி பயிரிடுங் குடிகளிட மிருந்து நேரே அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்க ளால் அரசிறை வசூலிக்கப்படுகின்றது. நிலத்தை விற்கவோ விடவோ வில்லங்கஞ் செய்யவோ குடி களுக்கு அதிகார முள்ளமையால், வருடந்தோறும் ஒவ்வொரு குடியினிடத்தும் எவ்வளவு நில மிருக்கிற தென ஆராயப்படுகின்றது. ஆனல், வருடந்தோறும் தீர்வை விகிதத்தில் யாதொரு மாறுதலும் ஏற்படுத்துவ தில்லை. இம் முறைப்படி நிரந்தரக் குத்தகையின் பொறுப்பில்லாமல் அதன் அனுகூலங்கள் யாவு முடையவனகப் பயிரிடுங்குடி யிருக்கின்றான். அவன் சாதாரண உரிமையோடு வாழும் ஒரு நிலச் சொந்தக் காரனைப்போலவே யிருக்கின்றான். பதிவு பெற்ற ஒவ்வொரு நிலக்காரனும் நிலவுரிமை யுடையவனக மதிக் கப்படுகின்றான்; வரி அவனிட மிருந்து நேரே அரசாங் கத்தால் வசூலிக்கப் படுகிறது. அவன் நிலத்தை உட் குத்தகைக்கு விடவோ, தானஞ் செய்யவோ, விற்கவோ, அடகு வைக்கவோ முடியும். அவன் தீர்வையைச் செலுத்தும் வரையில் அவனை நிலத்தி லிருந்து அப்புறப்படுத்த அரசாங்கத்திற்கு உரிமை

யில்லை. எதிர்பாராத இடுக்கண் விளைக்கும் பருவங்களில் தீர்வை வஜா செய்யப்படுகின்றது. தீர்வை இவ்வள வென்று பணவளவில் விதிக்கப்படுகின்றது. சர்க்காரது நீரைப் பாய்ச்சிக்கொள்ளுங் காலத்திலன்றித் தீர்வையை எக் காரணம்பற்றியும் ஏற்ற முடியாது. குடி தன் னுடைய செலவில் செய்து கொள்ளும் நிலத்திருத் தங்களை முன்னிட்டுத் தீர்வையை அதிகப் படுத்த முடியாது. கெட்ட பருவங்களில் சர்க்கார் உதவியைப் பெறக் கூடும்.

இம் முறைக்கு அடிகோலியவர் மன்ரோ ஆவர். மன்ரோ பாரமஹாலில் வேலை பார்த்த காலத்தே எஞ்ஞான்றும் குடிகளுடைய க்ஷேமத்தைக் கருதியவ ராகவே யிருந்து வந்தார். குடிகள் புதிதாகக் கிணறுகள் வெட்டுவது முதலியவற்றின்மூலமாகத் தங்கள் நிலத்தை அபிவிருத்தி செய்தால், அது காரணமாகத் தீர்வையை யதிகப்படுத்தக் கூடாதென்று மன்ரோ அரசாங்கத் தாருக்குச் சொன்னார். வெற்றிலை, புகையிலை போன்ற தோட்டப் பயிர்களை விளைவிக்கும் நிலங்களுக்காகத் தனித் தீர்வை விதிக்கக் கூடாதென்றும் அவர்தான் அக் காலத்திலேயே எடுத்துக் கூறினார். கிராமங்களி லிருந்த பல தரிசு நிலங்களை அரசாங்கத்தாரே வைத்துக் கொண்டிருந்து, பின்னால் ஜனப்பெருக்க முண்டாகும் போது அவற்றை வேண்டுவோர்க்கு அளிக்கலா மென்றும் ஆலோசனை கூறினார். இங்ஙனம் 1792 ஏப்ரல் மாதம் முதல் ஏழு வருஷ காலம் மன்ரோ பாரா மஹாலிற் கழித்தார். இருபத்திரண்டு வருஷங் கழித்து

அவருடைய சகோதரிக் கெழுதப்பட்ட கடிதத்துள் கீழ்க்கண்ட திருப்பத்தூர் வர்ணனை காணப்படுகின்றது:—"இவ் வூரின் இயற்கையழகு எவரையும் மயக்கத் தகுந்தது. இங்கிலாந்திலோ ஸ்காத்லாந்திலோ இதற் கொப்பாகச் சொல்லக் கூடிய தொன்றுமில்லை. சற்றேறக் குறைய நாற்பது மைல் அகலமும் எழுபது மைல் நீளமும் பொருந்திய பரந்த செழிப்பான பள்ளத் தாக்கி னிடையே இவ்வூ ரிருக்கின்றது. நமது ஊரின் பக்கத்துள்ள கிராம்பியன் மலையைவிட இரு மடங்கு உயரமும் பல்வகைப்பட்ட வடிவமும் வாய்ந்த மலைகளால் இவ்வூர் சூழப்பட்டுள்ளது. மலையடி வாரத்திலுள்ள வெறும் பாறைகளில் மிகப் பெரிய மரங்களும், மிகச் செழிப்பான மண்ணும், மிகவுங் கொழுத்த தாவர விருத்தியும் காணக் களிப்பை யூட்டுகின்றன".

கிருஷ்ணகிரி, தர்மபுரி, இராயக்கோட்டை, தொப்பூர்க் கணவாய், ஓமலூர், சங்கேரிதுர்க்கம் ஆகிய விடங்களில் மன்ரோ வாழ்ந்த மாளிகைகளும், அவர் எடுப்பித்த சத்திரங்களும் தடாகங்களும், அவர் நட்ட மரங்களிற் சிலவும் இன்னு மிருக்கின்றன. தொப்பூர்க் கணவாயின் கண்ணுள்ள 190 வது மைற் கல்லுக்குப் பக்கத்தே 'மன்ரோவின் கிணறு' என்ற பெயரால் ஒரு சிறு குட்டம் வழங்கி வருகின்றது. தொப்பூரிலிருந்து தர்மபுரி பக்கமாக இரண்டரை மைல் தூரத்தில் இக் குட்டமுள்ளது. மொரப்பூர், கிருஷ்ணகிரி, தர்மபுரி இவற்றின் சாலைகள் சேருமிடத்தில் தர்மபுரி சாலையில் நுழைந்தவுடனே ஒரு பீடத்தையும் ஒரு

கற்றாணையுங் காணலாம். இவை மன்ரோவை மனதி லிருத்தக் கருதிய மக்களான் எடுக்கப்பட்டவை யெனத் தெரிகிறது. தர்மபுரி யாற்றின் வலப் பக்கமாக உள்ள தும் சர்வே 116/2 எண்ணுள்ளதும் ஆகிய நிலத்தில் ஒரு கிணறுள்ளது. அதைச் சூழ்ந்த தோட்டம் ஒன்று இன்றும் மன்ரோவின் பெயரொடு வழங்கி வரா நின்றது. இத் தோட்டத்தில் இன்றும் மாமரங்களும் புளியமரங்களும் நன்றாகப் பயனளித்து வருகின்றன. இது மீராசாயபுவின் கிணற்றிற்கு இரண்டு பர்லாங்கு தொலையில் உள்ளது. இப் பூந்தோட்டத்தையும், கிணறு போன்றிப்பொழுது தோன்றும் குளத்தையும் விட்டுப் பிரிய நேரிட்டபோது "பழைய நட்பினன் ஒருவனைப் பிரியுங்கால் என் மனம் எப்படி வருந்துமோ அப்படி இப்பொழுது வருந்துகிறது" என்று மன்ரோ கூறினதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. சேலம் ஜில்லாவி லுள்ள எல்லா மரமும் மலையும் ஒருவிதமான வசீ கரம் வாய்ந்தவையாய் மனத்திற் குகந்தனவா யிருக் கின்றன என்று அவர் கருதியது ஒரு கடிதத்தி லிருந்து அறியப்படுகின்றது.

மன்ரோ சேலம் ஜில்லாவில் வேலை பார்த்து வந்த காலத்தில் அவர் தகப்பனருக் கெழுதிய கடித மொன்றி லிருந்து கலெக்டர் பதவி வகிப்போர் எத்தகையரா யிருக்கவேண்டு மென்பது எளிதிற் புலனும். அக்கடிதம் வருமாறு:— "குடிகளின் மொழியை யறியாத யாரை யும் ஜில்லாவின் அதிகாரத்தில் வைக்கக் கூடாது. அம் மொழியைக் கற்றுக் கொள்ளும் உற்சாகம் அவருக்கு

இல்லையாயின், அவர் எப்படி நல்ல கலெக்டர் ஆகப் போகிறார்? அம்மொழியை அவர் அறியாவிடில் கீழ் உத்தியோகஸ்தர்களுடைய ஆதிக்கம் வலுத்துப்போய் உண்மையறிய முடியா நிலை வந்து சேரும் அன்றோ?

அம்மொழியைக் கற்றல் மாத்திரம் போதாது. ஸ்தானத்திற்குள்ள கடமைகளைச் செய்வதில் ஆர்வமும், குளிர் வெயில் தாங்கக் கூடிய திட சரீரமும் ஒவ்வொரு கலெக்டருக்கும் இருக்கவேண்டும். கலெக்டர் ஜில்லா முழுதும் சுற்றிப் பார்த்து ஒவ்வொன்றையுந் தாமே கண்டறியுந் திறமை யில்லாதவராயிருந்தால், அவரது கீழ் உத்தியோகஸ்தர்கள் கிராமத்தலைவர்களுடன் கூடிக்கொண்டு, கெட்ட பருவமென்று சொல்லி, நிலத் தீர்வையை வஜா செய்து விடுவார்கள். இந்தத் தேசத்திலே ஒரு சில ஐரோப்பியரே யிருப்பதாலும், வரிவசூல் சம்பந்தமான விஷயங்களெல்லாம் அன்னிய பாஷையிலேயே நடத்தப்படுவதாலும், கலெக்டருடைய எழுத்துக்களாலன்றி வேறெவ் வழியாலும் அரசாங்கத்தார் கலெக்டரது நடத்தையைச் சரிவர அறிய வொண்ணாதவரா யிருக்கின்றனர். இத்தீமை அடியோ டொழிக்க வொண்ணாததா யிருந்தாலும் ஒருவாறு பரிகரிக்கக் கூடியதாகவே யிருக்கிறது. எப்படியெனில், நல்லுழைப்பும் சாமர்த்தியமும் வாய்ந்தோரைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவர்கள் பொதுப் பணத்தைச் சொந்த உபயோகத்திற்காகக் கையாளா திருக்கும்படி அவர்களை உயர்ந்த சம்பளத்தில் வைப்பதாலாகும்.

ஒரு கலெக்டருக்குக் குறைந்தது 375 பவுன் சம்பள மிருக்க வேண்டும். இவ் வேலைக்கு வருமுன் அவர் எட்டு அல்லது பத்து வருஷம் இத் தேசத்தி லேயே வேறு வேலை பார்த்தவராக விருப்பர். இன்னும் பத்து வருஷத்திற்கு, இந்தியாவில் அவர் வேலை பார்ப் பதாக வைத்துக்கொண்டால் தமது சம்பளத்தில் பாதி அனேகமாகச் செலவாகி யிருக்குமாதலால், ஊர் திரும் பும்பொழுது எதிர்பார்த்ததற்குமேல் பணக்காரராகத் திரும்ப முடியாதென்பது நிச்சயம். கலெக்டர்களது சம்பள முயர்த்தப்பட வேண்டுமென்று ரெவினியூ போர்டார் கவர்மெண்டுக்குச் சிபார்சு செய்ததை அர சாங்கம் நிராகரித்து விட்டது. நிராகரித்தமையால், உண்மை ரீதியையோ மனுஷ இயற்கையையோ அர சாங்கம் அறியவில்லை யென்பது திண்ணம். கிரமமான சம்பளத்தைக் கொண்டு ஈடேற முடியாத நிலைமை யிலும், கண்டு பிடிக்கப்படாமல் பொது ஜனங்களைக் கொள்ளை யடித்துச் சிறப்புற்றோங்கக் கூடிய நிலைமை யிலும் மக்களை வைத்தால், எந்நிலைமையில் இருக்கலாம் எனச் சிந்தித்துச் சீர்தூக்கிப் பார்ப்போர் வெகு சிலரே. சம்பளத்திற்கு அதிகமாகச் செலவு செய்து வாழ்ந்த கலெக்டர்கள் சில வருஷங்களுள் பெரும் பொருள் திரட்டி விட்டதை அடிக்கடி நாம் காண்கின் றோம். இஃதெப்படி யெனிற் கூறுவேன். தீர்வை பணமாக வசூலிக்கப் பட்டால், கிரமமான குத்தகைப் பட்டாவைவிடக் குறைந்ததொன்றைச் சர்க்காருக்குக் காட்டுவதாலும், இனமாக வசூலிக்கப்பட்டால்,

நிலத்தின் விளைச்சலைக் குறைவாகக் காட்டுவதாலுமாம். கலெக்டர்கள் நன்முகப் படித்தவர்களாதலால் இத் தகைய தப்பான நடையில் வழுக்கி விழமாட்டார் களென்று கூறுவது பிரயோஜனமற்றது. அவர்களோ அவர்கள் கீழுள்ளவர்களோ யார் இவ்வாறு செய்பி னும் ஒன்றுதான். அவர்களுடைய காரியகர்த்தர்களின் சாமர்த்திய வியாபாரத்தால் கலெக்டர்கள் லாபமடை கிறுர்களென்று ஒருகால் சிலர் சொல்லக்கூடும் ; ஆனுல், இக் காரியகர்த்தர்கள் அதிகாரதோரணையில் அங்குச் சென்று, தீர்வை கட்டுவதைப் பெரிதும் அவசரப் படுத்தி, தாங்கள் கூறும் விலைக்கே விளைச்சல் முழுதும் வாங்கிக்கொண்டு வருகிருர்களென்முல், சர்க்காருக்கும் ஜனங்களுக்கும் இத்தகைய வியாபாரம் எவ்வளவு தீமையை விளைக்கின்ற தென்பதைக் கண்டறிய லாகாதா?". எனவே, கலெக்டர்கள் யோக்கியப் பொறுப் புள்ளவர்களா யிருந்தாற்றுன் குடி ஜனங்கள் தவிப் பின்றி வாழக்கூடும் என்ற மன்ரோவின் கருத்துப் புலப்படும். பிறிதொரு குறிப்பில் பின்வருமாறும் அவர் எழுதியுள்ளார்:—

"அனுபவ மில்லாத கலெக்டர்களைப் போல அதிக செலவுக்குள்ளாக்குவது வேறென்றுமில்லை. அவர்களது படியை விட அதிகமாக ஒவ்வொரு வருஷமும் அரசிறை வசூலிற் குறைபட்டுப் போவது அவரது ஆற்றலின்மை யாலாகும். அதனுல் அவரது ஜில்லாக்களின் காரி யங்கள் சீர்கெட்டுப்போய் விடும்போது, அக்கேட்டின் காரணத்தைக் கண்டறிய விசாரணைக்காரர்கள் நியமிக்க

வேண்டி யிருப்பதால், அது வேறு செலவு உண்டு.

அரசிறை விஷயங்களைமட்டுமே கலெக்டர் வேலை யுட்கொண்டதென நினைப்பது பெருந் தவறு. அது, ஜனங்களுடைய க்ஷேமத்தைப் பொறுத்த எல்லா வழிகளிலும் சம்பந்த முடையது என்பதை அறிந்து கோடல் வேண்டும். இந்தியாவில், யார் நிலவரியை விதிக்கிறாரோ அவன் தேசத்தின் அமைதிநாடியைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறான் என்று கூறலாம். தேசாசார சட்டங்களையும் அபராத சட்டங்களை யும்விட, சமமும் மிதமுமான தீர்வையால் விய வகாரங்களையுங் குற்றங்களையுந் தடுக்க முடியும். நிலங் கள் அளவிடப்பட்டுப் பதிவு செய்யப்பட்ட பிறகு, நிலங்களின் எல்லைகளைப் பற்றியும் உடைமையைப் பற் றியும் வரக்கூடிய வியவகாரங்களுக்கு இடமில்லை. தீர்வை மிதமாகவுள்ள காலத்தில் ஒவ்வொரு மனித னும் தொழில் ஏதேனும் பெறுவதால், கன்னங்களவு அதிகமாக விருப்பதில்லை." ஆதலால், தீர்வை விதிக் கும் விஷயம் சாமானியமானதல்ல வென்பதும் விதிக் குங் கலெக்டர் திறமையும் சாமர்த்தியமும் அநுபவமும் உள்ளவராய் இருக்கவேண்டு மென்பதும் புலப்படும்.

ஸிவில் சர்விஸில் புகும் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு மன்றோ பிறிதோர் சமயத்தில் கூறிய நன்மதி ஊன்றிப் படிக்கற்பாலது:— "பொதுக் காரியங்களை அதிக இலகுவாக நடத்துவதற்கு மாத்திரம் தேசிய பாஷை யறிவு பயன்படும் என்பதல்ல. ஆனால் ஜனங்களோடு நெருங்கிய பழக்க மேற்படும்படி செய்யு முகத்தால்,

அவர்கள்பால் நாம் சாதாரணமாகக் கொள்ளக் கூடிய தப்பெண்ணங்களை விட்டு விடுவதற்கும், அவர்களுடைய க்ஷேமத்தில் இன்னும் அதிகமாக மனங் கவியும்படி செய்வதற்கும், இவ்விதம் நடப்பதால் அவர்களால் நன்கு மதிக்கப்படுவதற்கும் அது ஏதுவாக விருக்கின்றது. அவர்களுடைய ஆக்கத்தில் நீங்கள் கவனத்தை எவ்வளவு செலுத்துகிறீர்களோ, அவ்வளவு அவர்கள் நன்றியறிதலுடனும் விசுவாசத்துடனும் கைம்மாறு செய்யக் காத்திருப்பார்கள்.

நம்முடைய அதிகாரத்தின்கீழ் வைக்கப்பட்ட ஜனங்கள் எந் நிலையிலும் நல்லவர்களென்றே கருதல் வேண்டும். இக் கருத்தினால் தீமை விளையுமென்றஞ்ச வேண்டியதில்லை. இந்த ஜனங்களிடையே நீண்ட காலம் வசித்துள்ளோர் அவர்களைப்பற்றி மிகப் பெரிய நல்லபிப்பிராயங் கொண்டுள்ளார்களென்பதே அவர்களுடைய நற்குணங்களுக்குச் சாட்சி பகரும். இனிமேல், நீங்களெல்லோரும் இக்கருத்தின் நியாயத்தையும் அதை ஆதாரமாகக் கொண்டு நடப்பதின் உசிதத்தையுங் கண்டுகொள்வீர்களென்று நம்புகின்றேன். ஏனெனில், பொதுவாக எல்லாத் தேசங்களிலும் சிறப்பாக இத் தேசத்திலும் ஜனங்களுடைய இதேச்சையே அரசாங்கத்திற்கருமையான வாதரவு என்பது உண்மையன்றோ?".

இச் சிறப்பு வாய்ந்த கருத்தை வெளியிட்ட மன்ரோ அவர்கள் பிறிதோரிடத்தில் சுற்றுப் பிரயாணத்தின் மேன்மையைப் பற்றி மொழிந்திருப்பதுங்

கவனித்து நோக்கத் தக்கது:— "பொதுவாக எல்லாராலும் நன்கு மதிக்கப்படும் மக்களின் நடை உமக்குப் பிடிக்கவில்லை யாயின், உலகத்திற்குப் பகுத்தறிவில்லை யென்பது காரணமாகாது, உலகத்தோடு நீர் கொஞ்சமுங் கலந்து கொள்ளவில்லை யென்பதே காரணமாகும். இப்பொழுது நீர் உதாசீனஞ் செய்யும் பல விஷயங்களைப் பழக்கத்தினுல் வெகு சீக்கிரத்தில் ஒப்புக் கொள்பவ ராய்விடுவீர். இந்தியாவிலிருப்பதா ஊருக்குத் திரும்புவதா என்பதை முடிவு செய்வது உமது கையிலிருந்தால், நீர் முடிவுக்கு இலகுவில் வந்துவிட முடியாதபடி ஊர் திரும்பு மெண்ணங் குறைவுபட்டும் இந்தியாவிற் பற்று அதிகப்பட்டும் போகும். ஊர்களைச் சுற்றிப் பார்ப்பதால் உமக்குப் பொழுதுபோக்கும் உடல் நலமும் உண்டாம். துக்ககரமான சிந்தனையில் ஆழாது தடுத்து, நாட்டையும் நாட்டாரின் நடையையுங் காட்டி உம் மனதைப் பண்படுத்துவது ஊருலாவே யாகும்".

இத்தகைய நன்னோக்கங்கள் கொண்ட மன்ரோ பாராமஹாலில் வேலை பார்த்து ஏழு வருஷமாகிற சமயத்தில் அவரைக் கன்னட தேசத்திற்கு இராஜப் பிரதிநிதி மாற்றிவிட்டார்.

நான்காம் அத்தியாயம்

கன்னட ஜில்லா கலெக்டர்

அவ்வாறு மாற்றப்படுமுன், மூன்றும் மைசூர் யுத்தம் என்று சொல்லப்படும் யுத்தத்தில் மன்ரோ கலந்துகொண்டார். அவ் யுத்தத்தில் சீரங்கப்பட்டணம் பிடிபட்டதோடு திப்புசுல்தானு மிறந்தார். அதன் பின், பிரிவினைஉடன்படிக்கைப்படி கன்னட தேசம் பிரிட்டிஷாருக்குக் கிடைத்தது. இக்கன்னட தேசத்தை ஒழுங்குபடுத்தவே மன்ரோ நியமிக்கப்பட்டார். அவருக்குப் பாராமஹாலை விட்டுப் பிரிய மனமே யில்லை. ஸ்காத்லாந்தை விட்டுப் பிரிந்தபோதிருந்த துக்கத்தினு மதிகமாக இப்பொழுது துக்கம் பெருகிற்று. கன்னடத்தில் முன்பின் னறிந்த நண்பர் யாருங் கிடையாததால் இனிமேற்றான் மனரோ புது நட்புக் கொள்ள வேண்டியவரா யிருந்தார். அந்த நாட்டோடு யாதொரு சம்பந்தமுந் தமக்கிருக்கக் கூடாதென்று மன்ரோ நினைத்த காலமுண்டு. ஆனால், கடமையைச் செய்திட வேண்டுமென்னுங் காரணத்தாலும், பாராமஹாலி லிருந்தாற் போகக் கூடியதைவிட ஒன்றிரண்டு வருஷம் முன்னதாக ஒருகால் ஊருக்குத் திரும்பக் கூடும் என்னுங் காரணத்தாலும் மன்ரோ கன்னடத்தில் வேலை பார்க்க இசைந்தார்.

எனினும், சிறிது காலத்தில் கன்னடம் தமது மனத்துக்குகந்ததா யில்லை யென்பதை மன்ரோ கண்டு கொண்டார். அதனால், மைசூருக்கோ, பாராமஹாலுக்கோ, கர்நாடகத்திற்கோ தம்மை எந்த நிபந்தனைகளின் பேரிலாகிலும் மாற்ற வேண்டுமென்று ரெவனியூ போர்டிலிருந்த காக்பர்ன் துரைக்கு முறையிட்டார். அதற்குக் காக்பர்ன் கூறியதாவது:—"உமது நிலைமை இவ்வளவு வருத்தந் தரக் கூடியதாக விருப்பதுபற்றி நானும் வருந்துகின்றேன். எனினும், உம்மை யங்கிருந்து இப்பொழுது மாற்றினால் இராஜத்துரோகம் என்று சொல்லப்படுமே யென்றஞ்சுகின்றேன். நீர் இப்பொழுது அங்குச் செய்துவரும் வேலைக்கு உம்மைப் போன்று வேறொருவரும் தகுதி யுடையவர் இலரெனக் கருதப்படுகின்றது. நீர் அங்குச் செய்யுந் தியாகத்திற் கேற்ற வெகுமதி யொன்றுமில்லையேனும், உமது கஷ்டங்களைப் பாராது வேலை பார்ப்பீர் என்றும், கன்னடம் நன்னிலைமை யடைந்ததும் அரசாங்கம் உமக்குப் பூரண நன்றி காட்டு மென்றும் நான் நம்பி யிருக்கின்றேன்."

இவ் வார்த்தைகளால் மகிழ்ந்தோ அல்லாமலோ மன்ரோ 1799 ஜுலை முதல் 1800 அக்டோபர் வரை கன்னட ஜில்லாவில் வேலை பார்த்து வந்தார். பாராமஹாலில் அவர் ஏழு வருஷஞ் செய்த வேலை இந்த ஒரு வருஷ காலத்தில் அவர் இங்குச்செய்த வேலையினுங் குறைவே. கன்னட ஜில்லா குடிகள் அவருக்குப் பேரிடுக்கண்கள் விளைத்து வந்தார்களென்பது பின் வரும்

அவர் தங் குறிப்பினின்று வெளியாம்:—"இக்குடிகளோ அடங்காதவராயும் குழப்பம் விளைப்பவராயு முள்ளார்கள். இதன் காரணம் அவர்களது கெட்ட குணமல்ல. பின்னென்னெனின், ஹைதர் ஆலியின் வெற்றியால் முன்னரும், கம்பெனியார் வெற்றியாற் பின்னரும் அவர்கள் காணியாட்சிகளை யிழந்திருப்பதே யாம். கன்னடம், 1763-ஆம் வருஷம் வரையில் இந்துக்களால் ஆளப்பட்ட தென்பதையும், அவ் வருஷத்தில் ஹைதர் ஆலியால் மைசூரோடு சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட தென்பதையும் மனதில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். ஹைதர் ஆலி ஆட்சிக்கு வருமுன் இக்குடிகள் செலுத்த வேண்டி யிருந்த நிலவரி ஐரோப்பாவிலுள்ள பல தேசங்களில் எவ்வளவு குறைவோ அவ்வளவு குறைவாகத்தானிருந்தது. நான்கு வருஷங்களுக்கு முன்னால் திப்புவின் பொருளாதார நிலை முழுவதுஞ் சீர்கெட்ட காலையில், அரசிறையில் பேர்பாதிகூட அவரடைய முடியாத காலையில், கொள்ளையடிப்பதில் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டு, தங்கள் தங்கள் வரிவிகிதத்தில் காற்பங்கு கொடுக்காமல் வைத்துக் கொள்ளக் குடிகள் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டார்கள். நான் வந்ததும், அவர்கள் பெற்றுக் கொண்டிருந்ததை விட்டுவிட மனமிலாதிருந்ததோடு நிற்காமல், இன்னுமதிகமாக என்னிடம் உரிமைகளைப் பெற முயன்றார்கள். இரண்டு போர்களாலு நிகழ்ந்த அழிவைக் கருதி, திப்புவின் ஒழுங்கான ஆட்சி நடந்த கடைசி வருஷமாகிய 1789-ஆம் ஹூல் அரசிறை எவ்வளவு

இருந்ததோ அவ்வளவிற்கு அரசிறையைக் கொண்டுவர நான் எண்ணியிருந்தேன். இதில், அரசாங்கம் அவ்வப்பொழுது எவ்வளவு விட்டுவிடலாம் என நினைக்கின்றதோ அவ்வாறு செய்யலாம் என்று நினைத்திருந்தேன். இவ் வெண்ணத்தை யவர்கள் அறிந்து கொண்டதும்; என்னை யேதேனு மொப்பந்தத்துக் குள்ளாக்கும் எண்ணத்துடன் கூட்டங் கூட்டமாய்ச் சேர்ந்து கொண்டார்கள். ஹைதருடைய வெற்றிநாள் தொட்டு விதிக்கப்பட்ட வரிகளை யெல்லாம் வஜா செய்ய வேண்டு மென்றும், அந்நிபந்தனையின்பேரில்தான் அவர்கள் ஏதேனும் ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்கு வருவார்களென்றும் எல்லாப் பக்கங்களிலிருந்துந் தெரிவித்தார்கள். இந்தப் பிரகாரணங்களுக்கெல்லாம் நான ஒப்பவில்லை. இதை அவர்கள் யுத்த வறிக்கை யென நினைத்துக் கச்சேரி வாசலுக்கு வர மறுத்துவிட்டார்கள். அவர்கள் மறைந்து வாழ்ந்தார்களென்று, அழைத்து வரப்போன ஆட்களாற் றெரிந்தது. நான் அனுப்பிய அமில்தார்கள் என்னும் உத்தியோகஸ்தர்கள் சிலருக்குத் தீயுந் தண்ணீருங் கிடைக்காமற் செய்து அவர்களைப் பட்டினி கிடத்தினார்கள். நான் ஏதேனும் கிராமத்துக்குச் சென்றால் அக்கிராமத்தார் வேறு கிராமத்துக்குச் சென்றுவிடடா ராதலால், வாரக் கணக்காக ஜில்லாவில் சில சமயங்களில் நான் சுற்றியும் ஒரு தலையைக்கூடக் கண்டுபிடிக்க முடியாதவனு யிருந்துள்ளேன். எனினும், ஏதோ என்னுடைய விடாமுயற்சியால், தப்பி யோடினவர்களிற் சிலர் வசப்படுத்தப் பட்டனர். அவர்

கவோடு பேசியிருந்து அவர்களைக் கொண்டே இன்னுஞ் சில பேரையுந் தருவித்துக் கொண்டேன்".

இன்னும், கன்னட வாழ்க்கை மன்ரோவுக் கெங்ஙன மிருந்ததென்பது அவர் சகோதரிக்கு எழுதி வைத்துள்ள வர்த்தமானக் குறிப்பிலிருந்து விளங்கும். அது வருமாறு:—"உண்மையாக எனக்கு அலுவல் அதிகமாக இருப்பதால், என் சொந்தக் கடிதங்கள் எழுதுவதற்குக்கூட எனக்கு ஓய்வில்லை. காலையி லிருந்து இரவு பதினொன்று அல்லது பன்னிரண்டு மணி வரையிலும் சாப்பாட்டு நேரத்தைத் தவிர மற்ற நேரத் தில் நான் தனித்திருப்பதில்லை. ஒரு பக்கத்தில் அர சிறையை அறுதியிடுவதில் ஈடுபட்டிருப்பேன்; மற்றொரு பக்கம், கொடுங்கோல் ஆட்சியால் விளைந்த கொலை களவு முதலியவற்றை விசாரிப்பதில் ஈடுபட் டிருப்பேன். கூடாரத்தின் கீழேதா னிருப்பதால், வருங் கூட்டத்தைப் புறக்கணித்துச் சில மணி நேரங்கூட இருக்க முடியாது. மாளிகை வீட்டிலிருப்பவன் ஒருவன் வேறு முக்கிய வேலை யிருக்கிறதென்று சொல்லிக் கதவடைத்துக் கொள்வது போன்று இங்கு முடியாது. படுக்கை நேரத்தைத் தவிர நான் மற்ற நேரத்தில் ஒதுங்கி யிருக்க முடிவதில்லை; அப்படுக்கை நேரந்தானும் இரவில் வெகு நேரங் கழித்தே கிடைப்ப தால் போதிய வளவு இளைப்பாறிக் கொள்ள இடந் தருவதில்லை.

அரை மைல் அகலமுள்ள வாய்க்கால் ஒன்றை நேற்று நான் படகிலேறித் தாண்டி, வெகு தூரம்

நடந்து சென்று மறுபடியும் ஆற்றின் கரையோரம் வந்து சேர்ந்தேன். அது சுமார் ஆயிர கஜம் அகல முள்ளது; அலைகள் வெளியேறிச் செல்லும் பான்மை யால் அது மிகமிக வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. படகுகளும் மக்களும் அபூர்வமாக விருந்த அவ்விடத் தில் ஒரு படகு கொண்டுவரப்பட்ட வரையில் ஓர் மரத்தடியில் இரண்டு மணி நேரங் காத்திருந்தேன்.

இதற்குள்ளாக, உழவர்கள் பலர் கூட்டமாக வழக்கம் போல் என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டு, "எம் மிடத்துத் தனமில்லை, தானியமில்லை, பணமில்லை, பண்டமில்லை" என்று கூக்குரலிடத் தொடங்கி விட்ட னர். எவ்வளவு நல்ல நிலைமையில் அவர்கள் இருந்தா லும் இவ்வாறு கூக்குரல் போடும் வழக்கத்திற்குக் காரணம் யாதெனில், கொடுங்கோன் மன்னர் சிலர் முன்னால் அவர்களுடைய பண்டத்தையும் பணத்தை யும் பிடுங்கிக் கொள்ள முயன்றிருப்பதே யாம். அவர் கள் கூக்குரலிடாதிருந்தால், நான் வரியை அதிகப் படுத்தி விடுவேனென நினைக்கிறார்கள். கூக்குரல் போடாதிருப்பதைக் காரணமாகக் கொண்டு நான் வரியை யுயர்த்துவதில்லை யென்பதை அவர்கள் அறிந்து கொள்ளும் வரையில், இன்னுஞ் சிலமாதம் இத்தகைய கூக்குரல்களைக் கேட்க வேண்டியவனாகவே யிருப்பேன். அவர்களுடைய கஷ்ட தசையைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தே படகொன்று வந்து சேர்ந்ததால், அதிலேறி அக்கரை சேர்ந்தேன். நடந்து இரண்டு மைலுக்கப்பால் சென்றதும் ஒரு சிறு

கிராமத்திற் றங்கினேன்.

மொத்தத்தில் ஆறு மைல் தூரமே நான பிரயாணஞ் செய்திருந்தாலும், சாலையிலேயே நான் ஆறு மணிக் கதிகந் தாமதித்துள்ளேன். எனது படக்குடில் வந்து சேராமையால், வெப்ப மிகுந்த ஒரு சிறு குடிலுட் புகுந்து என் காலை போஜனத்தை முடித்துக் கொண்டேன். எவ்வளவு கோப்பை தேநீர் அருந்தினேனென்று இப்பொழுது என்னால் சொல்ல வியலவில்லை. இது முடிந்த பிறகு வெளியே சாயுங்காலம் வரை சுற்றி வரு மெண்ணத்துடன் புறப்பட்டேன். எனது எழுது கருவிகள் வந்திருந்தாலும், இருட்டுவதற்குமுன் படக்குடில் வந்து சேருமென் றெண்ண விட மிருந்தாலும், நான் வெளியே போயிருப்பேனோ என்பது சந்தேகம்.

வெளியே சென்ற நான் கண்டதென்ன? அங்குள்ள குறுகலான ஒரு சில சமவெளிகடாமும் வருஷத்தின் ஒரு பாகத்தில் நீரான் மூழ்கப்பட்டிருக்குமென்பதையும், மற்றொரு பாகத்தில் வெடிப்புகளால் காடு முரடாக இருக்கு மென்பதையுங் கண்டு கொண்டேன். பூமி பாறையாகவும், மரஞ்செடிகளால் அடர்ந்ததாகவும், ஏற முடியாதவாறு உயர்ந்ததாகவும் பற்பல விடங்களி லிருக்கக் கண்டேன். பின்னர், இருக்கைக்கெழுந்ததும் படக்குடில் வந்து சேர்ந்து விட்ட தென்றும் அதனோடு வழக்கம்போற் பல ஜனங்கள் வந்திருந்தார்களென்றுங் கண்டேன். அவர்கள் நடுநிசிவரையென்னை விட்டகன்றார்களில்லை. பொழுது விடிந்ததும், என்பிரயாணத்தை மறுபடியுந் தொடங்கி, பயிர்செய்யப்

பட்ட நிலங்கள் வழியே ஒரு மைல் தூரமும், நீண்டடர்ந்த மரங்கள் நிறைந்த காடு வழியே பத்து மைல் தூரமும் நடந்து சென்றேன். மூங்கில் நிழல் நிறைந்த ஒரு மலையருவியின் பக்கம் உட்கார்ந்து எனது காலை போஜனம் செய்யப் புகுந்தேன்.

ஸ்காத்லாந்தில் கஷ்டமில்லாமல் தினந்தோறும் உனக்குக் கிடைப்பதுபோல் கன்னடத்தில் ஒரு நாளும் காலை போஜனம் கிடைக்காது. நான் எதிர்பார்த்தபடி பம்பாயிலிருந்து தேயிலை வாததால், நான் அன்றருந்திய தேநீர் மிகக் கேவலமானது. யாரோ ஒரு சுதேசக் கிறிஸ்துவனால் ஒரு வாரத்திற்கு முன்னால் தட்டப்பட்டதும் கல்போன்று கடினமாக விருந்ததுமாகிய ஒரு ரொட்டி எனக்கு அங்குக் கிடைத்த அரிசியிலும் மேலானதாகப்பட்டது. நான் ரொட்டி தின்று மூன்று மாத காலம் ஆனபின்னர் இப்பொழுதுதான் முதன் முறை எனக்கு ரொட்டி கிடைத்தது. இந்த ரொட்டியும் நவவர்ணம் வாய்ந்த வெண்ணெயும் எனக்கு அச்சமயம் இன்பத்தை யளித்தன. அதிர்ஷ்டசாலியாகிய நீ இக்கன்னடத்தில் ஒரு நாள்கூட இருந்தறியாயாதலால், வெண்ணெய் பல வர்ணங்களுடன் இருப்பானேன் என்று சொல்லி வியப்படையக் கூடும். இங்கு, பசுக்கள் சிறுத்தும் வற்றிப்போயுமிருத்தலால், ஐம்பது பசுக்களின் பால்கூட ஒருவனுக்கு வேண்டிய வெண்ணெயளிப்பதில்லை. அப் பசுக்களெல்லாம் கறுத்தும் ஆடுகளைவிட அதிக பருமனில்லாமலும் இருக்கின்றன. அவை மிகக் கொஞ்சமாகப் பால் கொடுப்பதால், விற்கும்

பொருட்டு வெண்ணெ யெடுப்போர் அருமை. ஒவ்வொரு குடியானவனும் அவனவனது பசுக்கள் பயக்கும் பாலைக் குடத்திலோ குப்பியிலோ விட்டு, அரை மணி நேரம் ஆட்டி யெடுக்கும் வெண்ணெய் இரண்டு விரலளவுகூட இருக்காது. ஆதலால், எனது காலை போஜனத்திற்காகும் வெண்ணெயைக் கொணரும் பெரிய வேலையை யுன்னி வெளியே போகும் என் வேலையாள் ஆறணு வெண்ணெய் வாங்குவதற்குள் ஆறு வீடு நுழைய வேண்டும். எல்லா வீடுகளில் வாங்கியதும் சேர்ந்தாலும், நீ காலை வேளையில் உட்கொள்ளும் சொற்ப அளவே இருக்கும்.

எனது கச்சேரி ஆட்கள் வந்துவிட்டபடியால், நேற்று நான் அதற்குமேல் எழுத முடியவில்லை. உன்னைவிட வேறெவரும் எனது தனிமையான பிரயாணங்களைப்பற்றி அறிந்துகொள்ள ஆவலுள்ளவராக இருக்கமாட்டா ராதலின், என் பிரயாணத்தைக் குறித்து உனக்கே யெழுதுகின்றேன். அந்தக் காடு மிகவும் அடர்ந்திருந்தபடியால் எனது கூடார மடிப்பதற்கு வேண்டிய இடம் தேடிக் கண்டுபிடிக்க வேண்டியதாயிற்று. இறுதியில் ஓரிடத்திற் கூடாரமமைக்கப்பட்டது. என்னுடன் வந்திருந்த மனிதர்களெல்லாம் புலி வந்துவிடு மென்று மிகவு மஞ்சி, இருட்டானதும் பக்க மெல்லாம் நெருப்பு மூட்டிக் கொண்டு, இரவு முழுவதும் கூவிக் கொண்டு இருந்தார்கள். நான் விழித்துக் கொண்டு கிடப்பதற்காகப் படுக்கைக்குப் போவதில்லை யாதலால் சில நிமிஷ நேரத்தில் அவர்களது

சப்தத்திற்குச் செவிடனானேன். ஆனால், அவர்கள் சப்தந்தானோ அல்லது குளிரோ என்னைப் பொழுது விடிய ஐந்து நாழிகைக்கு முன்னமே எழுப்பிவிட்டது. பின்பு, என்னுடைய எல்லா ஆடைகளையும் வாரி மேலே போட்டுக்கொண்டு மீண்டும் படுக்கை புகுந்தேன். காலையிலும், பாதை செங்குத்தாகவும் குறுகலாகவு மிருந்ததாற் குதிரை மேலேறிச் செல்ல முடியாத நிலைமையில், நடந்தே என்வழிச் சென்றேன். பிறகு ஓரிடஞ் சேர்ந்துட்கார்ந்தேன்.

அங்கு ஒரு மரத்தடியிலுட்கார்ந்தவுடனே அவ் வூர் வாசிகள் அறுவர் வரக் கண்டு அவருடன் பேசத் தொடங்கினேன். அவ்வறுவருள் ஒருவர் பக்கத்துக் கிராமத்தின் கணக்கர்; எஞ்சிய ஐந்து கிருஷிகருள் இரு வர் மராத்தியர்; மூவர் எந்த விதமான ஊனுந் தின்னாத வரும், தங்கள் வீட்டிலன்றி வேறெவர் வீட்டிலுந் தண் ணீர்கூட வாங்கி யருந்தாதவரு மாகிய வேளாளர். இவர்களெல்லாம், நீண்ட தாடியோடு, கபடற்றும் மாசற்றுந் தோன்றினார்கள். வயலோரமாக விருந்த வைக்கோலால் வேயப்பட்ட சில குடில்களைக் காட்டி, அங்குதான் அவர்களது பழைய கிராமம் இருந்த தென்று கூறினார்கள். திப்பு சுல்தான் காலத்தில் சூறை யாடித் திரிந்த எஞ்சி நாயக்கனால் தீ வைக்கப்பட்டும் சூறை யாடப்பட்டும் அக்கிராமம் அழிந்ததென்று சொல்லி, அச்சமயம் என்ன நிபந்தனைகள் பேரில் அவர் கள் தங்கள் நிலங்களைப் பயிர் செய்யலாம் என்று வின வினார்கள். இதுவரை பட்ட கஷ்டத்தாலாகிலு மறிந்து

கொண்டு இனி மிதமாக விருக்க வேண்டு மென்று நான் அவர்களுக்குக் கூறினேன்.

அவர்களுடைய நிலங்களின் விளைச்சலைப்பற்றிச் சில கேள்விகள் கேட்டேன். விளைவு மிகவுங் குறை வென்றும், விதைபோட்ட வளவுகூட விளைவு சில சமயங்களில் உண்டாவதில்லை யென்றும் தாடியுள்ள அம் மஹான்களில் ஒருவர் சொன்னார். ஐந்நூறு மைலுக்கப் பாலுள்ள ஒரு கிருஷிகனிடம் இவ் வினவை விடுத் திருந்தாலும் அவனும் இதே விடையைத்தான் கொடுத்திருப்பான். இவ்வாறு குடிஜனங்கள் சாதாரண மாகச் சொல்லுவதன் காரணம் அவர்கள் பொய் சொல்லுபவர்கள் என்பதல்ல; அவர்களெல்லாம் உலகத் தில் மற்ற இடங்களிலுள்ளவர்களைப் போன்றே சத்தி யமும் யோக்கியப் பொறுப்பும் வாய்ந்தவர்கள்தான். ஆனால், இதற்கு முன்னிருந்த கொடுமையான அரசாங் கம் அவர்களுடையவகைவழிகளில் நுழைந்து நுழைந்து பார்த்துத் தீர்வையை அதிகப்படுத்தி வந்ததால், அவர்களிடத்திருப்பதை இல்லை யென்று கூறு முகத் தால்தான் உள்ளதைக் கொள்ளை கொடாமலிருக்கக் கூடும் என்று அவர்கள் நினைப்பதே காரணம். மனித ரின் சுபாவத்தை மாற்றுவதில் அரசாங்க முறைகள் எவ்வளவு விஸ்தைமான வல்லமை யுடையனவா யிருக் கின்றன என்ற பொருளைப்பற்றியே ஒரு தனிப் புத்தகம் ஓய்வுள்ள ஒருவரால் எழுதக்கூடும். இவ்வாறு மூடு மந்திரஞ் செய்யும் வழக்கம் அவர்களிடத்தில் இளமை தொட்டே வளர்கின்றது. வயலிலுள்ள பந்தரின்மேல்

படிந்து கிடக்கும் பத்து எட்டு வயது பையன்கள் கவண் கொண்டு கல்லெறிந்து, பறவைகளைப் பயமுறுத்தியோட்டுங்கால், பன்முறை அவர்களைச் சில கேள்விகள் கேட்டுள்ளேன். அறுவடை யானதும் எவ்வளவு காணும் என்று நான் அவர்களைக் கேட்குங்காலெல்லாம், "எங்கள் வீட்டில் தின்ன வொன்று மில்லை; இவை யெல்லாவற்றையும் பக்ஷிகள் பக்ஷித்துவிடும்; நாங்கள் பட்டினி கிடக்க வேண்டியதுதான்" என்ற விடையையே அவர்கள் அளித்துள்ளார்கள்.

ஆனால், தங்கள் கையைப் பிடிக்காத வரையில், பிறரது நிலத்தின் விளைவைப் பொறுத்தவரையில், தாராளமாக வெளியிட்டு அவர்கள் பேசுவார்கள். ஆதலால், பக்கத்து ஜில்லாவின் விளைவைப்பற்றி என் வினாக்களைத் திருப்பினேன். அங்கிருந்த பெரியவரு ளொருவர் போட்டிருந்த கம்பளியை உற்று நான் நோக்கியதைக் கண்டதும், ஆட்டு மந்தைகள் அனேகம் அவருக்குண்டென நான் நினைத்துவிட்டேனோ என்ற அச்சத்தால் அவர் நடுக்கமடைந்தார். ஆதலால், உடனே அவர் தமதூரில் ஓராடுகூடக் கிடையாதென்றும் சித்தலைத் துர்க்கத்தின் கம்பளியால் அஃதான தென்றும் சொன்னார். நானோ வரியை யேற்று மெண்ணத்தா லல்லாமல் வேறெண்ணத்தாலேயே அக்கம்பளியைப் பார்த்தேன். நான் மைசூரைவிட்டு நீங்கிய பிறகு அது போன்றவொரு கம்பளியைக் காணவில்லை. மிக உழைக்கும் வேளாண் குடிகளிற் பல்லோர்க்கு இஃதொன்றே அங்கு சிறந்த ஆடை. கதிரவனின் கொடுமையினின்றுங்

காத்துக்கொள்ள, இஃதொன்றையே அக்குடிகள் மார்பு மீதும் மண்டை மீதும் போட்டுக் கொள்வார்கள்; மழை பெய்புங்கால் இஃதொன்றினாலேயே அவர்கள் தம்மை மூடிக்கொள்வார்கள்; உறங்குங்கால் இஃதொன்றினாலேயே தங்களைப் போர்த்திக் கொள்வார்கள். ஏழையினின்றும் பணக்காரனைக் கண்டு பிடிப்பது அவனவனணிந்துள்ள கம்பளியின் மென்மையாலும் நயத்தாலுந்தான். பாராமஹாலில் கிருஷிகர்களையும் ஆடு மேய்ப்போரையும் இம் மாசற்ற ஆடையொன்றில் பல வருஷங்கள் கண்டு வழக்கமானதால், இப்பொழுது இங்கு இதனைக் கண்டவுடன் பழ நட்பினன் ஒருவனைக் கண்டது போல் எனக்கிருந்தது. அதனாற்றான் இதனை ஊன்றி நோக்கினேன். இதை யணிந்திருந்தவரின் சார்பே என் மனம் இழுக்கப்பட்டது. நான் விட்டுவந்த ஊரின் நினைவு எனக்கு வந்ததோடு, இனி அவ்வூரையும் அவ்வூர் நண்பரையுங் காணக் கிடைக்குமோ என்ற துக்கந் ததும்பிய எண்ணம் உண்டானது இப் போர்வையைப் பார்த்த மாத்திரத்தா லாகும். எனது மேஜை இச்சமயம் வந்து சேர்ந்ததால் இப் பெரியாரிடத்துப் பேச்சை இத்துடன் நிறுத்திக் கொண்டு, என் வேலையைப் பார்க்க ஆரம்பித்தேன்.

நேற்றிரவு நான் சிறிதுந் தூங்க முடியாதபடி குளிரா யிருந்தது. நான் படுக்கை விட்டெழுந்து என்னுடைகளை யணிந்து மீண்டும் படுக்கை சென்றேன். ஆனால், வெப்பந்தருந் துணியொன்று மில்லாததால் இரவிற் பெரும்பாலும் நடுக்கத்துடன் விழித்துக்

கொண்டு கிடந்தேன்.

இன்னொரு நாள் நான் பிறிதோ ரிடத்திற்குச் சென்றேன். அங்கு எவ்விடத்தில் என் கூடாரம் அடிக்கப் படவேண்டுமோ அவ்விடத்தில் மூங்கிலாலும் பூண்டுகளாலும் இருபது கஜ தூரமும் எட்டடி யுயாமு முள்ள ஓரறை அமைக்கப்பட் டிருந்தது. பன்னிரண்டு ஆட்களிடம் இரண்டு நாள் வேலை வாங்கி அவ்வறையை அவ்வூரின் பெரும் பண்ணைக்காரர் ஒருவர் அமைத் திருந்தாரெனத் தெரிய வந்தது. நான் அதிற் புக மறுத்த தைக் கண்டு அவர் மிகவும் வருந்தினார். பகலில் மரங் களின் நிழலிலும், இரவில் எனது படக்குடிலிலுந் தங்கவே நான் பிரியப்பட்டேன். அவரது புத்திரன் கையில் ஒரு கமண்டலம் பாலும் ஒரு கோழியுங் கொண்டு வந்து என்னிடங் காத்துநின்றான். முன் காலத்தில் ஐரோப்பாவில் இருந்தது போலவே, இப்பொழுது இந்தியாவில், ஜில்லா பராமரிப்புச் செய் பவர்கள் தங்கள் சுற்றுப் பிரயாண காலத்தில் குடிகளின் ஆதரவில் உண்டு வாழ்வது வழக்கம். இவ்வாறுண் டாகும் செலவையும், சிலகால் அதற்கு மேலும், வரித் தொகையிலிருந்து கழித்துக் கொள்வதும் வழக்கம். ஆனால், நான் அப் பண்ணைக்காரரைப் பார்த்து, அவர் கட்ட வேண்டிய வரி முழுவதும் கட்டும்படி நான் செய்யப் போவதால் பாலுக்குங் கோழிக்கும் பணங் கொடுக்காமல் வாங்கிக்கொள்ள மாட்டேனென்றும் பந்தரமைத்த வேலையாட்களுக்குக் கூலி கொடுக்கப்பட வில்லை யாதலால் அதனுட் புகமாட்டேனென்றுங் கூறி

விட்டேன். வேலையாட்களுக்கு நான் கூலி கொடுத்த பிறகு தான், என் கச்சேரிக் குமாஸ்தாக்களை உள்ளே புக அனுமதிப்பேன் என்றும் கூறிவிட்டேன். நான் மெய்யாகத்தான் பேசுகிறேனென்பதைத் தெளிவிக்க எவ்வளவு நேரமாயிற்று தெரியுமா?"

இன்னும் விரிவாக மன்ரோவின் கன்னட வாழ்க்கையைப்பற்றிச் சிலர் அறிய அவாவக்கூடுமாகலின், ஈண்டு விவரணமாகச் சிறிது சொல்லுவாம். ஒவ்வொரு நாளும் பொழுது விடியச் சற்றுமுன் எழுந்து, ஏழு மணி வரையில் வெறுந் தலையுடன் அவர் வெளியே உலாவப் போவர். குடிகள் யாதேனும் ஒரு போக்கு வைத்துக்கொண்டு வழியில் வந்து சேர்ந்து கொள்வாராதலின், அவர்களுடன் பேசிக்கொண்டே உலாவி வருவர். ஏழு மணிக்குக் காலை போஜனஞ் செய்து கொள்வர். அக்காலை, நிரம்பத் தேநீரும் குழந்தைகளைப் போல் அதிகமாகச் சர்க்கரையு முட்கொள்வர். இஃதானதும், தமது காரியஸ்தர்களுக்கு ஆவன கூறி உத்தியோக சாலைக்கு அனுப்புவர். அதன்பின் சொந்தத் தபால்களையும் உத்தியோகத் தபால்களையு மெழுதி முடிப்பர். அதற்குள்ளாக, பலர் வீட்டில் வந்து காத்திருப்பர். அவர்களுக்குத் தரிசனங் கொடுப்ப தடுத்த வேலை. அவர்களுடைய வழக்குகளை வாசாமுகத்தால் அனேகமாகத் தீர்த்து விடுவர்; எது தவறு எது தவறன்று என்று கண்டுபிடிக்கக்கூடிய அபார சக்தி அவரிடம் இயல்பாக இருந்ததால், அவர் சொல்லுந் தீர்ப்புக்கிணங்கியே இரு திறத்தாருஞ் செல்வர். ஆனல்

கடினமான பெரிய விஷயங்களை இவ்வாறு முடிவு செய்துவிடாமல், குமாஸ்தாக்களைச் சாட்சியங்களெல்லாவற்றையும் எழுதிக்கொள்ளச் செய்து, தனித்திருக்குங்கால் ஆய்ந்து பார்த்து முடிவு சொல்வர். அம்முடிவுகளில் ஒன்றுகூட அவர் பிழைபட்டார் என்பதைக் காட்டாது.

இங்ஙனம் காலை ஏழுமணியிலிருந்து மாலை நாலரை மணிவரையில் வேலை பார்த்தபிறகு, மன்ரோ உண்ணச் செலுமுன் ஆடை மாற்றுவார். ஆடை யணிந்துகொள்ளும் நேரத்தைக்கூட வீணாக்க எண்ணமில்லாமல், யாரேனும் ஒரு குமாஸ்தாவைக்கொண்டு மறுதபாலில் வந்த கடிதங்களையோ ஏதேனும் புத்தகத்தையோ படிக்கச் சொல்லிக் கேட்பர். சாப்பாடானது முதல் எட்டு மணி முடிய, உற்சாக சம்பாஷணையிலோ நூல் பயிலுமின்பத்திலோ கழிப்பர். சரியாக எட்டடித்ததும், கச்சேரிக்குப் புறப்பட்டுப் போய் நள்ளிரவுவரை அங்கிருந்து வழக்குகளை விசாரிப்பர்.

இப் பெரியார் தமது வாழ்நாளில் எந்தக் காலத்தும் ஆடைகளால் அலங்கரித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்தவ ரல்லர். ஆனால், கன்னடத்தில் அவர் வாழ்ந்த காலத்தில், அவரது டாம்பீக வெறுப்பு விபரீத மாய்விட்டது. அவர் அங்கு அணிந்துவந்த ஆடைகள் அற்பமாயும் கோலக் கேடாயு மிருந்தன. இதனால், அவர் தம்மை விடுத்துப் பொது ஜனங்களுக்கும் அரசாங்கத்திற்குஞ் செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் செய்வதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமா யிருந்தார்

என்பது விளங்கும்.

அவர் தம்மை விடுத்துப் பொது விஷயங்களில் ஆர்வங் காட்டா திருந்தால் கன்னடத்தில் க்ஷேம முண்டா யிருக்காதெனபது, பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு முன்னிருந்த கன்னட நிலைமையை யறிவோர்க்கு நன்கு விளங்கும். ஹைதர் காலந்தொட்டு வரி ஒன்றுக்கு மேலொன்று அதிகப்பட்டே வந்தது. ஏனைய விடங் களிற் செய்யக்கூடிய போர்களுக்காகுஞ் செலவுக்கான பணத்தை அளவு சங்கியையின்றி எடுத்துக்கொள்ள உதவும் மூலதனமென்று நாடு ஹைதரால் மதிக்கப் பட்டது. வரிகளை எவ்வளவு தூரம் உயர்த்தக்கூடு மென்றும், சாகுபடியிற் குறைவின்றிக் குடிகளிட மிருந்து எவ்வளவு பிடுங்கக்கூடு மென்றும் செய்த தொடர்ச்சியான சோதனைகளே ஹைதரின் பிரதிநிதி களின் அரசாட்சி என்று சுருக்கி மன்ரோ ஓரிடத்திற் கூறியுள்ளார். திப்பு காலத்தில், காரியங்கள் இன்னும் மோசமாய்விட்டன. கரையோர மிருந்த அனேக முக்கிய நகரங்களை யழித்து, நகரத்தாரை ஜமலாபாத் போன்ற சுகமற்ற விடங்களுக்கு ஓடிப்போகும்படி செய்தார் திப்பு. ஓரிரவு, குழந்தைகளும் பெண்டிரு முள்படக் கிறிஸ்துவ மக்கள் அறுபதினாயிரத்தாரைப் பிடித்து மைசூருக்கனுப்பி விட்டார். அவர் அன்னிய வியாபாரத்தை அடியோ டொழித்தார். அவரதரசாட்சி யில் எல்லா இலாகாக்களிலும் கைக்கூலி வாங்கு வோரும் குழப்பஞ் செய்வோரும் பிழைக்கும்படி விட்டுவிட்டார். அவரது அளவற்ற பணப்பறிமுதலால்

நிலங்களை விட்டுவிட்டுக் குடிகளோடினதும், அந் நிலங்களை அங்கிருந்தோரைக் கொண்டே பயிரிடும்படி கட்டளை போட்டார். தங்கியிருந்தோர் தங்கள் தங்கள் நிலங்களைச் சாகுபடி செய்வதற்கு வேண்டிய கருவி களையும் மாடுகளையுமே வைத்திருந்தாராகலின், அவர் கள் கஷ்டப்பட்டதோடல்லாமல் முடிவில் அரசிறையுங் குறைந்து போய்விட்டது.

நிற்க, திப்புசுல்தானைப்பற்றி மன்ரோ தமது தந்தையாருக் கெழுதி யனுப்பிய விஷயத்தைக் காண்போம்:—

"அவரது தகப்பனுர்க்கிருந்த சாமர்த்தியம் திப்பு வுக்கு இல்லை. சண்டையில் முறியடிக்கப்படும் வரையில், படைகளுக்குப் பணத்தைக் காலத்திற் கொடுத்து, அவைகளை நன்னிலையில் வைத்திருந்து, தமது அரசிறை வருமானங்களை ஒழுங்கான முறையில் திப்பு வைத் திருந்தார். ஆனால், தோல்வி யடைந்த பிறகோ வியா கூலப் பெருக்கால் சில சமயங்களில் அவர் பித்துப் பிடித்துத் திரிந்தார் என்றுகூடச் சொல்லப்பட்டது. பழிக்குப் பழி வாங்கவேண்டுமென்ற ஒரே எண்ணம் அவரைக் குடிகொண்டிருந்தது போலும்! அது நிறை வேற வேண்டுமென்று அவர் கருதினரே யன்றி, எவ் வழியால் என்று அவர் சிந்தித்துப பார்த்தாரில்லை. எதை யெடுத்தாலும் புத்தம் புதிதாகத் தம்மால் அது கண்டு பிடிக்கப்பட்டதாக விருக்க வேண்டுமென்ற அவரது விருப்பம் அவரது குண விசேஷத்துட் டலை சிறந்தது. சில வருஷங்களுக்கு முன்னால், தமது

இராஜ்ஜியத்திலிருந்த எல்லாக் கோட்டைகளுக்கும் புதுப் பெயர் புனைந்தார். இந்திய வருஷங்களுக்கும் அராபிய மாதங்களுக்கும் புதுப்பெயர் கொடுத்தார். பழமையான நீட்டலளவை முகத்தலளவை எடுத்தலளவைக் கருவிகளையும் நாணயங்களையும் போக்கிப் புதுமையான கருவிகளையும் நாணயங்களையும் அமைப்பித்தார். அரசிறையையும் படையையும் புது முறையாக அமைத்து உத்தியோகஸ்தர்களுக்காகப் புதுச் சட்டங்களும் செய்தார். 1792 ல் அடைந்த தோல்விக்குப் பின்னரும் விருந்தாக்கும் விஷயத்தில் ஆத்திரம், குறைவதற்குப் பதிலாக, அதிக மாய்விட்டது. அரசாங்க உத்தியோகத் தலைவர்களுக்கே யன்றிக் கீழ் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும், பூந்தோட்ட வேலைக்காரர்களுக்கும், வீட்டு வேலைக்காரர்களுக்கும் இன்னும் அனேக சட்ட திட்டங்கள் ஏற்படுத்தினர். அவர் தமது இராஜ்ஜிய பரிபாலனத்தை ஏழு பகுதிப்படுத்தி யிருந்தார்; அவற்றுளொன்று, ஒரு போர்க் கப்பல்கூட இல்லாத கப்பலிலாகா. இராஜ்ஜியத்தை முப்பத்தேழு பெரும் பிரிவுகளாகவும், ஆயிரத்திருபத்தைந்து சிறு பிரிவுகளாகவும் பிரித்து, முன்னவைகளில் திவான்களையும் பினனவைகளில் தாசில்தார்களையு நியமித்தார். அரசிறை இலாகா ஆட்களை அதிகப்படியாக வேறு நியமித்தார். கெடுதிகளைப் போக்க வேறு வழியறியாது உத்தியோகஸ்தர்களை அதிகப்படுத்திக் கொண்டே இருந்தார். ஒருவர் போன விடத்திற்கு இருவர் போய்க் கொள்ளை யடிக்க விட்டு விட்டார். அரசிறைச் சேதம் முன்னால் ஐந்தில்

ஒரு பங்கா யிருந்தது இப்பொழுது படிக்குப் பாதியாகி விட்டது.

திப்பு பிறரிடம் அதிகமாகச் சந்தேகங் கொள்பவரும் ஜனங்களைக் கொடூரமாக நடத்துபவருமாக இருந்ததால், அவரிறந்ததற்காக ஜனங்கள் வருந்தினார்களில்லை. அவரது முறையில் கொடூரமும் ஏமாற்றமுமே முன்னின்றன. அதே சமயத்தில் எப்படி ஏமாற்றலாம் அல்லது தகர்த்தெறியலாம் என்று ஆலோசியாது, அவர் வாக்குக் கொடுப்பதோ கட்டுக்குள்ளாவதோ இல்லை. ஆதாரமற்ற சந்தேகங்களைக் கொண்டும் அவர் விதித்த கொடூர தண்டனைகளால் நாட்டில் ஜனங்களது கடிதப் போக்கு வரவு நின்றுவிட்டது. அவரது நெருங்கிய உறவினர்கூடப் பயந்துபோய்க் கடிதப்போக்கு வரவை நிறுத்தி, உடல் நலம் அனைய விஷயங்களைப் பற்றி ஆட்கள்மூலம் ஒருவர்க்கொருவர் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தனர். சற்று நேரங்கூடச் சும்மா விருக்க வொட்டாத முயற்சியுள்ள மனம் அவர்பாலிருந்ததேனும், அதை நல்ல வழியிற் றிருப்பாதது அவர்மீது குற்றம். தினந்தோறும் பல மணி நேரம் அவர் ஒற்றர்களுக்கும், தளகர்த்தர்களுக்கும், நியாய வாதிகளுக்குங் கடித மெழுதுவார். இனி நடக்கப் போகும் வேலை வுயர்வுகளைப்பற்றியும், தூதுக்களைப்பற்றியும், கோட்டை கொத்தளச் சீர்திருத்தங்களைப்பற்றியும், முக்கிய உத்தியோகஸ்தர்களின் மணங்களைப்பற்றியும், தமக்கு வேண்டிய விலைமாதரைப்பற்றியும், சிறையிறுக்க வேண்டியதைப்பற்றியும், தலையறுக்க வேண்டியதைப்பற்றியும்

பற்பல கடிதங்கள் எழுதுவார். மேலும், கையெழுத்துப் போடுவதற்கே அவருக்குப் பல மணி வேண்டும்; பலதிறப்பட்ட அதிகாரிகளுக் கிடையே போய்வரும் ஆயிரக் கணக்கான கடிதங்களுக்கெல்லாம் அவர் கையெழுத்துப் போடுவது வழக்கம். அக்கடிதங்கள் அவர்முன் கொண்டு வரப்படும் சில சமயங்களில் வேறு விஷயங்களைப்பற்றி அவர் கவனித்துக் கொண்டிருப்பார். அதனால், மாதக் கணக்காகக் கடிதங்கள் கட்டிப் போடப்பட்டுக் கிடக்கும். இறுதியிற் கையெழுத்தானவுடன் அக் கடிதங்கள் போய்ச் சேருமுன், நிலைமை வேறுபட்டு உத்தரவுகள் பயனின்றிப் போம். கணக்குப் பரிசீலனைக்காகக் கொண்டுவரும் உத்தியோகஸ்தர்களின் கணக்கு சரியாகப் பார்வையிடப் படுவதில்லை. கணக்குகளைப்பற்றி யவர்களை யொன்றுங் கேட்காமல், அவர்களை விருந்துக்கழைத்து, கட்டும்படி தாம் உத்தரவு செய்த மகூதிகளைக் கட்டியாய் விட்டதாவென்றும், முறை தவறாமல் தொழுகை நடக்கின்றதா வென்றும், ஜில்லாவின் முஸ்லீம் ஜனத்தொகை யெவ்வளவென்றும், திப்பு கேட்டு அவர்களை அனுப்பி விடுவார். அதனால், அவர்கள் தாங்கள் அதிகாரஞ் செலுத்தும் ஊருக்குச் சென்றதும் கணக்கைப்பற்றிக் கவலைப்படாது மீண்டும் கொள்ளை யடிக்க வாரம்பித்து விடுவர்."

இத்தகைய கொடுமையின்கீழ் கஷ்டப்பட்ட கன்னட தேசத்திற்கு 1899 ஜூலையில் சென்ற மன்ரோ ஒரு வருஷத்திற்குள் அத் தேசத்தைப் பிரிட்டிஷ்

சாம்ராஜ்யத்தின் கீழுள்ள மற்றத் தேசங்களைப் போல் அமைதிவழி நிறுத்தினர். ஊரெல்லாம் கொள்ளை யடித்துத் திரிந்த கூட்டத்தாரை வழிக்குக் கொண்டு வந்தார். வரி வசூலில் நியாயங் கோரு தென்று குடிகளுக்குச் சொல்லித் தெளிவுபடுத்தினர். அதிகாரிகள் கொடூரமாக நடத்தாம லிருப்பதற்கு வேண்டிய பாதுகாப்புகள் செய்வதாக வாக்களித்தார். ஜனங்களும் மகிழ்ந்து, பொறுத்து வேலை செய்யத் தொடங்கினர். புதிய புதிய கிராமங்களுண்டாயின. காடு மேடுகளிலும் பயிர்செய்தல் மெதுவாகப் பரவிற்று.

மன்ரோ கன்னடத்திற்காகச் சிபார்சு செய்த முறை, முக்கிய கொள்கைகளால், ரயத்வாரி என்றே சொல்லவேண்டும்; அதாவது, உண்மையாக நிலத்துக் குரியவர்களிடம் குத்தகைக்காரர்கள் போன்ற தரகர்களில்லாமல் அவரவர் கொடுக்க வேண்டிய வரிக்கு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டதே இம்முறையாகு மென்பது. எனினும் பாராமஹாலிற் செய்யப்பட்ட திட்டத்தினின்றும் இது இரண்டு விஷயங்களில் வேறு பட்டது. அவையாவன:—பெரும்பாலும் உண்மை விவசாயியிட மல்லாமல் நிலவுரிமைக்காரனிடம் ஒப்பந்தஞ் செய்யப்பட்ட தென்பதும், ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட நிலத்தின்பேரி லல்லாமல் ஒவ்வொரு பூஸ்திதிதொகுதியின் பேரில் வரி விதிக்கப்பட்ட தென்பதுமாம். மற்ற விஷயங்களிற் போல், இவ் விஷயத்திலும், மன்ரோ நாட்டிலுள்ள ஏற்பாடுகளைக்

கண்டவாறே கொண்டும், அவசியம் மாற்ற வேண்டாதவற்றுள் யாதொரு மாறுபாடு புகுத்தாமலும் இருக்க வேண்டுமென்ற தமதுபாயத்தைக் கையாண்டார்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களின் கலெக்டர்

கன்னட தேசத்தில் மன்ரோ செய்த வேலைகள் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டன. ஆச்சரியப்படத் தகுந்த வளவு குறைந்த காலத்திலே குற்றங்களையுங் குழப்பத்தையும் போக்கி, நாட்டின் தாறுமாறான அமைதியில்லாத் தன்மையை யகற்றி, மன்ரோ நாட்டை யொழுங்குபடுத்தினார். அதனால், அவருக்குப் பதிலாக அத் தேசத்திற்கு வேறொருவரைத் தகுந்தவராகப் போடுவது கஷ்டமாயிருந்தது. ஆனால், நைசாமால் ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களின் நிர்வாகம் கன்னட தேசத்தைவிடக் குறைந்த கஷ்டமுடையதல்ல. ஆதலால், இந்த ஜில்லாக்களுக்கும் மன்ரோவின் சமார்த்திய முள்ள ஒருவர் வேண்டியதாயிருந்தது. இந் நிலையில், மன்ரோ நீண்ட நாளாக வேலை மாற்றம் வேண்டு மென்று கேட்டுக்கொண்டு வந்ததோடு நிற்காமல், ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களுக்குத் தம்மை மாற்ற வேண்டு மென்று கேட்டுக் கொண்டமையால் அவரை அங்ஙனமே மாற்றிவிட்டார்கள். கன்னட தேசம் அவருக்குப்பின் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டு இரண்டு கலெக்டர்களின் அதிகாரத்தில் வைக்கப்பட்டது.

ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்க ளென்பதுதா னென்னே? ஹைதராபாத் நைசாமோடு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் செய்து கொண்ட ஒருடன்படிக்கைப்படி, பிரிட்டிஷார் நைசாமுடைய பிரதேசங்களைப் படை யெடுப்பினின்றும் பாதுகாக்க ஒப்புக்கொண்டார்கள். அதன்படி ஹைதராபாத்தில் ஒரு பிரிட்டிஷ் படையை வைத்திருக்க நேர்ந்தது. இப்படையின் செலவுக்கீடாக, 27,000 சதுரமைல் விஸ்தீரணமுள்ள சில ஜில்லாக்களை நைசாம், பிரிட்டிஷாருக்கு, ஒப்புவித்துவிட்டார். அந்த ஜில்லாக்கள் பெல்லாரி, கடப்பை, கர்னூல் என்பன வாம். இவைதான் ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்கள் என்று இப்பொழுதும் வழங்கிவருகின்றன. இப்பிர தேசத்திற்குச் சென்று மன்ரோ 1800ஷு நவம்பரில் வேலையை ஒப்புக் கொண்டார்.

அக் காலத்தில் அந்த ஜில்லாக்களின் நிலைமை யெவ்வாறிருந்தது? ஹைதர்ஆலி திப்பு இவர்களின் முப்பத்திரண்டு வருஷ துராசாட்சியால் கன்னட தேசங் கலங்கியதைப்போலவே, அடுத்தடுத்த படை யெடுப்புகளாலும் உட்கலகங்களாலும் இருநூறு வருஷங்களுக் கதிகமாக ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்கள் ஒற்கமடைந்திருந்தன. இந்த ஜில்லாக்கள் விஜயநகர இந்து அரசாட்சியின்கீழ், பதினான்காம் நூற்றாண்டி னிடைப் பகுதி முதல் பதினாறும் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி முடிய, இருந்துள்ளன. அக்காலத்தில் விஜயநகர அரசர்களது காணியாட்சி முறை நன்றாகத்தானிருந்துள்ளது. ஆனால், 1564-ல்

இவ்வரசாங்கம் பீஜப்பூர், கோல்கொண்டா, தவள பட்டணம், பீரார் முதலிய முகம்மதிய நாட்டுத் தலைவர்களால் முடிவடைந்தது. அடையவே, பாளையக் காரர் என்று சொல்லப்பட்ட சிறு பிரதானிகள் கையில் இந்த ஜில்லாக்கள் அகப்பட்டன. 1680-ல் இவை சிவாஜியாற் றாக்கப்பட்டு இவைகளுட் சில அவரால் ஜெயிக்கப் பட்டன. அதன்பின், ஔரங்கசீப்பால் ஜெயிக்கப்பட்டு, மறுபடி தெக்கண நைசாம் ஆட்சியில் வந்து சேர்ந்தன. 1778ல் ஹைதர் ஆலியால் ஜெயிக்கப் பட்டு மைசூர் அரசாங்கத்தோடு சேர்க்கப்பட்டன. 1792ல் பெரும்பாகமும் 1799ல் எஞ்சியிருந்த பாகமும் நைசாமுக்கு மீண்டுங் கிடைத்தன. நைசாம் நிர்வாகம் ஊழலாக விருந்தமையால், அரசாங்கத்தை யெதிர்த்துக் கொண்டிருந்த பாளையக்காரர்கள் ஊரெங்கும் கலகம் விளைத்துக்கொண்டே யிருந்தார்கள். அரசாண்டு கொண்டிருந்த மன்னனின் அசக்தியால், நாளுக்குநாள் இவர்கள் அதிகாரத்தையும் பிரதேசத்தையும் பெற் றிருந்தார்கள். நைசாம் காலத்தில், அதிகாரிகளுடைய சோம்பலாலும் அசக்தியாலும் பாளையக்காரர்களுடைய கொண்டாட்டம் பெருத்துவிட்டது. இது விடப் பட்ட ஜில்லாக்களைப் பிடித்த சனியன்களு ளொன்று. மற்றொன்று, சம்பளங் கிடைக்கப் பெறாத படை யினர் செய்த ஆர்ப்பாட்டம். நைசாம் காலத்தில், விதை விதைக்குஞ் சமயத்தில் கிராமத்தாரிட மிருந்து வசூலித்துக் கொள்ளும்படி ஒரு கலகக்காரச் சேனை அவிழ்த்துவிடப்பட்டது. அச்சேனை ஆடுமாடுகளைக்

கவர்ந்து சென்று விற்றதுடன், அகப்பட்ட மனிதரை யெல்லாஞ் சித்திரவதை செய்து, பணத்தையபகரித்துக் கொண்டு, ஓடினவர்களின் வீடுகளையும் கடைகளையும் சூறையாடிற்று. இக்காரணங்களால், வழக்கமாகச் செய்யப்படும் சாகுபடி செய்யப்படவில்லை.

இவ்விரண்டு தொல்லைகளையும் போக்க வல்ல வழிகளை மன்ரோ ஆராய்ந்து வந்தார். ஒரு வருஷத்திற் குள்ளாக, காம்பெல் என்பவரின் உதவியால், பாளையக்காரர்களில் ஆதிக்க மிக்கவரும் கலகம் பெரிதும் விளைவிப்போருமாகிய பலரை இந்த ஜில்லாக்களிலிருந்து மன்ரோ வெளியேற்றினர். வெளியேற்றப்படாத பாளையக்காரர்களைக் கலகம் விளைவிக்கா திருக்கும் படியும், குடிகளிடமிருந்து அக்கிரமமான பணம் வசூலிக்கா திருக்கும்படியும், மன்ரோ செய்து வைத்தார். நைசாமுடைய சேனைகளும் வெளியேற்றப் பட்டன.

ஊரை அமைதிப் படுத்திய சமயத்திலேயே அரசிறைத் திட்டத்தையும் மன்ரோ ஒழுங்குபடுத்தினர். கன்னட தேசத்திற் செய்யப்பட்ட திட்டத்திற்கும் ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களிற் செய்யப்பட்ட திட்டத்திற்கும் வேற்றுமையுண்டு. கன்னடத்தில், நிலத்துரிமை மக்களுக்குண்டென்று கருதப்பட்டமை யாலும், ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களில் நிலத்துரிமை மக்களுக்கின்றி அரசாங்கத்திற்கே யுண்டென் றெண்ணப் பட்டமையாலும் வந்ததே இவ்வேற்றுமை. ஜில்லாக்களிலுள்ள நிலங்களை அளந்து தீர்வை விதிக்க

மன்ரோ நான்கு உத்தியோகஸ்தர்க ளுதவியால் முற்பட்டார். இங்கு அனுசரிக்கப்பட்ட முறையும் ரயத்வாரியேயானுலும், கன்னடத்தில் பூஸ்திதி தொகுதியின் பேரில் வரி விதிக்கப்பட்டதுபோ லன்றி இங்கு ஒவ்வொரு நிலத்தையு மளந்து நிலத்தினளவிற்கும் பெற்றிக்கு மேற்ப வரி விதிக்கப்பட்டது. 1802 முதல் மூன்று வருஷங்களுக்குள் நிலங்கள் அளவிடப்பட்டு விட்டன. 1804-இலிருந்து 1806-க்குள்ளாக, நிலங்களின் தாரதரம் நிச்சயிக்கப்பட்டுத் தீர்வைகளும் விதிக்கப்பட்டன. இவ்வளவிடையும் தீர்வை விகிதமும் பரும்படியானவையேயாயினும், அதுவரை இந்தியாவில் செய்யப்பட்டிருந்த எல்லாவற்றுள்ளும் இவையே தலே சிறந்தன. இவை மன்ரோ அரசிறை நிர்வாக நிபுணர் என்ற பெயரை அவர்க்கு நிலே நிறுத்தியதோடல்லாமல், பின்னுல் செய்யப்படும் எல்லா அரசிறைத் திட்டங்களுக்கும் அடிப்படையாயிருந்து எடுத்துக் காட்டாக விளங்கும் ஆற்றல் பெற்றிருக்கின்றன.

ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களில் சுற்றிப்பார்த்து வேலேசெய்த விவரணத்தை மன்ரோ ரீட் துரைக்கு ஒரு கடிதத்தில் வரைந்துள்ளார். அது வருமாறு:—"நான் என்னேரத்தை யெப்படிக் கழிக்கின்றேன் என்று தங்களுக்குச் சொல்லவேண்டிய அவசிய மில்லே; சுற்றிச் செல்லுங் கலெக்டரின் வாழ்க்கை எத்தகைத்தென்பது தங்களுக்கே தெரியும். பாராமஹாலில் தாங்கள் கலெக்டராயிருந்து நடத்திய மனேஹரமான விசாரணேகள்

ஒன்றுமிங்கில்லாமல், எல்லாத் தொழும்பினுலும் நாய் படாப்பாடு பட்டுவருகின்றேன். எனது வேலை மிகவுமதிகமாக விருப்பதால் சிந்தனைசெய்வதற்கே எனக்கு நேரமில்லை. அமில்தாரர்களுடைய கடிதங்களும் முறையீடுகளும் அடிக்கடி எனது நாள் முழுவதையும் கவர்ந்து விடுகின்றன. மற்ற நாட்களில் ஒவ்வொரு தினமும், ஒற்றர்களை விசாரிப்பதிலும், ஒளிந்து கொண்டுள்ள பாளையக்காரர்களையும் கள்ளர்களையும் பிடிப்பதற்கு ஆட்களையனுப்புவதிலும் இரண்டு மணி நேரம் செலவாகின்றது. மூன்று குதிரைப் பட்டாளங் களுக்கும், துப்பாக்கி தூக்கிச் செல்லும் எருதுகளுக்கும் வேண்டிய தானியத்தைச் சேகரித்துக் கொடுப்பதும் என் கடமையாக வுள்ளது. நான் சோம்பேறியன்று என்று காட்ட ஒவ்வொரு மாதமும் ரெவனியூ போர் டுக்குக் குறிப்பு வேறு எழுதியனுப்ப வேண்டியிருக் கிறது. சுமார் ஆயிரமைல் தூரம் நான் வருஷா வருஷம் சுற்றிப்பார்க்க வேண்டியவனுயுள்ளேன். குதிரை மீதேறிச் செல்லும் நேர மொன்றே எனது நேரம் என்று சொல்லிக் கொள்ளக்கூடியதாயுள்ளது; மற்ற நேரங்களில் வேலை ஓய்வொழி வில்லாமல் உண்டு."

மன்ரோவின் கீழ், தேக்கரே என்னும் ஒருவர் உதவி கலெக்டராக இந்த ஜில்லாக்களில் வேலை பார்த்து வந்தார். அவர் ஒரு சமயம் மெய்காப்பாளரின்றி, கலகம் விளைந்த ஓரிடத்திற்குப் போயிருந்தபொழுது உயிர் தப்பியது அபூர்வ மாய்விட்டது. அதுபற்றி ரெவனியூ போர்டிலிருந்து வந்திருந்த வினவுக்கு விடை

யாகக் கீழ்க் கண்டவாறு மன்ரோ எழுதி யனுப்பினுர்:—
"என் மெய்காப்பாளன் ஒருவனின்றித் தேக்கரேயை அவ்விடம் போகச் செய்தேன் எனத் தாங்கள் கேட்கிறீர்கள். காவலின்றிச் செல்வதே பாதுகாப்புப் பொருந்திய தென்பது என தெண்ணம். ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்கள் எந்தக் காலத்திலுங் கண்டிராத குழப்பமான சமயங்களிலும், கன்னடத்தில் எல்லாப் பக்கங்களிலும் ஒரு சிப்பாய்கூட இல்லாமல் நான் கடந்து சென்றுளளேன். இங்கும் நான் அவ்வாறே தான் செய்கின்றேன. இப்பொழுது என்னுடன் ஒருவன்கூட இல்லை. சென்ற வருஷத்தில் குராங்கொண்டைப் பாளையக்காரர்களை அவர்களது கூட்டத்தோடுங் கண்டு நான் பேசி யிருந்தபொழுதும், ஒருவன் கூட என்னுடனில்லை. அவர்களை யெல்லாம் கிராமத் தலைவர்களின் சாதாரண நிலையிலேயே கொண்டு வந்து வைத்து, அதிகாரத்தைப் பிடுங்கிக் கொள்ளப் போகிறேன் என்று அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தும், எனக்கு அவர்கள் யாதொரு மரியாதைக் கேடுஞ் செய்தார்களில்லை. பாளையக்காரர்களுள்பட இந்திய தேசத்து மக்கள் யாவரும், பொதுவாக அதிகாரிகளிடத்து மரியாதை பெரிதும் வைப்பவர்கள். மேலதிகாரிகளின் உத்தரவின் மீதே கலெக்டர்கள் நடக்கிறுர்கள் என்பது அவர்களது கருத்து; ஆதலால், சுயநலங் கருதி யொன்றுஞ் செய்யாத அக் கலெக்டர்களை வீண் தொந்தரவுக்குள்ளாக்கக் கூடாதென்பது அவர்கள தெண்ணம். அதனுல், நானும் உதவி கலெக்டர்களும்

பாதுகாவலின்றியே பத்திரமா யிருப்போமென்று கருதுகின்றேன். காப்பாளரின்றிச் செல்வதால், ஜனங் களிடத்தில் நாங்கள் எளிதிற் பழகவுங் கூடும். கர்நாட கத்தில் வேண்டுமானுல், ஒரு நாயக்கனுடையவோ ஹவில்தாரனுடையவோ காவல் பயனுள்ள தாயிருக்கும்; ஆனுல், இங்குப் படை பிடிக்கும் ஜனங்களிடையே அக்காவல் காவலன்று. பல பேரைக் காவலுக்காக அழைத்துச் சென்றுலும், தற்கால நாட்டி னிலைமையில் அவர்களால் தீமை விளையுமே யன்றி நன்மை யுண்டாகாது. இது எப்படி யிருந்தாலும், ஒவ்வொரு கலெக்டருக்கும் பல பேர் காவலுக்காக அனுப்புவ தென்றுல், நாட்டிலுள்ள இராணுவத்திலிருந்து அவ்வளவு ஆட்களை யெடுக்கவு முடியாதே!

தேக்கரே தனிமையாகச் சென்று, உயிர் தப்பிற் றென்று ஓடி வரும்படி நிகழ்வதற்கு முன்னுல், அதோனி என்னும் ஊரிலுள்ள சிலர் தார்னிகுல் என்னும் ஊரின் விளைவைப் பற்றி அரசாங்கத்திற் கறிவித்தனர். தார்னிகுல் அரண்களுடையது. அவ்வூரின் கிராம முனிசீப் அதிகரிக்க உத்தேசித்த தீர்வைக்குடன்பட மறுத்தான். அவனைச் சில நாள் வேறு இடத்தில் வைத் திருந்தால், ஊராரோடு ஒரு முடிவுக்கு வருவதில் யாதொரு சங்கடமு மிராதென்றெண்ணிய சிரஸ்ததார் அதோனிக்குப் போகும்படி அவனுக்கு உத்தரவிட்டார். ஆனுல், அவன் அதன்படி நடவாமல், ஊர்க் கதவுகளை மூடிவிட்டு, சுவர்களில் காவல் வைத்து, விளைவைப் பற்றிக் கூறி யிருந்த மூவரையுங் கச்சேரியிலேயே

கொன்று விட்டான். துரதிஷ்டவான்களாகிய இம் மூவரும் கொலையாளிகள் வருவதைக் கண்டு, சிரஸ்த தார் பக்கமோடிக் கட்டிக் கொண்டனராதலால், சிரஸ்த தாருக்கும் தற்செயலாகச் சில காயங்கள் பட்டன. அக் கிராமத்தின் அருகாமையில் முகாமிட்டிருந்த தேக்கரே ஊர்வாசலுக் கோடிவந்து, உள்ளே விடப் படாமையின் சுவர் மீதேற முயன்றார். சுவர் மீதிருந்த மனிதர்கள் அவரை அச்சுறுத்தினார்கள்; தங்களுடைய எதிரிகள்மீது பழி வாங்கினதாகவும், அரசாங்கத்தை யெதிர்க்குமெண்ணம் தங்களுக்கு இல்லவே யில்லை யென்றுஞ் சொன்னார்கள். அதன்மேல், அவர், முறைப் படி, படக்குடி லடைந்தார். இதுதான் அவருடனிருந்த ஓராள் எனக்குக் கூறியது.

தங்கள் ஆவல்படி, தேக்கரே காவலாளரைப் பெற் றிருந்தாரே யாயின், அவரும் அவர் கச்சேரியாட் களும் அனேகமாகக் கொல்லப்பட்டிருப்பர். அக்காவ லாளர் உட்பக்க மிருந்திருப்பின், அங்கிருந்த நூற்றைம் பது ஆட்களால் விரட்டப்பட்டிருப்பர். அன்றி, தேக்கரேயின் கூடாரத்திலிருந்திருப்பின், அவர்களும் அவருடன் சுவரைத் தாண்டப்போய், வீணை குழப்ப மொன்றுண்டாக்கி, அடிபட்டு மாய்ந்திருப்பர். கொந்த ளிக்கும் ஊரில் சிறு காவலைவிடத் துன்பந் தருவதில்லை. சிப்பாய்கள் இறுமாந்து சண்டைகளிற் கலந்து கொள்ளப் பொதுவாக விரும்புவார்கள்; அவர்களைத் தூண்டி விட்டால் கேட்க வேண்டியதில்லை. கச்சேரி உத்தியோகஸ்தர்களுக்கோ எவ்வளவு தூரஞ் சென்றால்

தீமை யுண்டாகாதென்பதை யறியுமறி விருப்பதில்லை. சிப்பாய்களைக் கொண்டு ஊராரை யஞ்சும்படி யவர்கள் செய்வது சர்வ சாதாரணம். ஆட்கொண்டு தாக்க முயன்றாலன்றி, கலெக்டர்கள் யாதொரு ஆபத்துக்கு முள்ளாக மாட்டார்கள்; சிப்பாய்களை அவர் வசம் வைக்கா விட்டால் அவர்கள் ஆட்கொண்டு தாக்குவது தான் எப்படி? எனவே, சிப்பாய்களின் காவல் கூடா தென்பதே எனது கருத்து.

தேக்கரே தமது பிரதேசத்தில் நூறு இராணுவ ஆட்களைப் பெற்றிருந்தே வருகிறார். வேண்டுமானால், இனனும் முந்நூறு ஆட்களைக் கொடுக்க நான் தயார். அவர் எந்தச் சுவரையுந் தாண்ட முயலாதிருப்பதா யிருந்தால், அவ்வாட்களிலிருந்து தமக்கு வேண்டிய பாதுகாப்பாளர்களைப் பொறுக்கிக் கொள்ளட்டும். தார்னிகுல் ஜனங்களின் நடத்தை, மூவர் கொலைக் கப்புறம், மிதமிஞ்சிச் செல்லவில்லை. அவர்கள் தேக்கரே வுக்கு யாதொரு திங்கும் நினைத்தார்களல்லர் என்பதும் வெளியாகின்றது."

மன்ரோ உத்தியோகஸ்தர்களை இங்ஙனம் சாமர்த்தியத்துடன் நடத்தி வந்தது போலவே, குடிகளை அன்புடன் நடத்தி வந்தார். ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களில் 1802-3ல் மழையின்மையும் பஞ்சமு மிகுந்தது. அடுத்த சில வருஷங்களிலோ மழைப் பெருக்கால் 1000 குளங்களும் 800 வாய்க்கால்களும் கடப்பை ஜில்லாவில் உடைந்து விட்டன. அவைகளைச் சீர்திருத்த ஏழு லட்ச ரூபாய் மன்ரோ மதிப்புப் போட்டார்.

அரசாங்கத்தார் பணஞ் செலவிட அனுமதி கொடுக்கு முன்னரே, அளவில்லாமல் பணத்தை இது பொறுத்துச் செலவிடக் கீழுத்தியோகஸ்தர்களுக்கு மன்ரோ அனுமதி தந்தார். பழுதுபார்க்க வேண்டியவை யெல்லாம் வெகு துரிதமாகப் பார்க்கப் பட்டமையால், அடுத்து வந்த வருஷங்களி லெல்லாம் ஊர் செழிப்புஞ் சீருமுற்று விளங்கிற்று. மன்னுயிர் சிறப்புற்றால், மன்னனுஞ் சிறப்புறுவா னன்றோ!

மன்ரோ ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களில் வேலை பார்த்து வந்தபொழுது, அதாவது 1806 செப்டம்பர் 4ல், அவரது தகப்பனருக்கு ஒரு சம்பவத்தைப் பற்றிக் கடிதமூலம் அறிவித்தார். அவர் அதிற் சொல்லியிருப்பதாவது :—

"ஜூன் மாதத்தில் மிக அபாயகரமான கலகம் ஒன்று வேலூர் சிப்பாய்களால் விளைக்கப்பட்டது. அக்கலகங் காரணமாக, 69வது பட்டாளத்திலிருந்த 16 அதிகாரிகளும் 100 ஐரோப்பியர்களும் உயிரிழக்க நேரிட்டது. சில மணிநேரம் கோட்டை கலகக்காரர்கள் வசமிருந்தது. ஆனால், ஆற்காட்டிலிருந்து வேலூருக்குப் பட்டாளங்களுடன் கர்னல் ஜில்லெஸ்பி என்பவர் சென்று வெகு திறமையாகக் கோட்டையை மீட்டார். அவர் எழுதிய கடிதங்கள் சிலவற்றைக் கீழே தருகின்றேன் ; அவை அந்நிகழ்ச்சியின் முழு விவரணத்தையு மறிவிக்கும்.

"கலகத்தின் காரணங்களைக் கண்டு பிடிக்க ஒரு கூட்டத்தார் நியமிக்கப்பட்டனர். ஆனால், அவர்கள்

என்ன விவரணங் கொடுத்துள்ளார்கள் என்பது தெரியவில்லை. எனது அபிப்பிராயமோ, ஆராய்ந்து பாராது சிப்பாய்களின் உடையைப்பற்றிச் செய்யப் பட்ட சில சட்டங்களே முதன் முதல் அவர்கள் மனத்தில் அதிருப்தியை யெழுப்பின வென்பதே. அப்பொழுது சிறைப்பட்டிருந்த திப்பு என்ற ஒரு வனது குயுக்தியால் இவ்வதிருப்தி வெளிப்பட்டென் பதிற் சந்தேக மில்லை. தீமை மிகுதியாகப் பயந்ததும் இப்பொழுது தள்ளப்பட்டுவிட்டதுமான அந்தச் சட்டத்தின் பிரிவு கீழ்வருவதாகும்:—

" 10வது பிரிவு:— படைக் கோலங் கொள்ளுங் கால், ஜாதியைக் குறிப்பிடக்கூடிய முகக் குறியையோ குண்டலங்களேவோ சுதேச யுத்தவீரன் எவனும் அணிந்து கொள்ளக்கூடாது என்று விதிக்கப்படு கிறது. எல்லா இராணுவஸ்தானங்களிலும் இராணுவ வேலைகளிலும் பட்டாளச் சேவகன் ஒவ்வொருவனும் முகத்தை, அதிலும் மோவாயை, நன்ருகச் சிரைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் விதிக்கப்படுகிறது. மேலும், மேலுதட்டில் வைக்கப்படும் மீசை அள விலும், முடிந்தவரையில், ஒரேமாதிரியாக இருக்க வேண்டும் என்றும் விதிக்கப்படுகிறது."

" இவ்வற்ப விதியும், சிப்பாய்கள் மனத்திற்குப் பிடிக்காத வடிவமோ, அணிகலன்களோ பொருந்திய தலைப்பாகையும், நமது அதிகாரம் இந்நாட்டில் நிலை பெறுவதற்கு அவசியமெனக் கருதப்பட்டன. சுதேச படையைக் கலகஞ் செய்ய விட்டுவிடுவதைக்கூடப்

பொருட் படுத்தாது இவ்விதிகள் புகுத்தப்பட்டன. வேலூரில் ஒரு பட்டாளம் அத்தலைப்பாகை யணிந்து கொள்ள முன்னரேயே மறுத்துவிட்டுத் தலையிற் குட்டைகளைக் கட்டிக்கொண்டு சென்னை சென்றது. சிப்பாய்களின் அதிருப்தியில் இராஜத் துரோகமோ வெறுப்போ இருந்ததாகச் சொல்லமுடியாது. இவ் வதிருப்தி, ஜனங்களின் ஐதீகங்களுக்குக் கேடு சூழும் எவ்வூரிலும் எற்பட்டிருக்கக்கூடிய தொன்றே."

ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களில், அரசிறை வருமானம் அதிகப்பட்டதுபோலவே, ஜனங்கள் நடையிலும் பழக்கத்திலும் திருத்தத்தை யடைய லுற்றார்கள். சட்டத்திற்குக் கட்டுப்படா மூர்க்கர்களாகவும் கொள்ளைக் காரர்களாகவு மிருந்தவர்கள், மன்ரோவின் முயற்சியால், நாகரீகத்திலும், சட்டத்திற்கும் அதிகாரிகளுக்குங் கட்டுப் படுவதிலும், வேறெந்த பிரிட்டிஷ் ஜன்ங்களுக்கும் பின்வாங்காதவர் களானார்கள். அரசிறை வெகு எளிதாக வசூலிக்கப் பட்டுவந்தது. ஒவ்வொருவரும் அவரவரது நிலையில் திருப்தியடைந்திருந்தார். இந்நிலையில், மன்ரோ 1807 அக்டோபரில், தமது கலெக்டர் பதவியை இராஜிநாமா செய்து விட்டு ஊருக்குத் திரும்ப எண்ணினார். தங்களை விட்டு அவர் பிரியப் போகின்றாரென்று தெரிந்ததும், எல்லா ஜனங்களும் கண்ணீர் விட்டுக் கதறிநின்றார்கள்:

"ஆருயிரின் தாயே! அறத்தின் பெருந்தவமே!
பேரருளின் கண்ணே! பெருமானே!—பாரிடத்தை
யார்காக்கப் போவதுநீ யாங் கென்றார், தம்கண்ணின்
நீர்வார்த்துக் கால்கழுவா நின்று."

ஆறும் அத்தியாயம்

ஐரோப்பாவில் மன்ரோ

மன்ரோவுக்கோ ஊருக்குத் திரும்ப வேண்டுமென்ற எண்ணம் நெடுநாளாகவுண்டு. அதைக்குறித்து அவர் தமது சகோதரிக்கு 1805 ஜூலை 22,ல் எழுதியுள்ள கடிதத்தைத் தருதும்:— "முப்பது வருஷத்திற்கு மேலாக ஒருவரை யொருவர் காணாமலும், இனிக்காணுவது அரிதாகவும் உள்ள இருவரிடையே நிகழ்ந்துவரும் இக்கடிதப்போக்கு வரத்து இறந்தவர்களிடமிருந்து இருப்பவர்களுக்கு வருவதைப் போன்றுள்ளது. நான் நமது வீட்டைப்பற்றி நினைத்து எப்பொழுதாவது உனது கடிதங்களுளொன்றை யெடுத்துப் பார்ப்பேனேயானால், வேறோருலகத்துப் பொருளுடன் பேசுவதுபோல் நான் நினைத்துக் கொள்ளும்படி நாமிருவரும் காலத்தால் மாறுபட்டிருப்போம். எனது சினேகர்களைப் பற்றியும் அவர்களைக் காணாது கழிந்த கணக்கிலா நாட்களைப் பற்றியும் நினைக்கும் பொழுது, யாக்கை நிலையாமை என் மனத்தே நன்கு பதிந்திடும். எந்த சமய நூலும் சாத்திர நூலும் விவிலியமுங்கூட என்மனத்தில் இவ்வளவு நன்றாக யாக்கை நிலையாமையைப் பற்றி அறிவுறுத்தியிருக்கமாட்டா. இத்தேசத்தில் நான் கழிக்க வேண்டிய

நாட்கள் அதிகம் ஆக ஆக, இவ்வெண்ணங்களும் அடிக்கடி என் மனத்திற்றோன்றுகின்றன. நான் இத் தேசத்தை விட்டுப் பிரியுநாள் அணுகிவிட்டதால், நான் ஊர்திரும்புநாளை யெண்ணி யெண்ணி மகிழ் கின்றேன். ஆனால், நான வகித்துள்ள கீழ்த்தர உத்தி யோகத்தை நினைக்குங்கால், இந்தியாவை விட்டு வருத்தத்துடனேயே புறப்பட வேண்டியவனா யுள்-ளேன். அங்கு வந்ததும், தனிமையான வாழ்க்கையில் மகிழ்ந்து, சும்மா கிடப்பதற்கு வேண்டிய திறமை என்னிட மிராது. அதனால், மீண்டும் இத்தேசத்தை நோக்கியே, கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ என்றெதிர் பார்த்திருக்கும் வேலையைக் குறித்து நான் வரவேண்டி யிருக்கும்.

என் கண்பார்வை முன்னிருந்த அவ்வளவு நன்றா யிராதிருப்பதால், ஊருக்குத் திரும்பவேண்டுமென்ற என் தீர்மானம் வலுத்து விட்டது. எனது பேனா முனையை எழுதுவதற்காக ஒழுங்கு படுத்த வேண்டுமே யானால். படக்குடிலின் கதவண்டைப் போய் வெளிச் சத்தை நாடவேண்டியிருக்கிறது. கொதிக்கும் வெயிலிற் கூடாரத்திற் பல வருஷங்கள் நான் வாழ்ந்துள்ளதே இதற்குக் காரணமென்று நம்ப முயலுகின்றேன். கதிரவன் கொன்னே யுதித்துச் சென்றானல்லன்; எனது வாழ்நாட் பயிரைப் பெரும்பாலும் மேய்ந்து சென்றுவிட்டான். எனது தலை நரைத்துப் போன தற்கும், கண் மங்கியதற்கும் அவன்றான் காரணம். பயிரை முழுவதும் அவன் மேய்ந்து விடுமுன், எனது

சொந்த ஊருக்குத் திரும்பி எனது நண்பர்களைக் காணவேண்டும்.”

பரிதபிக்கச் செய்யும் இக்கடிதம் எழுதி இரண்டு வருஷம் ஒன்றரை மாதங்கழிந்த பிறகு, மன்ரோ சகோதரிக்குப் பின் வரும் விஷயமடங்கிய கடிதமொன்று எழுதினார்:--“இத்தேசத்தைவிட்டுப் புறப்பட எத்தனம் பண்ணிக்கொண்டு வருகிறேன். எதிர்பாராதபடி வேறெதுவும் நேராவிட்டால், நான் அக்டோபரிற் கப்பலேறி, மார்ச்சில் இங்கிலாந்து வந்து சேர்வேன். இன்னும் நாலைந்து வருஷங்கள் இத்தேசத்திலேயே இருப்பேனே யானால், எனது ஆஸ்தி இப்பொழுது இருப்பதை விட இரண்டு மடங்காகும். ஆனால், நான் பெரிய செலவாளியல்லனாதலால், இதைக் குறித்துக் கவலைப்படவில்லை. ஒரு விஷயமாத்திரம் என்னை யுறுத்துகின்றது. அது, ஊர் திரும்பியதும் என்ன செய்வதென்பதே. அங்குள்ள படையில் எனக்கு யாதொரு அந்தஸ்துமில்லாததால், அங்கிருந்து செல்லும் படையுடன் என்னை யெங்கு மனுப்பமாட்டார்கள். நான் உங்கள் ஊரார்க்குப் புதியவனாக விருப்பேனாதலால், இராணுவமல்லா மற்ற வேலைகளிலும் எனக்கு இடங் கிடைக்காது. எனவே, நான் வானத்திற் பறந்து செல்லும் வானம்பாடியைப் பார்த்துக்கொண்டு, கிருஷிக வாலிபனைப்போல் வயலிற் கிடக்கவேண்டியது தான். நமது தாய்தந்தையரைப் பார்க்கவேண்டுமென்று பேராவல் கொண்டவனாக வுள்ளேனாதலின், விரைவில் வந்து சேர்வேன். ஆனால், அங்கு சோம்பேறி

வாழ்க்கையில் மனம் பிடிக்காமல், மீண்டும் இத் தேசத்திற்குத் தொழிலை யுன்னி நான் வரவேண்டி யிருக்குமென அஞ்சுகின்றேன்.''

இவ்வாறு கடிதங்களெழுதி யனுப்பிய மன்ரோ 1808 ஏப்ரல் மாதத்தில் இங்கிலாந்தை யடைந்தார். ஆனால், அவர் சொந்த ஊருக்குத் திரும்பிய தன் முக்கிய நோக்கம் பூர்த்தியடையவில்லை. ஏனெனின், அவர் இங்கிலாந்தை யடைவதற்குள் அவர்தந் தாயார் இறந்துவிட்டார். தந்தையோ நரைத்துத் திரைத்து முதிர்ச்சி யடைந்துவிட்டார். மன்ரோவின் காது செவிடாயிருந்தது வேறு அவரது நண்பர்களுடன் பேசிப் பழகுவதில் இடையூறு யிருந்தது. பழமையான விடங்களுக்குச்சென்று பார்ப்பதிலும், நீண்ட நடை போடுவதிலும் ஆற்றின் மேலுங் கீழும் புரளுவதிலு மாக அவர் சிலகாலங் கழித்தார் என்பது அவர் சகோதரிக் கெழுதிய கீழ்வருங் கடிதத்தாற் றெரிய வரும்:—“நான் எடின்பரோவை விடுவதற்கு இரண்டு மூன்று நாள் முன்னதாக என்னைப் பிடித்த ஜலதோஷத் தினால், என் வாழ்நாளில் இதுவரை யிருந்ததைவிட இப்பொழுது அதிகமாகச் செவிடாயிருக்கிறேன். சொல்லப்படும் எந்தச் சொல்லையும் நான் கேட்கொணா தவனாக விருப்பதால், நீ குறிப்பிடும் நாட்டி னுல்லாசத்தை ஊமைபோற் கண்டு வருகிறேன். இச் சமயம்போல் வேறெச் சமயத்திலும் நான் கேள்வி யீனத்தாற் கஷ்டப்பட்டதில்லை. ஒவ்வொரு நிமிஷமும் என்னைப் பல கேள்விகள் கேட்கும் பழ நட்பினர்கள்

நானறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு ஒவ்வொரு கேள்வி யையும் நாலைந்து முறை கேட்கிறார்கள். சிலர் என்னை யுற்றுப்பார்த்து நின்று, நான் தடுமாற்றமடைந்திருப்ப தால்தான் இவ்விடம் வந்துள்ளேனென நினைக் கிறார்கள். பலர் பேசிக்கொண்டிருக்கு மிடத்திற் போனால், பேசுவதைக் கேட்கவோ கேட்டபின் பேசவோ என்னால் முடியவில்லை யாகலின் கூட்டத்தி னிடையே சென்று நான் மகிழ்ச்சியடைவதற்கு வழி இல்லை. தனிமையாக நடந்து செல்வது ஒன்றிற்றான் எனக்கு மகிழ்ச்சியுண்டு. நார்த்சைட் என்னுமிடத்திற்கு நான் இரண்டு முறை சென்றிருந்த போது, இரண்டு நாட்களிலும் மழை பெய்துகொண் டிருந்த காலையிலும், ஆற்றில் மேலுங் கீழுமாக நீந்திக் கொண்டே இருந்தேன்."

இங்ஙனம் சின்னாட்கழித்தபின், மன்ரோ ஒரு மாரிக்காலத்தை எடின்பரோவிற் கழித்தார். அங்குள்ள அறிவாளிகள் குழாத்தமர்ந்திருந்தும், டாக்டர் ஹோப் என்ற ரஸாயன சாஸ்திர நிபுணர் போன்றவர்களது சொற்பெருக்குகளைக் கேட்டுக்கொண்டும் வருவா ராயினர். இவற்றில் ஒவ்வொன்றாக உற்சாகங் குறைந்ததும், மன்ரோ லண்டன்மாநகரம் போய்ச் சேர்ந்தார். அவண், இராஜீயவாதிகளும் புலவர்களும் விஞ்ஞானகலை விற்பன்னர்களும் அவரைக் கண்டு களித்தனர். காதின் குணக் கேடொருபக்கமிருக்க, மன்ரோ உவப்பத்தலைக்கூடி யுள்ளப் பிரிந்து வந்தார். நியாய சபைகளில் நியாயவாதிகளும்

நியாயாதிபதிகளும் எங்ஙனம் நடந்துகொள்கிறார்களென்று பார்க்க அவர் அடிக்கடி நியாயஸ்தலங்களுக்குச் செல்வதுண்டு. பிரபுக்கள் சபைக்கும் மற்றோர் சபைக்கும் அவர் அடிக்கடி செல்வதுண்டு. இராஜ்ஜிய நிர்வாக வித்தையை மற்ற சாஸ்திரங்களோடும் படித்து வருவதுண்டு. தீபகற்பத்தில் வெற்றியோடு அவ்வேளை விளங்கிக்கொண்டிருந்த வில்லிங்க்டன் பிரபுவுக்கு எழுதி, சேனையிற் சேர நினைக்குந் தமதெண்ணத்தை மன்ரோ அறிவித்தார். வில்லிங்க்டனும் வேலை வாங்கித் தர முயன்றார்; ஆனாற் பயன்படாது போய்விட்டது. இந்நிலையில், மன்ரோ சர் ஜான் ஹோப் என்ற ஒருவரோடு ப்ளஷிங் என்ற விடத்திற்கு முற்றுகைசெய்யப் போய்த் திரும்பி வந்தார். அதன்பின் இந்தியாவோடு செய்துவரும் வியாபார உரிமையைக் கீழ் இந்தியக் கம்பெனியாருக்கே கொடுத்துவிடுவதா என்ற விஷயமாகக் காமன்ஸ் சபையார் விசாரணைசெய்த காலத்தில் மன்ரோ ஆலோசனை கூறினார்.

1814 மார்ச்சில் அவருக்குத் திருமணம் நடந்தது. அயர்ஷயரைச் சேர்ந்த ஜேன் கேம்பெல் என்பவரின் புத்திரி அவருக்கு மனைவியாக வாய்த்தார். அவர் கட்டழகும் கல்வியழகும் வாய்ந்தவர். ஜூன் மாதம் 12 ஆந் தேதியன்று மீண்டும் மன்ரோ இந்தியாவுக்குப் புறப்பட்டார்; மூன்று மாதமானதும் மதராஸ் வந்து சேர்ந்தார். வங்காளம் மதராஸ் ஆகிய இரண்டு மகாணங்களிலும் நியாய முறையைப் பற்றி ஆராய்ந்து சீர்திருத்த வழிசொல்ல வேண்டுமென

அனுப்பப்பட்ட ஒரு விசாரணைக்காரர் சபைத்தலைவராக மன்ரோ இப்பொழுது மதராஸ் வந்து சேர்ந்தார். அவர் அவ்வேலையி லமர்ந்திருந்தவாற்றை அடுத்த வத்தியாயத்திற் காண்பாம்.

ஏழாம் அத்தியாயம்

நியாய இலாகா விசாரணைசபைத் தலைவர்

காமன்ஸ் சபையார்முன் மன்ரோ கொடுத்த வாக்குமூலத்தினால், லார்டு காரன்வாலிஸால் வங்காளத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட நிரந்தர அரசிறை முறை அரசாங்கத்திற்கும் குடிகளுக்கும் எதிர்பார்த்த படி நன்மைதரவில்லை என்பதறியப்பட்டது. அந்நிரந்தர அரசிறை முறைப்படி, நியாய இலாகாவும் அரசிறை இலாகாவும் தொடர்பின்றிப் பிரிக்கப்பட வேண்டியவையாயிருந்தன. இதைச் செவ்வனே யறிந்து கொண்டால்தான் மன்ரோ செய்த ஏற்பாட்டின் பெருமை விளங்குமாதலால், இதைப்பற்றிச் சிறிது விரிவாகக் கூறுதும். காரன்வாலிஸ் முறைப்படி, நியாயாதிபதியின் அதிகாரமோ நியாய விசாரணைத் துரையின் அதிகாரமோ கலெக்டரிடமில்லாமல், வேறொருவரிடம் இருந்துவந்தது. ஜெமீந்தார்கள் என்று சொல்லப்பட்ட ஒரு வகுப்பாரிடம் சொத்துக்களைப் பரித்தியாகம் பண்ணிவிட்டு, பரம்பரை ஆஞ்ஞாசக்கரங்களையும் பரம்பரைத் தொழில்களையும் போக்கி, சுதேசவாசிகளுடைய அதிகாரத்தையுஞ் செல்வாக்கையும் போக்கிவிட்டது இம்முறை.

மொகலாய மன்னர்கள் தழுவிய தேசத்தின்

பழமையான வழக்கங்களின்படி, அரசிறை விதிக்கும் பொறுப்புப் பெற்ற ஜில்லா அதிகாரி நியாய விசாரணை செய்யும் அதிகாரமும் பெற்றிருந்தார். இன்னும், இந்திய கிராமங்களில் கிராம சபையார் அரசிறை, காவல் முதலான காரியங்களையும் நியாய விசாரணையையும் நடத்திவந்திருந்தார்களெனத் தெரிகிறது. மதராஸ் மாகாணத்திலுள்ள ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் கிராம முனிசிப்பும் கணக்கரும் இருந்து வந்தார்கள். கிராம முனிசீப்புதான் அக் கிராமத்திற்குக் கலெக்டரும் நியாய விசாரணைத் துரையும்; கணக்கர் ஊர்ப் பொதுக் கணக்கை எழுதுபவர். இவர்களுக்குக் கீழே தலையாரிகள் இருந்து வந்தார்கள். அவர்கள் தான் கிராமக் காவலாளர். மேலும், வழக்காடு மிருதிறத்தாரின் முறையீட்டைக் கேட்டுத் தீர்ப்புக் கூறும் உரிமை பெற்றிருந்த பஞ்சாயத்துச் சபையாரு மிருந்து வந்தனர். அதன் தீர்மானத்திற்காகக் கொண்டுவரப் படும் வழக்குகளின் பெற்றிக்கேற்ப, அச்சபையின் அங்கத்தினர்கள் மாறி மாறி உட்காருவது வழக்கமாயிருந்து வந்தது. உதாரணமாக, சொத்துரிமை வழக்கைப் பரிசீலனை செய்யும் அங்கத்தினர்களே ஜாதி விஷயமான வழக்கு விசாரணைக்கு உட்கார்ந்து வருவதில்லை. முகம்மதிய மன்னர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப் படாதிருந்தாலும், இச்சபைகள் ஜனங்களிடையே நல்லதோர் பெரிய செல்வாக்குடையனவா யிருந்துவந்தன. இங்ஙனம், கிராமத்தின் விஷயங்களெல்லாம் கிராமத்தினுள்ளேயே, நியாயத்தோடும் நடுவுநிலைமை

யோடு மல்லாவிட்டாலும், துரிதத்தோடும் ஒழுங்கோடுமாகவாகிலும் நடத்தப்பட்டு வந்தன.

இதைப்போலவே, பத்தோ, இருபதோ, நாற்பதோ, நூறோ கிராமங்களின்றலைமையில் ஒரு ஜெமீந்தாரரோ, பாளையக்காரரோ, தாசில்தாரோ, அமில்தாரோ இருந்துவந்தார். அவர் கிராம முனிசீப்புகளிடமிருந்து அரசிறையைப் பெற்றுக்கொண்டு, அவர்கள் மீதொருவகை அதிகாரத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு, கிராமத்திற்கு முனிசீப்பு எப்படியோ அப்படி ஜில்லாவிற்கு இருந்துகொண்டு வந்தார். முகம்மதிய விஜயர்கள் இவ்வழக்கங்களிற் றலையிட்டார்களில்லை; அவர்கள் காலத்திலும் பழமையான அரசர்கள் காலத்திலும், அரசிறை நிர்வாகத்தோடு நியாய விசாரணைத் துரையின் அதிகாரமும் இணைக்கப்பட்டே இருந்து வந்தது.

ஆனால், 1793 ல் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் செய்த ஒரு சட்டத்தின்படி, சுதேசிகளிடமிருந்த எல்லா அதிகாரங்களும் அகற்றப்பட்டன. கிராம சபைகளும் ஜெமீந்தாரர்களும் ஒழிய நேரிட்டது. மாகாணம் பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு பிரிவிற்கும் சில ஐரோப்பியர்கள் நியமிக்கப்பட்டார்கள். ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் இவருளொருவர் அரசிறை விஷயத்தையும் மற்றொருவர் வழக்குகள் தீர்ப்பதையும் கவனித்து வந்தார். எனவே, 1793 ம் வருஷத்திய சட்டம் சுதேசவாசிகள் பல நூற்றாண்டுகளாக அனுபவித்துவந்த முறைகளை அடியோடழித்து விட்டது.

இதனால், உடனே விளைந்ததென்னவென்னின், வரி விதித்து வசூல் செய்வதற்குமேல் கலெக்டர் பயன் படாதவ ராய்விட்டார். தமது ஆட்களுக்குங் குடிகளுக்குமிடையே யுண்டாகும் வழக்குகளைக்கூட விசாரிக்க அவருக்கு அதிகாரங் கொடுக்கப்படவில்லை. ஜில்லா ஜட்ஜ் உண்மையாக மனச் சாட்சிக்கு விரோத மின்றி, எல்லா வழக்குகளையுந் தீர விசாரித்து முடிவு செய்வ தென்பதும் இயலவில்லை. நியாய சபைக்கு வேறு பாஷையென்றும், நியாயவாதிகள் மூலம் வாதாட வேண்டுமென்றும், சாட்சியங்களெல்லாம் எழுத்துமூலம் எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டு மென்றும் விதிக்கப்பட்டதால், நாளடைவில் நியாய சபைகளில் விசாரிக்கப்படாது நிற்கும் வழக்குகள் அதிகமாய் மலிந்துவிட்டன.

1793 ம் வருஷத்திய சட்டத்தால், போரினாலோ, பருவத்தினாலோ ஏற்படக்கூடிய மாறுதலுக்கேற்ப மாறுவது போய், நிலவரி ஸ்திரமாகிவிட்டது. ஜெமீந் தார்கள் அரசிறை சரிவர இறுத்துவந்த வரையில் வருத்தமில்லை. ஆனால் எக்காரணம்பற்றியோ அரசிறை இறுக்கப்படுவதில் காலங்கடந்தால், அந்த ஜெமீந்தார ருடைய நிலம், வேண்டியவளவு, ஏலத்தில் விடப்படு வதாயிருந்தது. கலெக்டர் வரியை அதிகமாக விதித் திருந்தாலோ, குத்தகை யெடுத்திருந்தவர்கள் சரிவரப் பணத்தைச் செலுத்தாவிட்டாலோ, ஜெமீந்தார் ஜில்லா ஜட்ஜிடம் நியாயத்திற்குப் போகவேண்டுமே யொழிய, அவரே ஒன்றுஞ் செய்துவிட முடியாது.

நியாய சபைக்குச் சென்று வருவதற்குள், ஜெமீந்தாரின் தொல்லைகள் பல்கிவிடும். வங்காளத்திலும், இத் தொல்லைகளால் ஜெமீந்தார்கள் தவித்துவந்ததால், கலெக்டர்கள் ஜெமீந்தார்கள் விஷயத்தில் எப்படி நடந்து கொண்டார்களோ அப்படியே குத்தகைக்காரர்களிடமும் கிராமத் தலைவர்களிடமும் நடந்துகொள்ள ஜெமீந்தார்களுக்கு அரசாங்கம் அனுமதி கொடுத்தது. இதனால், நன்மையேற்படாது தீமையே வளர்ந்தது. இப்பொழுது பயிரிடுவோர்கள் கஷ்டப்படவேண்டியவரானார்கள். யாதேனுமோர் காரணம்பற்றியும் காரணமில்லாமலும் அவர்கள் நிலத்திலிருந்து ஜெமீந்தார்களால் துரத்தப்பட்டார்கள்.

வங்காளத்திலனுசரிக்கப்பட்ட நியாய முறையும் அரசிறை முறையும், மெதுவாக மதராஸிலும் புகுத்தப்பட்டன. கன்னடதேசத்திலும் ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களிலு மாத்திரம், மன்ரோ வேலை பார்த்து வந்த காலத்தில், இவை புகுத்தப்படவில்லை. ஆனால், மன்ரோ வேலையை ராஜிநாமா செய்துவிட்டுச் சென்று சிலகாலானதும், இப் புது முறைகள் இவ்விரண்டு இடங்களிலும் அனுசரிக்கப்படலாயின. வங்காளத்தில் விளைந்தது போலவே யிங்கும் குற்றமதிகமாகி, நியாயம் இழுக்குற்றது. இந் நிலைமையை யறிவுறுத்தும் கலெக்டர் ஜில்லா ஜட்ஜுகளுடைய யாதாஸ்துகள் அடிக்கடி லண்டனுக்கனுப்பப்பட்டனவேனும், அதிகாரத் தலைமை வகிப்போர் இந்தியா செழிப்பானதென்குவதாக எழுதியனுப்பிக்கொண்டே யிருந்தார்கள். இவ்

வெழுத்தை நம்பிக்கொண்டு, லண்டனிலுள்ளோர், கலெக்டர் ஜட்ஜுகளின் யாதாஸ்துகளைப் புறக்கணித்து விட்டனர். ஆனால், நல்ல வேளையாக, சொல்லப் பட்டபடி இந்தியா செழிப்புடன்றானிருக்கிறதா என்பதைக் கண்டறிய வேண்டுமென்னு நோக்கம் அவர்களிடத்தெழுந்தது. புறக்கணிக்கப்பட்டுக்கிடந்த யாதாஸ்துகள் பரிசீலனை செய்யப்பட்டன; உண்மை விளங்கிற்று. வியர்த்தமான 1793 ம் வருஷத்திய சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டுமென்பது புலப்பட்டது. திருத்துமுன், விஷயங்களை நன்கு ஆராய்ந்தறியும் பொருட்டு ஒரு விசாரணை சபையார் நியமிக்கப் பட்டனர். அச் சபையின் றலைவராக மன்ரோ நியமிக்கப் பட்டார்.

இதற்குள்ளாக, இங்கிலாந்தில் அப்பொழுதிருந்த கம்பெனியின் இந்திய உத்தியோகஸ்தர்களுடைய ஆலோசனை கேட்கப்பட்டது. நியாயமுறை எப்படி இந்தியாவில் இருந்து வருகிறதென்றும், செய்ய உத்தேசித்திருக்கும் மாறுதல்களில் அவர்களதபிப் பிராயம் யாதோவென்றும் அவர்கள் கேட்கப் பட்டார்கள். அங்குள்ளவர்களிடையே ஒரு தப் பெண்ணம் பரவியது. அதாவது, நியாய முறையை ஒழிப்பதேயன்றிச் சீர்திருத்துவது கம்பெனியின் நோக்கமல்ல வென்பது. மன்ரோ விசாரணைசபைத் தலைமையில் நியமிக்கப்பட்டதும் இத் தப்பெண்ணம் வலுத்தது. இங்கிலாந்திலுள்ளவர்களே இத் தப் பெண்ணங் கொண்டனரெனின், இந்தியாவிலுள்ளவர்

களைப்பற்றிக் கேட்பானேன்? இவர்கள், இந்நியாய முறையை யடியோடழிக்கவே விசாரணைக்காரர் வருகின்றனரெனவுன்னி, அவர்களுக்கு எவ்விதத்திலு மிடையூறு செய்யச் சித்தமாயிருந்தார்கள். கம்பெனி யின் அதிகாரிகள் லண்டனிலிருந்து நியாயமுறை தள்ளப்படப் போவதில்லையென்றும் திருத்தப்படவே போகிறதென்றும் அடிக்கடி இவர்களுக்கு அறிவுறுத் தியும் பயனில்லை.

இந்நிலையில், மன்ரோவுக்கு வற்புறுத்தி யளிக்கப் பட்ட பதவியைச் சிலரே விரும்பி யேற்றுக்கொண் டிருப்பர். நிற்க, மன்ரோ சென்னையில் வந்து சேர்ந்த வன்றைய தினமே வேலையொப்புக்கொண்ட கவர்னர் எலியட் என்பவரிடம் தப்பெண்ணங்களைச் சுற்றியிருந் தோர் பரப்பிவிட்டனர். அப்பொழுது எல்லாம் மிக மிக நல்ல நிலைமையிலிருந்தனவென்றும், மன்ரோ இந்தியாவைவிட்டுப் போனபிறகு எல்லாம் திருத்த முற்றிருக்கின்றன வென்றும், நாட்டின் க்ஷேமத்தைப் பாதிக்காமல் கலெக்டரிடம் நியாய விசாரணை ஊர்க்காவல் விஷயங்கள் ஒப்படைக்கக் கூடாதனவா யுள்ளனவென்று மன்ரோவே ஒப்புக்கொள்வா ரென்றும், பக்கத்திருந்தோர் பகர்ந்தனர்.

மன்ரோ செய்யவேண்டிய வேலைக்கு முட்டுக் கட்டை பலர் போட்டனரென்பது அவர் லண்டனில் கம்பெனி யதிகார சபையில் இருந்த கம்மிங் துரைக்கு எழுதிய கடிதங்களிலிருந்து பெயர்த்தெழுதப்படும் கீழ்க் காணும் செய்திகளால் விளங்கும்:—

" குறுக்கிடுவோர் ஒருவருமின்றித் தேச க்ஷேமத்திற்குரிய சாதனங்கள் எவையோ அவற்றைத் தழுவிக்கொள்ள எனக்கு அதிகாரம் ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களில் இருந்தது. அதைப் போலல்லாமல், இப்பொழுது ஒரு படி தாண்டுவதாயிருந்தாலும் உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ள மாறுதலுக் கெதிரியாயுள்ள வர்களுடைய சம்மதம் பெற்றுச் செய்யவேண்டியவனு யுள்ளேன். காரியதரிசிகளோடு கூடிய அரசாங்கமும், ஜில்லா ஜட்ஜுகளும், ஒரு அங்கத்தினர் நீங்கலாக எல்லா ரெவினியூ போர்டு அங்கத்தினர்களும் ரயத்வாரி முறையெனின், சீறி விழுபவர்களா யுள்ளார்கள்.

நான் ஒரு விஷயத்தைப்பற்றித் தங்களுக்கு எச் சரிக்கை செய்யவேண்டியவனு யிருக்கின்றேன். அங்கிருந்தனுப்புங் கட்டளைகள் நிறைவேற்றப்பட வேண்டுமானுல், சந்தேகத்திற் கிடமில்லாமலும் தெளி வாகவும் அவை இருக்கவேண்டும்; உதாரணமாக, "இது நமதுவிருப்பம்," "இது நமது எண்ணம்," "நாம் அறிவிப்பது" என்றிவ்வாறெல்லாம் எழுதினுல், அவை இங்கு கட்டளைகளாக மதிக்கப்படுவதில்லை. "நாம் கட்டளையிடுவது," "நாம் ஆஞ்ஞாபிப்பது" என்றிவ் வார்த்தைகளை யுபயோகப்படுத்தாத வரையில், குறிக்கப் படும் உபாயங்களை ஏற்றுக்கொள்வது கட்டாயமன் றென்றே இங்குக் கருதப்படும். ஆதலால், இப்பொழு துள்ள முறையில் எவ்வெப் பகுதிகள் திருத்தப்பட வேண்டியதவசியம் என்பதைப் பொறுத்து, ஐயத்திற் கிடமின்றி, உத்தரவுகள் உடனே பிறப்பிக்கவேண்டும்.

உத்தேசத்திலுள்ள மாறுதல்களுக்கு விரோதிகள் பலருண்டு. கிராமத் தலைவர்களும் பஞ்சாயத்துகளும் இதற்குமுன் வேலை பார்த்தக்கால் கண்டிராத கலெக்டர்கள் சிலர், இம்மாறுதல்களின் தன்மையை யுணரார் ஆதலின், விரோதிகள். இப்பொழுதுள்ள நியாயமுறை எத்தகையதாயிருந்தாலும் அதுவே மிகச் சிறந்தது எனக் கருதும் நியாயாதிபதிகளும் விரோதிகள். சுதேசவாசிகளைக் கொண்டு காரியங்களை நடத்துவது ஆபத்து என்று சிலர் கருதுவதால் விரோதிகள். இன்னுஞ் சிலர், தாங்கள் இம் மாறுதல்களை முதற்கண் சுட்டிக் காட்டிப் பெருமையடையவில்லையே யென்ற எண்ணத்தால், விரோதிகள். ஆனால், விரோதத்திற்கு முக்கிய காரணம் இப்பொழுதுதான் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. அஃதென்னெனின், ஜில்லா நியாய சபைகளுக்கு வேலை குறைவுற்றுப் போகும்படி கிராமத் தலைவர்களிடமும் பஞ்சாயத்தார்களிடமும் சுதேசிகள் சென்றுசேர்வரே யெனவும், தாங்கள் வேலையை யதனால் இழக்க நேரிடுமே யெனவுஞ் சிலர் கருதுவதே யாம்.”

இவ்விரோதங்களினிடையேயும் மன்ரோ வேலை பார்த்து, ஆராய்ச்சி செய்து, தமது கருத்துக்களை வெளியிட்டார். அதன்பின், ஜட்ஜினிடமிருந்த நியாய விசாரணைத்துரை (மாஜிஸ்டிரேட்) யின் அதிகாரமும் ஊர்க்காவல் மேற்பார்வையும் கலெக்டருக்கு மாற்றப் பட்டன. பரம்பரைக் கிராமாதிகாரிகள் ஊர்க்காவல் வேலைபார்க்க நியமிக்கப்பட்டனர். சிறு வழக்குகளை

விசாரிக்கக் கிராமத் தலைவர்களுக்கு அதிகாரங் கொடுக்கப்பட்டது. சுதேச ஜட்ஜுகளதிகாரம் அதிகப்படுத்தப் பட்டதோடு, கிராமப் பஞ்சாயத்துகளும் ஜில்லா பஞ்சாயத்துகளும் சட்டமூலம் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டன.

கலெக்டர்கள் நியாயாதிபதிகளாகவு மிருக்கக் கூடும் இருக்க வேண்டும் என்று மன்ரோ கூறியதன் கருத்து பின் வரும் இரண்டு வழக்குகளின் விவரணத் தாற் றெரியவரும்.

1808 ல் திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா நியாய சபையில் ஒரு வழக்கு வந்தது. ஒரு கிராமக் குடிகளிடமிருந்து ஆயிரத்தெண்ணூறு ரூபாய் ஸ்வாமி போகமாக வரவேண்டுமென்று சில பிராமணர்கள் வழக்காடினார்கள். ஒரு கோயிலுக்குத் தங்களிஷ்டத் தால் பணங் கொடுத்து வந்ததாகவும், ஸ்வாமிபோகம் கொடுத்துவரவில்லை யென்றும் அக்குடிகள் சொல்லி வாதாடினார்கள். கிராமக் கணக்கு இவ்வழக்கை முடிவு செய்வதில் உதவியாயிருந்திருக்கும்; ஆனால், அதை அத்தாக்ஷியாக எடுத்துக்கொள்ள நியாயாதிபதி மறுத்துவிட்டு, மனுவைத் தள்ளிவிட்டார். மேல் நியாய சபையில், முடிவு மாற்றப்பட்டு, வழக்காடிய பணத்திற்கு மாத்திரமல்லாமல் நிலத்துக்கும் உரிமை பிராமணர்க்குக் கொடுக்கப்பட்டது. அதற்கு மேற்பட்ட நியாய சபை, இரண்டு நியாய சபைகளின் தீர்ப்புகளையுந் தள்ளி, அவரவர் தங்கள் தங்கள் செலவை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டுமெனச் சொல்லி, வேண்டுமானால்

புது வழக்காக ஆரம்பிக்கும்படி உத்தரவிட்டது.

இன்னொரு வழக்கைப் பாருங்கள். அது உடையார் பாளையம் பாளையக்காரரிடமிருந்து நிலமாகவோ பண மாகவோ படியைப் பெறும் உரிமை யுண்டென்று, அவரது எட்டிய வுறவினர் ஒருவர் கொண்டு வந்தது. இவ்வழக்கில், மூன்று நியாய சபைகளிலும் உண்மை கண்டறியப்படவில்லை. ஆறு வருஷமாக நடந்துவந்த இவ்வழக்கு அரை மணி நேரத்தில் ஒரு கலெக்டரால் முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கக் கூடியது. மனுதாரர் இவ் வழக்கை ஒரு கலெக்டர்முன் கொண்டுவரத் துணிந் திருக்கவே மாட்டார். ஏனெனின், உடையார்பாளையம் ஜெமீந்தாருடைய நெருங்கிய பந்துக்களுக்கே பரம் பரைச் சொத்தில் உரிமை கிடையாது. ஜெமீந்தார் உரிமை கருதியல்லாமல் தமதிஷ்டத்தால் தமது சகோதரர்களுக்கு ஒருவிதப் படி கொடுப்பது வழக்கம்.

இவ்விரண்டு வழக்குகளும் இவை போன்ற பிறவும் கலெக்டர்களால் தப்பின்றித் தீர்க்கப்படக் கூடியவை யென்று மன்ரோ அபிப்பிராயப்பட்டார். ஜில்லா ஜட்ஜுகள் கலெக்டர்களாக இருந்திராதவர்களாயின், சுதேசிகளுடைய பழக்க வழக்கங்களை யறிந்திராததலின் வழக்குகள் வளரும் என்றும் அவர் கருதினர். இக்காரணம்பற்றியே அவர் நியாயமுறையில் சில மாறுதல்களை யேற்படுத்த வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி வந்தார். அம்மாறுதல்கள் எவையென்பது முன்னரே கூறப்பட்டது.

எட்டாம் அத்தியாயம்

மராத்தியச் சண்டையில் மன்ரோ

நியாய விசாரணைசபைத் தலைவராக மன்ரோ சற்றுக் குறைய மூன்று வருஷம் வேலைபார்த்தபின், ஒரு படைத்தலைவராகத் தம்மை நியமிக்க வேண்டுமென இராஜப்பிரதிநிதியைக் கேட்டுக்கொண்டார். படைத் தலைவர்கள் அதற்கு முன்னரேயே நியமிக்கப்பட்டு விட்டபடியால், இவ்வேண்டுகோளை நிறைவேற்ற சாத்தியமில்லாமற் போய்விட்டது. ஆதலால், மன்ரோ தென்மராத்திய நாட்டின் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். இப் பிரதேசம் 1817 ஜூன் மாதத்திய பூனா ஒப்பந்தப் படி பீஷ்வாவால் பிரிட்டிஷாரிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டது. இங்கு மன்ரோ செய்த வேலையின் மகிழ்ந்து ஸர். ஜான் மால்கம் என்பார் எழுதிய ஒரு குறிப்பைப் பாருங்கள்:— "எதிரியினுடைய நாட்டில் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டு, இராணுவ பலம் அதிகமில்லாமல் இருந்த இவர், நாட்டைக் கீழ்ப்படுத்து மெண்ணத்துடன் அவணிருந்த படைகளை வெளியேற்றினர். வெளி ஜில்லாக்களிலிருந்து வரவழைத்துக்கொண்ட சிறியதோர் படையினுதவியாலும், அக்குடிகளினுதவியாலும் தமதெதிரிக்குக் கிடைக்கவேண்டிய அரசிறையை வசூலிக்க எண்ணினர். அவரதெண்ணமும்

எண்ணியாங்காயிற்று. அவரைப் போன்ற ஒருவரால் ஆளப்படும் பெருமைக்கு ஆசைப்பட்டு, ஜனங்கள் அவரிடம் வந்து ஆட்கொள்ளும்படி வேண்டிக்கொண்டார்கள். இவ்விஷயத்தில் மன்ரோவின் உள் நாட்டுக் கியாதி உதவி புரிந்தது என்று சிலர் சொல்லக்கூடும். ஆனால், அக்கியாதியே அவர் பாராட்டப்படுவதற்கு வேண்டிய உரிமையை அவருக்களிக்கின்றது. அவரிருக்குமிடத்தில் ஜனங்களாற் போற்றப்படுவதின் காரணம், அவர்கள் அவரது சாமர்த்தியத்தையுங் குணாதிசயங்களையும் கண்டிருப்பதேயாம்."

அதன்பின், வாதாபி நகரத்தையும் பெல்காம் பட்டணத்தையும் அவர் பிடித்துக்கொண்டார். மேல், பீஷ்வாவின் குதிரை, காலாள், பீரங்கிப்பட்டாளங்களுடனிருந்த 11,000 சேனைவீரர்கள் தங்கியிருந்த சோலாப்பூரை நோக்கிச் சென்றார். கோட்டையை வேவுபார்த்தறிந்தபின், பேட்டையின் சுவர்மீதேறிக் குதிக்கவேண்டியதெனத் தீர்மானஞ் செய்துகொண்டார். ஓர் ஓட்டத்தில் சுவரைத் தாண்டிச் சென்ற அவராட்கள் சீக்கிரத்தில் பேட்டைக்கு யஜமானராய் விட்டனர். இடையில், எதிரிகள் பீரங்கியால் தனித்திருந்தோரைத் தாக்கினரேனும், ஒரு வண்டி வெடித்துப் போனதாலேற்பட்ட குழப்பத்தைப் பிரயோஜனப் படுத்திக்கொண்டு மன்ரோ உட்சென்று தாக்கினார். பீஷ்வாவின் ஆட்கள் வெடிகுண்டுகளைக் கீழே எறிந்து விட்டு மறைந்து கொண்டார்கள். மாாத்தியர்கள் முதுகிட்டோடத் தொடங்கினர். மன்ரோவின் ஆட்கள்

ஓடிக்கொண்டிருந்தவர்களை முறியடித்துவிட்டார்கள். சோலாப்பூர் பிடிபட்டது. இச்செய்தி தெரிந்ததும் பீஷ்வா அடங்கிவிட்டார். சோலாப்பூர் கைப்பற்றுகையோடு தென்மாத்தியதேசம் பிரிட்டிஷாருக்குக் கீழ்ப்பட்டதாயிற்று. இவ் வமயத்தில் மன்ரோ தமது வேலையை ராஜிநாமா செய்துவிட்டு ஊருக்குத் திரும்ப எண்ணினர்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

மீண்டும் ஊருக்கு

1819 ஜனவரி 24 ஆந் தேதியன்று மன்ரோ தமது மனைவியுடன் மதராஸிலிருந்து இங்கிலாந்துக்குப் பிரயாணப்பட்டார். புறப்படும்போது, திரும்பி இந்தியாவுக்கு வருவதில்லை யென்ற வுறுதியான சங்கற்பத்தோடு இருவருஞ் சென்றார்கள். ஆனால், நம் முறுதிகளெல்லாம் உறுதிகளாமோ ! இவ்விருவரும் பிரயாணஞ் செய்துகொண்டிருந்தபொழுது கப்பலிலேயே மே மாதம் 30 ஆம் நாள் ஓர் ஆண் மகவைத் திருமதி மன்ரோ ஈன்றார். ஜூன் மாதக் கோடியில் மூவரும் இங்கிலாந்தை யடைந்து, விரைவில் ஸ்காத்லாந்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

மதராஸ் கவர்னராகவிருந்து வந்த எலியட்டின் பின் மன்ரோ அப்பதவியை யடைவது எனக் கம்பெனியின் நிர்வாக அதிகாரிகள் தீர்மானித்தனர். 1819 ஆகஸ்ட் மாதத்தில் மேஜர்ஜெனரல் அந்தஸ்துக்குயர்த்தப்பட்டிருந்த மன்ரோ, கவர்னர்பதவி யளிக்கப்பட்டவுடன் கே. ஸி. பி. என்ற பட்டத்தையு மடைந்தார்.

மன்ரோவின் திறமையையும் பெருமையையும் பற்றிக் காமன்ஸ் சபையில் கானிங் துரை பேசிப்

பெருமையடைந்தார். அப்பேச்சு வருமாறு:— "இவரினுஞ் சிறந்த இராஜதர்ம நிபுணர் ஐரோப்பாவில் உண்டானாரில்லை. சூரர்கள் செறிந்த இந்தியாவிலுங் கூட இவரினுஞ் சிறந்த வீரருண்டானாரில்லை. இராணுவ உத்தியோகத்தையல்லாமல் நிர்வாக பதவிகளைச் சில்லாண்டுகளாக வகித்து வந்த இவரது உட்கிடந்த பெருமை கறைபிடித்துப் போகவில்லை யென்பது இப்பொழுது நடந்த மாராத்திய யுத்தத்தால் விளங்கலாயிற்று. பூனா உடன்படிக்கைப்படி நம்மிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்ட மாராத்தியப் பிரதேசங்களை வசப்படுத்த மன்ரோ சென்றபொழுது, அவருடன் 500 அல்லது 600 ஆட்களுக்குமேலில்லை. ஆயுதங்களால் தாமே யடக்கிய யாட்களை அவர் சாமர்த்தியத்தோடும் நியாயத்தோடும் நடத்தியதால், அவர்களாலும் அவர் போற்றப்பட்டார். வழியில், ஒன்பது கோட்டைகள் அவரால் கீழ்ப்படுத்தப்பட்டன; போகப் போக, அவருடன் ஆட்கள் அதிகமாகச் சேர்ந்தார்களே யொழியக் குறையவில்லை. அவர் விட்டுச்சென்ற ஊர்களிளெல்லாம் அமைதி குடிகொண்டிருந்தது. இப்பயன், நுட்பமான நீண்ட விரிவுரை சொல்லக் கூடியதைவிட, தானே மன்ரோவது பெருமைக்குச் சான்று பகரும்."

"அதிகாரம் யாரிடமிருந்தெழுகின்ற தென்பதைப் பற்றி நாம் அடிக்கடி இங்குப் பேசி மயங்குகின்றோம். சிலர் ஜனங்களிடமிருந்து அஃதெழுவதாக நினைக்க, வேறு சிலர் மாறாக நினைக்கின்றார்கள்; எனினும்,

அதிகாரம் ஜனங்களுக்காகவே செலுத்தப்படவேண்டு மென்ற நோக்கத்தை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்கின்றார் கள். இந் நோக்கத்தையே முக்கிய காரணமாகக் கொண்டு ஏதேனும் பதவி யளிக்கப்பட்டிருக்குமாயின், அது இன்று மன்ரோவுக்களிக்கப்படும் பதவியேயாம். மதராஸ் மாகாண நிர்வாகத்துக்கு நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் மகிமை மிக்க மன்ரோ அந்த ஒன்றேகாற் கோடி ஜனங்களுடைய நன்மைக்கேற்ற காரியங்களைச் செய்ய வேண்டியது தமது கடமையென்பதை மனத்தில் வைத்துக்கொள்வாரென்பதில் எனக்கு யாதும் ஐயுற வில்லையே."

இப்பிரசங்கத்தைக் குறித்து மன்ரோ தமது நண்பரொருவர்க்குப் பின்வருமாறு எழுதினார்:— "அன்றுமாலை நிகழ்ச்சியினால் எழுந்த என்மகிழ்ச்சியைப் போல் எனது நிர்வாக காலம் முழுமையானும் வரக் கூடியதிராது. இந்த விதமாக இத்தகைய மனிதராற் பேசப்படுவதற்காகவாகிலும் ஒருவன் கவர்னராதல் பொருந்தும்."

மன்ரோவுக்கு இப்பதவியை யளிக்குமுன் இதனை லார்டு வில்லியம் பெண்டிங் என்ற பெருந்தகையார்க் களித்தனர்; ஆனால், அவர் சில காரணங்களால் இவ் வேலையை யொப்புக்கொள்ள முடியாதவராயிருந்த தால் வேண்டாமெனக் கூறிவிட்டார். மன்ரோ இப்பதவிக்கு நியமிக்கப்பட்டாரென்பது தெரிந்ததும் அவர் மன்ரோவுக் கெழுதியதாவது:— "மதராஸ் மாகாண நிர்வாகத்துக்கு உங்களை நியமித்திருப்பதாகத்

திரு. கானிங் எனக்குத் தெரிவித்துள்ளார். அவருக்குப் பதில் எழுதியதில், இந் நியமனம் அவருக்குக் கௌரவத்தையும் எனக்கு முழுத்திருப்தியையுந் தருவதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளேன். இந்தியாவுக்குத் திரும்ப முடியாதுபோனதைப்பற்றி எனக்கிருந்த வருத்தம் முழுவதும் இக்காலைப் பறந்தோடிப் போயிற்று. என்னைவிடச் சிறந்த ஒருவரே நியமிக்கப்பட்டுள்ளார் என்பதே எனது அந்தரங்க அபிப்பிராயம். பெருமையு மேன்மையு மிகுந்த உங்களது தொண்டு இறுதியில் உங்களுக்கு நேர்மையான மகத்துவத்தைக் கொண்டு வந்ததைப்பற்றி நிரம்ப மகிழ்ச்சி யடைகின்றேன்."

இவ்வாறெல்லாம் போற்றப்பட்ட மன்ரோ 1820 மே மாதத் துவக்கத்தில் பம்பாயில் வந்திறங்கினார். உடன் அவர் மனைவியும் வந்திருந்தார். இருவரும், பம்பாய் கவர்னராயிருந்த எல்பின்ஸ்டன் இல்லத்தில் ஒரு பக்ஷகாலம் சுகமாக வாழ்ந்திருந்து ஜூன் மாதம் 8 ந் தேதி மதராஸுக்கு வந்து சேர்ந்தனர். இரண்டு நாளானதும், மன்ரோ கவர்னர் பதவியைப் பல கௌரவங்களுக்கிடையே ஏற்றுக்கொண்டார்.

பத்தாம் அத்தியாயம்

மதராஸ் கவர்னர்

மன்ரோ அதுமுதல் 1827 ஜூலை மாதம் 6-ஆந் தேதி வரையில், அதாவது 7 வருஷத்துக்குச் சற்று அதிகமாக, மதராஸ் கவர்னர் பதவியைத் திறமையாக வகித்து வந்தார். 1824-ல் நடந்த முதல் பர்மிய யுத்தத்தில் எவ்வாறு நடந்து கொள்வதென்பதைப் பற்றி, இராஜப் பிரதிநிதி லார்டு ஆம்ஹர்ஸ்ட், மன்ரோ விடம், ஆலோசனை கேட்டார். மன்ரோவும் தமது அபிப் பிராயத்தைத் தெரிவித்தார். இவ் யுத்தத்தில் பிரிட்டி ஷாருக்குக் கிடைத்த வெற்றிக்குப் பெரும்பாலும் உதவியா யிருந்தவர் மன்ரோ வாதலின் அவருக்குப் பேரனட் பட்டம் வழங்க வேண்டுமென மந்திரி சிபார்சு செய்தார். அவருக்கு அப்பட்டம் 1825 ஜூன் மாதத்தி லளிக்கப்பட்டது. கம்பெனியின் நிர்வாக சபையாரும் கீழ்க்காணும் தீர்மானத்தை ஏகமனதாக நிறைவேற்றி னார்கள்:—"பர்மாவோடு நடந்த யுத்தத்தில் வெற்றி கிடைக்கும்பொருட்டு, மதராஸின் வகைவழிகள் எல்லாவற்றையும் ஊக்கத்தோடும், உற்சாகத்தோடும், விடாமுயற்சியோடும், முன் யோசனையோடும் பயன் படுத்திய ஸர் தாமஸ் மன்ரோவுக்கு இச் சபையின் வந்தனம் அளிக்கப்படுகிறது." பிரபுக்கள் சபையில்,

"ஸர் தாமஸ் மன்ரோ சென்னை மாகாணத் தலைவரா யிருந்து செய்த பிரயத்தனங்களை நன்ருக அளவிட் டறிய ஒருவராலுமாகாது" என்று லார்டு கொடிரிச் பேசினுர்.

இங்ஙனம் பெருமை பாராட்டப்பட்ட மன்ரோ மதராஸ் கவர்னராயிருந்து செய்தவற்றுட் சில இனிக் காண்பாம். அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் எல்லா ருக்கும் அவர் நல்ல சம்பளங் கொடுத்து, இழிவிற்கும் நெறிவழுவிற்கும் இடமில்லாதபடி வைத்தார். கம்பெனியின் உத்தியோகஸ்தர்கள் அறியாமையாற் செய்யுங் குற்றங்களுக்காகக் கடுமையாகத் தண்டிக்கப் படலாகாது என்று கூறினுர். பொதுஜன ஊழியர்கள் வயது முதிர்ந்தக்கால் உபகாரச் சம்பளம் கொடுக்கப் பெற வேண்டும் என்று முயன்று வெற்றி யுற்ருர். கலைந்துபோன சுதேசப் பள்ளிக்கூடங்களை மீட்டும் நிர்மாணஞ் செய்வதிலும், பள்ளிக்கூடங்கள் முன் னிருந்திராத விடங்களில் புதுப் பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்துவதிலும் அவர் கவனஞ் செலுத்தினுர். ஹிந்துக்களையு முகம்மதியர்களையும் அரசாங்க உத்தி யோகங்களுக்குப் பழக்குவதற்காகப் பொதுஜனக் கல்விச்சபை யொன்று கோட்டையில் ஸ்தாபித்தார். இதற்காக ஐம்பதினுயிரம் ரூபாய் வருஷந்தோறுஞ் செலவிட ஏற்பாடு செய்தார். 1823-ஆம் வருஷத்தில் ஊரில் ஒரு பெரும் பஞ்சம் உண்டானபோது, முன் யோசனையுஞ் சக்தியும் எவ்வளவு செய்யக் கூடுமோ அவ்வளவையுஞ் செய்தார். தானியங்களை வெளியி

லிருந்து வரவழைத்து, பஞ்சத்தால் மிகவும் வாடிய ஜில்லாக்களுக்கு அனுப்ப ஏற்பாடு செய்தார். மக்கள் எல்லோருக்கும் பஞ்சத்தால் விளையக்கூடிய தீமைகளை முழுதும் அவரால் போக்க முடியாவிட்டாலும், தீமைகள் குறைந்தனவென்பதை அவர் அறிந்து கொண்டபோது சிறிது சாந்தி யடைந்தார். அதற்கு முன் வந்த கடும்பஞ்சங்களால் , ஜனங்கள் மடிந்ததை விட, இப்பஞ்சத்தால் ஜனங்கள் மரித்தது குறைவென்பதை நாம் தெரிந்து கொண்டால், மன்ரோவின் செயற்றிறத்தை யறிந்து கொண்டவராவோம்.

பெல்லாரியில், ஒரு சப்கலெக்டர் இருந்தார். கன்னட பாஷையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட விவிலியத்தையும், மததத்துவ விஷயங்களைப் பற்றிய சிறு புஸ்தகங்களையும் பெல்லாரி ஜனங்களுக்கு அவர் வழங்கினார். அப்புஸ்தகங்களைப் பெற்றவர்கள் கிராம முனிசிப்புகளும், கணக்கர்களும், வியாபாரிகளும், குடிகளுமாவர். கச்சேரி சேவகர்களும் அப்புத்தகங்களைப் பெற்றனர். அந்த சப்கலெக்டர் அப்புஸ்தகங்களை வற்புறுத்தி யொருவருக்கு மளிக்கவில்லை யென்றும், பலர் வேண்டுமென விரும்பிக்கேட்டனரென்றும் மேலதிகாரிகளுக்குச் சொன்னார். இது விஷயமாக, மன்ரோ எழுதிய குறிப்பொன்றைத் தருதும். அதாவது:—"உத்தியோகத்தி லமர்ந்திருக்கும் அவர் உத்தியோகத்தால் வரக்கூடிய செல்வாக்கை அடியோடகற்றிக் கொண்டிருக்க முடியாது. அவரது உத்தியோகத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களைக் குறித்து அவரிடம் வரும் பொதுஜன

ஊழியர்கள், கிராம முனிசிப்புகள், கணக்கர்கள், வணிகர்கள், பயிரிடுபவர்கள் முதலானவர்களிடம் தனது சொந்த அபிப்பிராயங்களைப் பலவந்தமாய் நுழைக்கு முகத்தால், உத்தியோக லக்ஷணத்தைப் பாதிரியினதாக மாற்றிக் கொண்டுவிட்டார் அவர் என நினைக்கிறேன்.

ஒரு பாதிரி செய்யக்கூடிய எல்லாவற்றையும் அவர் உண்மையாகவே செய்துள்ளார். இவ் வேலையில் அவர் தனது கச்சேரி ஆட்களையும் ஜில்லா கச்சேரி யாட்களையும் உபயோகப்படுத்திக் கொண்டுள்ளார். அவரே புஸ்தகங்களை வழங்கி விரிவுரைகள் நிகழ்த்தி யுள்ளார். அவர் ஒரு பாதிரியாகவே யிருந்திருப்பா ராயின், வேறு மேலே என்னதான் செய்திருக்கக் கூடும்? இவ்வளவும் அவரால் அப்பொழுது செய் திருக்க முடியாது: அவரால் அப்பொழுது சுதேசிகளைக் கூட்டி யிருக்க முடியாது; மத சம்பந்தமான துணுக்கு களைக் கொடுப்பதில் கச்சேரி யாட்களை விட்டிருக்கவு முடியாது. ஒரு ஸிவில் உத்தியோகஸ்தரைத் தவிர, வேறெவரும் இதனைச் செய்திருக்க முடியாது; பெல்லாரி யிலும் ஹார்ப்பனஹள்ளியிலும் அவரைத் தவிர வேறெவரும் இதைச் செய்திருக்க முடியாது; அப்படி யிருந்தும் இவ்விஷயத்தில் உத்தியோகம் தலையிட வில்லை யென்று அவர் கூறுகின்றார்! அவர் நேராக ஒரு வரையும் வற்புறுத்தவில்லை யென்பது உண்மைதான்; அங்ஙனஞ் செய்திருப்பின், பெரிய அதிர்ச்சி யுண்டா யிருக்கும். ஆனால், அவர் தனக்குத் தெரியாமலே

வற்புறுத்தலைப் போன்ற ஒன்றைக் கையாண்டதோடு, இனியுங் கையாண்டு வருவார். தெளிவான தலையீடு, உத்தியோக காரியகர்த்தர்கள், சகாயம் பெறும் நம்பிக்கை, அபீரிதி யுண்டாக்கும் அச்சம், இவை யெல்லாம் வற்புறுத்தலுக்குச் சாதனங்களன்றோ? வற்புறுத்தலுக்கும், இஷ்டமிருப்பின் செய்யும்படி சொல்வதற்கும், உள்ள வேற்றுமையைக் கண்டு பிடித்துக் கொள்வதில் ஜனங்களுக்குக் கஷ்டமிராதென்று அவர் சொல்கிறார். நான் சொல்வதென்னவென்றால், உத்தியோகத்தி னதிகாரம் பற்றுள்ளது போற் செலுத்தப்படும்போது, ஏற்றபெற்றி கொள்வதற்குச் சுயேச்சை ஜனங்களுக்கிராது என்பதே. ஒரு சில ஜனங்களே அவ்வேற்றுமையைக் கண்டறிந்திருப்பர்; ஆனால், பெரும்பாலார் அவர் அதிகாரத்தோடு தான நடக்கிறாரென்றும், பொதுப்படச் செய்யப் போகும் மதமாற்றம்பற்றிய சட்டத்திற்கு அடிகோலுகின்றாரென்றும் நம்பி யிருப்பர்.

கலெக்டர்களையும் நியாய விசாரணைத் துரைகளையும் சமயபோதனாசிரியராக வேலைபார்க்கும் பொருட்டு நியமிக்கவில்லை. இவ்விஷயத்தில் அவர்கள் நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறையைப்பற்றித் திட்டமான சட்டங்கள் யாவுஞ் செய்யப்படவில்லை யென்பது துண்மைதான். ஆனால் இதைப் போன்ற விஷயங்கள் அவர்களது வேலையினின்று மாறுபட்டவை யென்பதை அறிவுள்ள எம்மனிதனும் கண்டுகொள்வான். இந்த சப்கலெக்டரையோ, வேறெந்த உத்தியோகஸ்

தரையோ நாம் சமயப் பணி செய்ய எக்காரணம்பற்றி யும் அனுமதிக்கலாகாது.

அவர்களுடைய பழமையான சட்டங்களையும் வழக்கங்களையும் கைக்கொள்ள இந்திய மக்கள் அனு மதிக்கப்பட வேண்டும். மத விஷயங்களில் உத்தியோ கஸ்தர்கள் தலையிடுவதினின்று ஜனங்கள் காப்பாற்றப் பட வேண்டும். இதுவே சட்ட சபையின் நோக்கமும் கம்பெனி சபையின் நோக்கமும். இதுவே தேசத்தில் அமைதியையும், அரசிறை வருமானத்தையும், சுதேசி களின் முன்னேற்றத்தையும் பரவச் செய்யும். அந்த சப் கலெக்டரின் முறையோ அமைதியழிவிற்கும் வருமானக் குறைவிற்கும் காரணமாகக் கூடிய தீமை யுடையது. அவரைப் பெல்லாரியில் வைப்பதால் தீமை விளையுமோ வென்றால், நிச்சயமாக விளையுமென்று நான் தேற்ற மாகக் கூறமாட்டேன். ஆனால் ஏதேனும் விளைந்தால் தீமை விளையுமென்று நாம் முன்னால் எதிர்பார்க்கவில்லை யென்று பின்னால் சொன்னால், அது சரியான காரண மாகாது; ஏனெனின், நமக்கு முன்னதாகவே எச்ச ரிக்கை கிடைத்திருப்பதற்கேற்ப நாம் நடந்து கொண் டிருக்க வேண்டுமென்று பின்னால் சொல்லப்படும்.

ஆளுபவர்கள் வேறு வர்க்கமாகவும் குறைவாக வும் உள்ள எல்லாத் தேசங்களிலும், அதிலும் முக்கிய மாக இத்தேசத்தில், மத உணர்ச்சிகளிற் றலையிடுவதே பெருந் தீச்செயல். அவ்வுணர்ச்சிகள் பார்வைக்குக் காணப்படாமல் மறைந்து கிடக்கலாம். ஆனால், வேலூர் சிப்பாய்க் கலகத்திற் றோன்றியதைப் போல்,

அவை திடீரென வெளிப்படும். ஏதேனும் ஒரு சாதாரண நிகழ்ச்சியால் அவ்வுணர்ச்சிக ளெழுப்பப்பட்டு, பாதிரி வேலை செய்யும் கலெக்டர்களால் நூறு வருஷத்திலும் மாற்றலாகாத் தீங்கை ஒரு வருஷத்தில் விளைத்துவிடும். அங்ஙனமில்லாது, சிறு கலகத்தையே அவை விளைத்தால், கலகம் அடக்கப்பட்ட பிறகுகூட, அரசாங்கத்திடையேயும் ஜனங்களிடையேயும் ஒருவித நம்பிக்கையின்மை காணப்படும். கலெக்டர்களும் நியாய விசாரணைத்துரைகளும் மதாசிரியர்களாக வேலை செய்வதால் யாதொரு நற்பயனுமுண்டாகாது. உற்சாகமுள்ள ஒரு சிலருடைய விருப்பம் ஒருகால் சிறிது நிறைவேற இடமிருக்கும்; ஆனால், முடிவில் குழப்பமுந் தோல்வியுமே யுண்டாம்.

இத் தீமைகளின் மேல், அரசிறை நிர்வாகத்தில் ஊழல்களேற்படும். கெட்ட எண்ணக்காரர்கள் கலெக்டரைச் சூழ்ந்துகொண்டு அவரது நம்பிக்கைக்கு ஆதரவு அளிப்பவர்போற் பாவித்து, கச்சேரியாட்களில் இணங்காதவர்களாகவும் திறமைசாலிகளாகவும் உள்ளவர்களைப் போக்குவதற்குச் சூழ்ச்சி செய்வார்கள். மத மாற்றத்திற் கிணங்குவோ ரிவரெனச் சொல்லி, ஒவ்வொரு தாழ்ந்த உத்தியோகத்தையும் தங்களாட்களைக் கொண்டு நிரப்ப முயல்வார்கள். இவ்வாட்களின் திறமின்மையாலும் அயோக்கியத் தனத்தாலும் அரசிறை வருமானம் குறைந்துபோம்.

தனது மதமாற்ற முறைகளுக்கு ஆதரவளிக்கும் ஒரு காரணம்பற்றியே சில பேரைக் கலெக்டர் தனது

அந்தரங்க உத்தியோகஸ்தர்களாக நியமித்துக் கொள்வாரே யாயின், நாட்டார் சந்தேகமும் அதிருப்தியும் கொள்வார்கள். தங்கள் மதம் போய்விடுமே யென்றஞ்சுவோராலும், உத்தியோகஸ்தர்களைக் கீழே தள்ளி விட்டு அவ் வுத்தியோகங்களைப் பெற வேண்டுமென்ற கருத்துக் கொண்டோராலும் இச்சந்தேக அதிருப்தி யுணர்ச்சிகளால் கலகம் விளையும்.

பிரஸ்தாப சப்கலெக்டர் புஸ்தகங்களை ஜனங்கள் விரும்பிக் கேட்டார்களென்று சொல்லி யிருக்கு மொன்றே சூழ்ச்சிசெய்யும் ஜனங்களால் ஏமாறக் கூடியவர் அவர் என்பதற்குச் சாக்ஷி யளிக்கும். அவரை முகஸ்துதி செய்யவோ, அவருக்கு வருத்தங் கொடுக்காம லிருக்கவோ எண்ணி ஜனங்கள் அப் புத்தகங்களைப் பெற்றுக் கொண்டுள்ளார்கள். இதனை யறியாது, உள்ளத்தெழுந்த வுணர்ச்சியால் வாங்கிக் கொண்டனர் என அவர் கருதுவது பிழை. சாக்ஷாத் பாதிரிகளை விட அவர் வெற்றி யுள்ளவராகத் திகழ்ந்ததன் ஏது யாதென அவர் சிந்தித்துப் பார்க்கவில்லை போலும்! அவர் உத்தியோகத்தோடில்லாம லிருந்திருப்பாரே யாயின், அவருடைய கண்கள் திறக்கப்பட்டிருக்கும்.

ஒரு கலெக்டர் நாட்டு மக்களுக்குப் போதிப்பதென்றால், தனது நடக்கையினாலேயே வழி காட்ட வேண்டும். நியாய சபைகளுக்குப் போகாமல், தங்களுக்குள்ளேயே வழக்குகளைத் தீர்த்துக்கொள்ள முயற்சி செய்யும் வழியை ஜனங்களுக்குக் காட்ட வேண்டும். தன்னைப் பற்றியும், தனது கீழ் உத்தியோகஸ்தர்களைப்

பற்றியும், கெட்ட பருவங்களைப்பற்றியும் அவர்கள் முறையிடுவதை யெல்லாம் செவிசாய்த்துப் பொறுமை யாகக் கேட்க வேண்டும். தன்னால் செய்யக்கூடிய சகாயத்தைச் செய்யவேண்டும். இதற்கு மேலொன்றுஞ் செய்ய முடியாவிட்டால், இன்சொல்லாவது கூற வேண்டும்.” இங்ஙனம் மதமாற்ற விஷயங்களில் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் தலையிடக் கூடா தென்று மன்ரோ கூறினரேனும், அவருடைய தெய்வ பக்தி சிறிதெனச் சொல்லிடலாகாது. அவர் நாள் தவறாமல் சத்திய வேத புத்தகத்தைப் படித்துவந்ததும் அப்புத்தகத்திலிருந்து அடிக்கடி மேற்கோள்கள் எடுத்துக் கொடுத்திருப்பதுமே இதற்குச் சான்று.

மசூலிப்பட்டணத்திருந்த மற்றொரு கலெக்டர் டாம்டாம் என்றடித்துச் செல்வதும், சிவிகையேறிச் செல்வதும், பந்தர் போடுவதும் எல்லோர்க்குமுரியதே யென்றும், யாருக்குந் துன்பந் தருவதில்லையென்றும் நினைத்திருந்தார். இதைக் குறித்துக் கவர்னர் மன்ரோ எழுதியிருப்பதாவது:—“முக்கியமல்லாத குறி, வடி விவற்றைப்பற்றிய மாறுதல்கள் பற்பல சமயங்களில் கலகத்தை விளைத்திருக்கின்றன. சுதேச வாசிகளுட் பலரால் எதிர்க்கப்படக்கூடிய இவ்விழாக்கோளுக்குச்- சாதகமாக நமது அதிகாரத்தைச் செலுத்துவது முதற் றரமான மதியீனம். இச் சந்தர்ப்பங்களில், அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் யாதொரு பக்கமுஞ் சேராமல், அமைதியைக் காப்பாற்றுவதொன்றில்மாத்திரம் கவனத்தைச் செலுத்தவேண்டும். விழாக் காலங்களில்

சிவிகைகள், கொடிகள் முதலானவற்றைக் கொண்டு செல்லுமுரிமை இல்லையென்று எவாாலும் வாதிக்கப் பட்டால், உரிமை கொண்டாடுபவர்களுக்கு ஆதர வளிக்காதிருந்தால், பெரும்பாலும் அமைதி நிலவும்.

மசூலிப்பட்டணத்து நியாயசபை லிகிதன் ஒருவ னது கலியாண ஊர்வலத்தால்தான் இவ்வளவு குழப்ப மேற்பட்டது. அவன் தட்டார குலத்தைச் சேர்ந்தவன். தட்டார்களுக்குச் சிவிகையில் ஊர்வலம் வர வழக்கமிடந்தாாது என்று அவ்வூர் மேற்சாதியார் ஆக்ஷேபித்தனர். அந்த லிகிதன் நியாயவிசாரணைத் துரையின் உதவியைப் பெறலாமென்ற தைரியம் பெற்றில்லாவிட்டால், ஊர்வலம் சிவிகையில் வரத் துணிந்திருக்கமாட்டான்; கலகமும் ஏற்பட்டிராது.

இடையூறென்றுமின்றிப் பல வருஷங்களாக இதே லிகிதன் சிவிகையேறிச் சென்றுள்ளானென்று நியாயவிசாரணைத் துரையாகிய கலெக்டர் சொல்லு கிறார். தனது சாதாரண வேலையின்பொருட்டுச் சிவிகைமீது செல்வது இப்பொழுது வாதுக்கிடமான தல்ல; ஆனால் அவன் ஊர்வலமாகப் பல்லக்கில் ஏறிப் போவதுதான் வாதத்திற்கிடமான விஷயம். இதனால், ஒரு கூட்டத்தாரின் ஜெயமும் மற்றொரு கூட்டத்தாரின் அபஜெயமும் ஏற்படுவதா யிருப்பதால், குழப்ப முண்டாம். அதே ஜில்லாவில் பலவிடங்களில் தட்டார ஜாதியார் பல்லக்கேறிச் செல்கிறார்களென்பதால், எதிர்க்கிறவர்கள் பக்கம் நியாயம் இல்லை என்று கலெக்டர் கருதுகின்றார். அதைப்போலிருக்கலாம்;

ஆனால் மசூலிப்பட்டணத்தில் என்ன வழக்கமென் பதைப் பொறுத்த இவ்வழக்கை இது பாதிக்காது. விழாக் கொண்டாடும் வழக்கங்கள் ஒவ்வொரு ஜாதியைப் பொறுத்த வரையிலுமாவது எங்குப் பார்த்தாலும் ஒரே விதமாக இருக்கவேண்டுமென்று நினைப்பது சரிதான். ஆனால், தப்பெண்ணங்களுக் கிடையே இது சாத்தியமில்லாதிருப்பதால், நாம்செய்யக் கூடியது கலகமோ குழப்பமோ விளையாமற் பாதுகாப் பதேயாம். அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களுடைய ஆதரவை ஏதேனும் ஒரு கட்சியார் எதிர்பார்க்குங் காலங்களில், இந்த ஜாதிச்சண்டைகள் அடிக்கடி அபாயப்படுத்துகின்றன. இச்சண்டைகள் புதியன புகுத்தலுக் காதரவளிப்பதால் உண்டாகுமேயன்றி, தண்டிப்பதாலுண்டாகமாட்டா. திருமணங்களையோ வேறு விழாக்களையோ கொண்டாடும் மனிதர்களுக்கு அப்பக்கத்தில் வழக்கத்திலில்லாத எந்த ஒரு முறைக் கும் கலெக்டர் ஆதரவளிக்கக்கூடாது; ஜாதிச்சண்டை களில், அமைதியைக் காக்கவேண்டியதற்குமேல், எவ் விதத்திலுங் கலந்துகொள்ளக்கூடாது. அமைதியைக் கெடுக்கும் இருதிறக் கலகக்காரர்களையும் தண்டிக்க வேண்டும். எப்பக்கத்தாரது கொள்கைக்கும் தான் ஆதரவளிக்கவில்லையென்பதும், அமைதியைக் காப்பதே தனது கருத்தென்பதும் விளங்கும்படி கலெக்டர் நடந்துகொள்ளவேண்டும்.” இங்ஙனம், குடிகளது பழக்கவழக்கங்களிற் றலையிடாமலிருக்கவேண்டியது அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களது கடமையென்பதை

மன்ரோ அடிக்கடி வற்புறுத்தி வந்தார்.

இனி, மன்ரோ கவர்னராயிருந்தபொழுது தமது நேரத்தை எவ்வாறு கழித்தாரென்பதை யறிந்து கொள்ளப் பலர் ஆவலுள்ளவராயிருப்ப தியல்பே. ஆதலின், அதுபற்றிச் சிறிது அறைகுவாம். அவர் காலையிலெழுந்தவுடன், இரண்டு மூன்று மணி நேரம் வெட்டவெளிகளில் கழிப்பர். அவரது தலைநகராகிய மதராஸிலோ நாட்டுப்புறமாகிய கிண்டியிலோ அவர் இருந்துழி, வாரத்தில் நான்குநாட் காலையில் குதிரைமீ தேறிச் செல்வர்; மூன்று நாட்காலையில் நடந்து செல்வர். நடந்து செல்லுங்கால் வந்து சேரும் மக்களோடு தாராளமாகப் பேசிக்கொண்டே போவர். எல்லோருங் கூறுவதைப் பொறுமையாகக் கேட்பர். அவர்கள் கொடுக்கும் மனுக்களைத் தமது நீண்ட கரத்தால் வாங்கிக்கொண்டு பார்த்துப் பதிலெழுதுவதாக வாக்களிப்பர். வாக்களித்தபடி நடந்தே தீர்வர். காலை நேரத்தை இங்ஙனஞ் சிறிது கழித்தபின், வீடு திரும்பி உடையணிந்து ஏதேனும் எழுதியும் படித்தும் சிலகால் கழித்து, எட்டு மணிக்குக் காலை போஜனத்துக் கமர்வர். எவரேனும் கவர்னரோடு தனித்துப் பேச வேண்டியிருந்தால், அவர் காலை போஜனத்துக்கு வருவதுண்டு; வந்தக்கால், வரவேற்கப்பட்டு விசாரிக்கப்படுவர். ஒன்பதரை மணி ஆனவுடனே மன்ரோ தமது சொந்த அறைக்குட் புகுந்து, அங்கேயே மாலை நான்காவது மணிவரையில் பொதுக்காரியங்களில் ஈடுபட்டிருப்பர். மாலையில்

நான்கு மணியடித்தவுடன் அவர் பகற்போஜனஞ் செய்துகொள்வர். அதன்பின், ஒருமணி நேரம் ஐரோப்பியர்களது முறையீடுகளைக் கேட்பதிற் கழியும். பருவத்துக்கேற்றபடி, ஐந்தரை மணிக்கு அல்லது ஆறு மணிக்கு அவர் மனைவியுடன் பவனி போய்வருவர்; எட்டு மணிக்குத் தேநீர் அருந்துங்கால் குடும்பத்தா ரோடு கூடிக் குலாவுமவர், பத்து, பத்தரை மணிக்குப் படுக்கைக்குப் போகும்வரையில், யாரேனுமொருவரை வர்த்தமானப் பத்திரிகைகளை வாசிக்கச் செய்து கேட்பர்; அல்லது ஸ்காட் என்ற மேனாட்டுப் புலவர் எழுதிய புத்தகங்களிலொன்றைப் படிக்கச் சொல்லிக் கேட்பர்.

அதிகாரஞ் செலுத்துவோர் அடிக்கடி ஊர்களைச் சுற்றிப் பார்த்து விஷயங்களை நேரில் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்பது மன்ரோ கொள்கை. அதற்கேற்ப, அவர் ஜில்லாக்களில் அடிக்கடி சுற்றுப் பிரயாணஞ் செய்வதுண்டு. அவ்வேளைகளிலும், காலை போஜனம் எட்டு மணிக்கும், பகற் போஜனம் மாலை நான்கு மணிக்கும் நடக்கும். ஆனால், வெளியே பவனி வருவதற்குப் பதிலாக, போஜன முடிந்ததும் குடிகளையுள்ளழைத்து அவர் விசாரிப்பார். கூடாரக் கதவண்டைக் கூட்டம் பல சமயங்களிற் பருத்திருக்குமாதலால், அவர் வெளியில் வந்து ஜனங்களோடு வார்த்தையாடுவது வழக்கம். இரவில் நெடுநேரமான பின்பே, அவர் இக்கூட்டங்களை விட்டுப் பிரிய முடியும்.

இங்ஙனம் வாழ்க்கை நடாத்திவந்த இப்பெரியார் பர்மிய யுத்தத்தில் பிரிட்டிஷார் வெற்றிபெற வுதவியதையும் அவரது திறமையையும் மனத்திற் கொண்ட கம்பெனியின் நிர்வாக அதிகாரிகள் அவரை ஆம்ஹர்ஸ்ட்டுக்குப் பதில் இராஜப்பிரதிநிதியாக நியமிக்க எண்ணினார்கள். மன்ரோ ஆம்ஹர்ஸ்ட்டே சிறந்தவரென்றும், வேறெவர் வரினும் அவர்க்கொப்பாக விருப்பரேயன்றி மிக்காராகவிரார் என்றும் கூறி, அப்பதவி தமக்கு வேண்டா மென மறுத்துவிட்டார். இதைக் குறித்து, அவர் 1826 மே 27-ல் எழுதியுள்ள ஒரு கடிதத்தைத் தருதும்:—

"என்னை இராஜப்பிரதிநிதி யாக்கும் விஷயத்தில் எனதபிப்பிராயத்தைக் கேட்கிறீர்கள். பத்து, பதினைந்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் இப்பதவி யளிக்கப்பட்டிருப்பின், நான் உவகையோடேற்றுக் கொண்டிருப்பேன். இப்பொழுதோ அது காலங் கழித்து வருகிறது. நான் இந்தியாவுக்கு வந்து இப்பொழுது நாற்பத்தாறு வருஷங்களுக்குமேல் ஆகிறது. எக்காலும், நான் கஷ்டமிக்க நிலைகளில் வைக்கப்பட்டிருந்தேன். இதைத் தாங்கள் மறந்து விடுகிறீர்கள். சாதாரண விதிகளுக்கேற்ப, நான் ஏழாண்டுகளுக்கு முன்னரே இறந்துபட்டிருக்க வேண்டும். எனது திடகாத்திரமும் மதுவுண்ணாமையும் ஏதோ நான் இதுவரை அவ்வாறு போகாது வைத்திருக்கின்றன. தினந்தோறும் என் சரீரம் கட்டுவிட்டுப் போகிறதின் அறிகுறிகளை நான் காண்கின்றேன். எழுதும்போது

என் கையோ நடுங்குகிறது; சமீபகாலம்வரை அவ்வா றில்லாம லிருந்தது. சென்ற வருஷத்தில் என்னைப் பிடித்த ஒரு ஜலதோஷத்தால் காது இன்னுங் கெட்டு விட்டது. அதிக வேலை செய்த குதிரைபோல் நான் இருக்கின்றேன். நான் சிறிது இளைப்பாற வேண்டும்.

நான் இராஜப்பிரதிநிதியாகப் போவதாயிருந்தால், நிச்சயமாக இரண்டு வருஷத்திற்கு மேல் என்னால் வேலைபார்க்க முடியாது; இவ்விரண்டு வருஷங்களில் நான் குடிகளுக்கு யாதொரு நன்மையும் செய்ய முடியாது. புதிய மக்களிடையும் புதிய வேலையிலும் செல்வேனானால், இரண்டு வருஷங்களும் உண்மை நிலையை யறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு ஆராய்ச்சி செய்வதிற் கழியும். இஃதானதும், எம்முறைகள் திருத்தப்பட வேண்டுமென்றும், எவை உள்ளவாறே தொடாது விடப்பட வேண்டுமென்றும் ஆராய்வதற்கு நாலைந்து வருஷமாகும். நான் அவ்வளவு காலம் இருப்பதென்பதாகாது. வகிக்கும் உத்தியோகத்தின் வேலைகளைச் செவ்வனே செய்ய முடியாதென்று நான் உணரும்போது, அப்பதவியை ஏற்றுக்கொள்ள நான் விரும்பேன். ஒரு வாரத்தில் நான் இப்பொழுது செய்து வரும் வேலைகளவ்வளவும் மூன்று அல்லது நான்கு நாட்களில் முன்னர் என்னால் செய்திருக்கக் கூடும்.''

இக் காரணங்களால் மன்றோ இராஜப்பிரதிநிதி பதவி வேண்டாமென வுரைத்தார். 1823-ல் பிறந்திருந்த இரண்டாவது குழந்தைக்கு உடனலமின்மையால், திருமதி மன்றோ ஊருக்குத் திரும்ப நேரிட்டது.

மன்ரோ தம்மை வேலையினின்று விடுவிக்க வேண்டு மெனக் கேட்டுக்கொண்டும், அவருக்கு மாற்றாள் வந்து சேராததனால் விடுவிக்கப்பட்டாரில்லை. இதற்குள்ளாக, அவர் செங்கற்பட்டு, தென்னாற்காடு, தஞ்சை, திருச்சிராப்பள்ளி, மதுரை, திருநெல்வேலி, கோவை, நீலகிரி ஆகிய ஜில்லாக்களில் சுற்றுப் பிரயாணஞ் செய்து, தஞ்சை திருநெல்வேலி ஜில்லாக் களில் வழங்கி வந்த அரசிறை முறையைப்பற்றி விசாரித்து வந்தார். பின், ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக் களைக் கடைமுறையாகச் சுற்றிப் பார்க்கும் பொருட்டு அவர் 1827 மே மாதத்திற் புறப்பட்டார்.

புறப்பட்டுச் சென்ற அவர் கடப்பை ஜில்லாவில் சுற்றி வரும்போது சில செங்குத்தான குன்றுகளை நோக்கியதும், "அப்பள்ளத்தில் எவ்வளவழகான பூமாலையைப் பரப்பி யிருக்கிறார்கள்!" என்று வியந்து கூறினார். சூழ்ந்துள்ளோர் சுற்றிமுற்றும் பார்த்து ஒன்றுங் காணவில்லையே யென்று சொல்லினர். "ஏன்? எல்லாம் அங்கிருக்கிறதே! தங்கத்தாற் செய்யப்பட் டிருக்கிறதே!" என்று மன்ரோ உரைத்தார். மீண்டும் யாவரும் நோக்கினர், யாதுங் கண்டிலர். ஆனால், வயது முதிர்ந்த ஒரு சேவகன்மாத்திரம், "அந்தோ! ஒரு நல்ல பெரியார் விரைவில் இறப்பரே!!" என்று கூறினன். இக்கதையை வெவ்வேறு விதமாகக் கடப்பை ஜில்லாவில் இன்றுஞ் சொல்லி வருகின்றனர்.

ஜூலை 4-ஆந் தேதி கூடவபுரத்தைச் சேர்ந்த மன்ரோ தமதாட்களுட் சிலர் வாந்திபேதியால் வருந்தக்

கண்டார். அவர்களுக்கு ஆவனசெய்ய ஆக்ஞாபித்தார். பின்னர், அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு, இருபத்திரண்டு மைலுக்கப்பாலுள்ள பட்டிக்கொண்டை என்ற விடத்தை ஆறுந்தேதி காலை மன்ரோ மன்னினார். காலை போஜனமானதும், கூடாரசபைக்குச் சென்று கலெக்ட்ரோடு ஆகவேண்டிய வேலையைப் பார்த்தார். இவ்வாறிவர் வேலைபார்த்துக் கொண்டிருக்கு மெல்லையில், திடீரென இவருக்கும் வாந்திபேதி கண்டது. வைத்தியர் வந்து பார்த்து மருந்து கொடுத்தார். குறிகளில் குணக்கே டின்மையால் அச்சத்திற்கிடமில்லையெனச் சொல்லி அவரகன்றார். வைத்தியர் வெளியே சென்றது காலை ஒன்பது மணிக்கு. பத்தரைமணியளவில் மன்ரோ படுத்தபடியே சிறிது நேரம் பொது விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். நாழியாகவாக, அவர் க்ஷீணமடைவாராயினார். ஆனால் அவர் கவலையோ அச்சமோ காட்டவில்லை. இதற்குமுன் தானவ்வாறு நோயுற்றிருப்பதாகவும், கவலைக்கிடமில்லையென்பதாகவும் அவர் பக்கத்திருந்தோர்க்குப் புகன்றார். அவர்களுக்கெல்லாம் துன்பந் தந்ததற்காக வருந்தினார். அந்நோய் தொற்றக் கூடியது என்று சொல்லப்பட்டதால் அவர்களெல்லாம் தன் பக்கத்திருக்கக் கூடாதெனப் பகர்ந்தார்.

ஆனால், ஒரு மணிக்குமேல் வியாதி முண்டிவிட்டது. மூன்று மணி சுமாருக்கு "இவ்வளவு நன்றாகப் பேணப்படும் பொருட்டாவது நோயுற்றிருப்பதேற்கும்" என்று நயமாக அவர் நவின்றார். சுற்றி

யிருந்தோரைப் போகும்படி மீண்டும் வேண்டினர். நாலு மணிக்கு அவர் "என் குரல் ஒடுங்க ஆரம்பித்து விட்டது" எனக் கூறினர். இவையே அவரது இறுதி மொழிகள். பின் ஒன்பதரை மணிக்கு, அந்தோ! மன்ரோ இவ்வுலகினின்றும் பிரிந்தார்.

அவரதுடம்பு உடனே கூடவபுரத்திற்குக் கொண்டு போகப்பட்டது. அவண், அன்றிரவே அது அடக்கம் பண்ணப்பட்டது. அடக்கஞ் செய்புங்கால் பார்த்திருந்த ஒருவர் தமது அருமைத் தகப்பனாரின் மரணங்கூட, மன்ரோவின் மரணங் கொடுத்த துன்பத்தைப் போல், அவ்வளவு துன்பந்தரவில்லை யென்று கூறியுள்ளார். ஜனங்களின் அன்பையும் நம்பிக்கையையும் மன்ரோ மிகுதியாகப் பெற்றிருந்தமையின் தங்கள் குடும்பத்து ணிகழ்ந்ததோர் மரணத்தைப்போற் பாவித்து, ஜனங்கள் பலர் வருந்தினார்கள்.

இந்தியாவிலும் இங்கிலாந்திலும் ஜனங்கள் எங்ஙனம் துக்கங் கொண்டாடினர்களென வெழுதப் புகின் விரியும். எனினும், ஒரு சிறிது கூறுவாம். கடப்பை ஜில்லா மக்கள் பணம் வசூல்செய்து, கூடவ புரத்தில் ஒரு சத்திரம் கட்டி, அதைச் சுற்றி ஒரு மாநதோப்பமைத்தனர். அச் சத்திரத்தை மன்ரோவின் பெயரோடிணைத்து வைத்தனர். அச்சத்திரத்தில் இப் பொழுதும் மன்ரோவின் திருவுருவப் படமொன்று இருந்து வருகின்றது. அதைப் போன்ற திருவுருவப் படங்களால் பெல்லாரி கச்சேரியும், ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களிலுள்ள பொதுஸ்தாபனங்களும், மதராஸ்

ஸர் தாமஸ் மன்ரோ.

ரெவினியூ போர்டாலயமும் திகழுகின்றன. மதராஸ் அரசாங்கத்தார் அச் சத்திரத்தின்பாங்கர் ஒரு குளம் வெட்டவும், அதைப் பாதுகாத்து வர ஆட்களை யேற்படுத்துவதற்கும், கல்லறை யொன்று செய்விப்ப தற்கும் வேண்டிய பொருளை ஒதுக்கி வைத்தனர். பட்டிக்கொண்டையில் மன்ரோ மரித்த இடத்தின் மருங்கே ஒரு சோலை யமைக்கும்படியும் ஒரு குளம் வெட்டும்படியும் செய்தனர். கீழ் இந்தியக் கம்பெனி யின் நிர்வாகிகளோ தமக்கு மன்ரோவிடமுள்ள மரியாதையைத் தெரிவித்துக் கொண்டனர்; தமது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைக் குடும்பத்தாருக்கும் அறிவித்துக் கொண்டனர்.

1831 ஏப்ரல் திங்களில் மன்ரோவது பிரேதம் மதராஸுக்கு எடுத்து வரப்பட்டது. கோட்டையி லுள்ள மாதா கோவிலில் அது அடக்கஞ் செய்யப் பட்டது. அவ்விடத்தில் மதில்போன்ற ஒரு சிறு பீடமும் மார்பளவுள்ள மன்ரோவின் கல்லுருவ மொன்றும் இன்றும் காணலாம்படி யுள்ளன. வெண் கலத்தாற் செய்யப்பட்ட மன்ரோவது உருவச் சிலையொன்று 1839-ஆம் வருஷம் அக்டோபர் மாதம் இருபதாம் நாளன்று மதராஸில் கோட்டைக்குப் போகும் வழியில் மலைச்சாலைக்கு அருகாமையில் திறந்து வைக்கப்பட்டது. அச்சிலை மன்ரோ குதிரை சவாரி செய்வதுபோன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அவர் சுற்றுப் பிரயாணஞ் செய்த காலங்களில் புகை வண்டிகள் கிடையாவன்றோ? அவர் குதிரைமீதேறி

ஊர்ஊராகச் சென்று, குடிகளை நண்ணி, அவர்களுடைய குறைகளைக் கேட்டு, முறைசெய்து வந்ததை நினைப் பூட்டுவதற்கே போலும் இச்சிலை இங்ஙனமமைக்கப் பட்டுள்ளது!

மன்றோ மரித்த மூன்று நாள் கீழ்வருங் குறிப்பு அரசாங்கம் வெளியிட்ட ஒரு சிறந்த தாளில் காணப் பட்டது:—"அவரது உரம்பெற்ற அறிவும், அடைய லாகாச் சாமர்த்தியமும், இளைப்பிலா வுழைப்பும், அறிவினீட்டமும், கீழ்நாட்டுப் பாண்டித்தியமும், சுதேச வாசிகளுடையவும் போர்ச்சேவகர்களுடையவும் பழக்க வழக்கங்களை யறிந்திருக்கும் ஆற்றலும், பொறு மையும், காட்சிக்கெளிமையும் இனிமையும், அவர் எவ் வேலையிலிருந்திருந்தாலும் அவருக்குப் பீடும்பெருமை யும் கொடுத்திருக்கும்." மதராஸில் ஒரு பெரும் பொதுக் கூட்டம் கூடி, மன்றோவின் மறைவைக் குறித்து எல்லா வகுப்பாரும் துக்கப்படுவதாகவும், அவருக்குள்ள புகழில் பெருமை கொள்வதாகவும், தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றிற்று. அக்கூட்டத்தில் கூடினோர் பலர் மன்றோ உருவச்சிலைக்காக நிரம்பப் பணங் கொடுத் தனர். சுமார் ஒன்பதாயிரம் பவுன் வசூலிக்கப்பட் டது. அப்பணங்கொண்டு அமைக்கப்பட்ட உருவச் சிலை இன்றும் நின்று, சாமர்த்தியமும், உழைப்பும், கண்ணியமும், பொதுஜன ஊழியத்தில் விழைவும் எப்படி ஒருவரை மிகத் தாழ்ந்த நிலையிலிருந்து மிக வுயர்ந்த நிலைக்குக் கொண்டு சேர்க்கும் என்று காட்டி வருகின்றது.

பதினொன்ரும் அத்தியாயம்

மன்ரோவும் இந்திய மக்களும்

"இந்தியா ஸ்காத்லாந்த் ஆகிய இரண்டு தேசங்களிடத்தும் எனக்குள்ள பற்று அனேகமாக ஒரே விதந்தான். இந்தியா தேசத்தையும் அதன் சீதோஷ்ண நிலையையும், நம்மூரையும் அதனிலையையும் விட விரும்புகின்றேன். இந்தியாவிலேயே நமது சுற்றத்தார் நண்பரெல்லோரு மிருப்பாரே யாகில், ஊருக்கு வரவேண்டுமென் றெண்ணவே மாட்டேன். இப்பொழுது ஊருக்குத் திரும்ப வேண்டுமென்று ஆவலுடையவனுயுள்ளேன்; ஆனல், பெரிய வருத்தத்துடன்தான் நான் இந்தியாவை விட்டு வரக்கூடும். இந்தியாவில், என் வாழ்நாளிற் பெரும் பாகத்தைக் கழித்து விட்டேன்; நான் ஜனங்களோடு நன்ருகப் பழகியுள்ளேன்; சீதோஷ்ண நிலை நன்ருக விருக்கின்றது; மலைகளின் தோற்றம் அழகாக விருக்கின்றது. இக்காரணங்களால், இது எனது தேசமாக வில்லாமற் போயிற்றே என்று வருந்துகின்றேன். எனது தேசமாக விருப்பின், எனது சுற்றத்தார் இங்கேயே இருப்பர். நான் அவர்களைப் பார்க்கும் பொருட்டு ஸ்காத்லாந்த் செல்ல வேண்டி யிராது" என்று மன்ரோ நினைத்து வருந்தியுள்ளா ரென்பது அவரது கடிதங்களி

லிருந்து அறியப் படுகின்றது. இதனால், மன்ரோவுக்கு இந்தியாவினிடத்திருந்த பற்று அறியப்படும்.

இந்திய மக்களிடத்தும் அவர் பற்று வைத்து அன்பு காட்டினார் என்பது அவர் சுதேசவாசிகளைப் பற்பல அரசாங்க உத்தியோகங்களில் நியமிக்க வேண்டும் என்று மன்றாடி வேண்டியதிலிருந்தறியப் படும். அதைக் குறித்து அவர் எழுதிய குறிப்புகள் சிலவற்றைக் காண்பாம்.

"தலத்துக்குரிய மக்களிடமிருந்து அறிந்து கொள்வதற்குமேல் நாட்டுநிலையைப்பற்றி இவ் வரசாங்கம் ஒன்றும் அறியாது. மற்ற நாடுகளில், அரசாங்கமும் அதன் உத்தியோகஸ்தர்களும் குடி ஜனங்களும் ஒரே பிரிவைச் சேர்ந்தவராயிருப்பர். அதனால், பொதுச் சட்டங்களைக் குறித்து நாட்டா ருடைய அபிப்பிராயம் என்னவா யிருக்கிறதென்பதை அவர் எளிதில் அறிந்துகொள்ளக் கூடும். இங்கோ, அப்படியில்லை. சட்டஞ் செய்வதில் சம்பந்தமில்லாத மக்களுக்குச் சட்டங்கள் செய்ய வேண்டி யிருக்கிறது. அம் மக்களைப் பற்றிய அரசாங்கத்தின் அறிவோ அற்பமானது. புத்திசாலிகளும் உழைப்பாளிகளுமான உத்தியோகஸ்தர்கள் தலத்திலிருந்து, தீர விசாரித்து, சுதேசவாசிகளின் அபிப்பிராயத்தை அறிவித்தா லன்றி, ஜனங்களுடைய தகுதிக் கேற்ப அரசாங்கம் சட்டத்தைச் செய்திடுவதற்கில்லை. தலத்திலுள்ள உத்தியோகஸ்தர்களாமும் அனுபவமுள்ள சுதேச ஆட்களால்தான் இக் காரியத்தைச் செய்து கொள்ள

முடியும்.

சுதேசவாசிகளைப் பொறுப்பும் பொருளும் பொருந்திய பதவிகளில் வைக்காமல் விலக்கி வருவதால் நன்மை யொன்றும் உண்டாகவில்லை. எந்தத் தீமையை விலக்குவதற்கும் ஐரோப்பிய உத்தியோகஸ்தர்களை அதிகப்படுத்தச் சிந்தனை செய்யப்படுகிறது. இவ் வைரோப்பியர்களை வைப்பதில் பணம் அதிகம் செலவாகின்றது. இல்லாவிட்டாலுங்கூட, சுதேசவாசிகளினுங் குறைந்த வல்லமையை ஐரோப்பியர்கள் பெற்றிருப்பதால், அவர்களைக் குறைக்க வேண்டுமே யொழிய, அதிகப்படுத்தக் கூடாது. இரண்டாந்தரமான எல்லா வேலைகளிற் பொதுவாகவும், நியாய விசாரணை வேலையிற் சிறப்பாகவும் ஐரோப்பியரை விட இந்தியர் நன்றாக வேலைபார்க்கக் கூடிய திறமை படைத்தவர்.

ஆனால், சுதேசவாசிகள் கைக்கூலி வாங்கி விடுவார்களாதலால், அவர்களை நம்பக் கூடாதெனச் சொல்லப்படுகிறது. இது ஒரு பழைய ஆட்சேபம். இவ்வாட்சேபத்தை, ஒத்த தகுதியுள்ள எந்தத் தேசத்து ஜனங்களிடத்தும், எழுப்பக் கூடும். இங்கிலாந்து கலால் தீர்வை இலாகாக்களில் உள்ள கீழ்த்தர உத்தியோகஸ்தர்கள் யோக்கியத்திற் பேர்போனவர் என்று எவரும் எந்நாளுங் கருதியதில்லை. உதாரணங்களுக்காக நாம் இங்கிலாந்துக்குப் போக வேண்டியதில்லை. இந்தியாவிலே கம்பெனியின் உத்தியோகஸ்தர்கள் சுதேச காரியகர்த்தர்களோடு சேர்ந்துகொண்டு

பணம் சம்பாதித்து வந்தது எல்லோர்க்கும் நன்ருய்த் தெரியும். அவர்களுடைய படியை லார்டு காரன்வாலிஸ் அதிகப்படுத்திய பிறகுதான் அவர்கள் ஒழுங்குக்கு வந்தார்கள். இம்மாதிரி சுதேசிகளுக்குஞ் செய்தால், இவர்களும் அவ்வாருவார்கள். இவர்களுக்கு நல்ல சம்பளம் கொடுக்கா விட்டால், கெட்ட ஆட்களே நமக்குக் கிடைப்பர். பொறுப்புக் கேற்றபடி சம்பளத்தை அதிகப்படுத்திஞல், நல்ல ஆட்கள் கிடைப்பர். ஐரோப்பியர்களைவிட இந்தியர் நன்ருக வேலைசெய்யக் கூடிய எப்பதவியிலும் இந்தியரையே வைக்க வேண்டும். எல்லா அசல் வழக்குகளையும் விசாரிக்க இந்தியரே சிறந்தோர். மறுவிசாரணைகளைப் பார்க்க வொன்றே ஐரோப்பியர் நியமிக்கப்பட வேண்டும்.

நமது இராணுவ பலத்தின் செல்வாக்கால் நமது அரசாங்கம் நன்குமதிக்கப்பட்டு வரலாம். ஆஞல், அதிகாரப் பிரியத்தைத் தூண்டுவதற்கேற்ற வேலையொன்றும் சுதேசிகளுக்குக் கொடுக்கப்படாத வரையில், அரசாங்கம் பொதுஜனப் பிரியத்தைச் சம்பாதித்ததாகாது. சுதேசிகளிடம் நம்பிக்கை யில்லையென்று சொல்லி, அவர்களை முக்கிய பதவிகளொன்றிலும் வைக்காமல் இருந்து வருவதால், அவர்களது குணங்கள் இன்னும் இழிவடையும். இவ்வாறு ஆவதற்கு நாம் ஏதுவா யிருப்பது பெருந்தன்மை யற்றதாக மாத்திரமிராமல் தகுதி யற்றதாகவு மிருக்கிறது.

நமது சொற்ப ஆட்டொகையைக்கொண்டு ஒரு

ஜனசமூகத்தின் வேலையெல்லாம் பார்த்து விடலாமென் றெண்ணி, நாம் இறுமாந்துள்ளோம். நம்மவர் பத்து மடங்கு அதிகமாக விருந்தாலும் அவ்வளவுக் கவ்வளவு தீமையே யுண்டாம். இப்பொழுதே முக்கிய பதவி யொவ்வொன்றையும் நாமே வைத்துக் கொண்டுள் ளோம். சுதேசிகள் வகித்துவரும் இன்னுந் தாழ்ந்த பதவிகளையும் எடுத்துக் கொள்வோமானால், நாம் நிலையிற் றாழ்வதோடு, கடமைகளையும் அவ்வளவு நன்றாகச் செய்ய மாட்டோம். அவர்கள் வகித்துவரும் தாழ்ந்த பதவிகளுக்கேற்ற தகுதிகள் எல்லாவற்றையும் சுதேசிகள் ஐரோப்பியர்களைப் போலவாவது நன்றாகப் பெற்றிருக்கிறார்கள். பொதுவாக, ஐரோப்பியர்களைவிட அவர்கள் சிறந்த கணக்கர்கள். பொறுமையும், உழைப்பும், தொழிற்றிறமும், தேசத்தின் நடையுடை பாவனை இவற்றினறிவும் அதிகமாக அவர்கள்பாற் காணக் கிடக்கின்றன.

மேலும், இந்தியர்களிலிருந்து ஆட்களைத் தேர்ந் தெடுப்பதா யிருந்தால், அனேகம் பேரிலிருந்து வேண்டிய பேரைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளக்கூடும். ஐரோப்பியர்களிலிருந்து எடுத்துக் கொள்வதாயிருந் தாலோ, கம்பெனி யாட்களில் ஒரு சிலருட் சிலரைத் தான் பொறுக்கிக் கொள்ளவேண்டி யிருக்கும். இதனால், தகுதி வாய்ந்த இந்தியர்கள் ஐரோப்பியரினு மதிகமாகக் கிடைப்பார்கள் என்பது தெளிவு.

சுதேசிகள் பிழைசெய்கிறார்களென்று ஒப்புக் கொள்வது அவர்களை வேலையில் வைத்துக் கொள்ளாத

தற்குக் காரணமாகாது. நாமே பல சமயங்களில் பிழை செய்கின்றோம். நாம் செய்யும் தவறு புலப்படுவதில்லை; புலப்பட்டாலும் அரிதாகவும் அற்பமாகவும் தோன்றும். அவர்கள் செய்யுந் தவறோ இவ்வாறு எண்ணப்படுவதில்லை. தவறைக் கண்டவுடனே அவர்களை நீக்கிவிட்டு, வேற்றாட்களை வைக்க வேண்டுமென நினைக்கிறோம். ஐரோப்பியரையோ, பெருந்தீங்கு செய்திருந்தாலொழிய, நீக்குவதில்லை. ஐரோப்பியனை யனுப்பிவிட்டால் வேற்றாள் கிடைக்க மாட்டான் என்றும், கிடைத்தாலும் அவனினும் சிறந்தவனாக இரான் என்றும் நினைக்கிறோம்! அவன் திறமை எங்ஙன மிருப்பினும், அவன் ஒன்றிலில்லாவிட்டால் மற்றொரு வேலையில் வைக்கப்பட வேண்டியவனா யிருப்பதால், பொதுஜனச் செலவில் தின்று கொண்டிருப்பான். சுதேசிகளை வைத்துக் கொள்வதால் ஏற்படக் கூடிய அனுகூலங்கள் எல்லாவற்றையும் அடித்துவிட, அவர்களது கைக்கூலிபெறுஞ் செயலொன்றே சாலுமெனக் கூறுவர் சிலர். இதைப் போக்க ஐரோப்பியர்களை அதிகமாக்குவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை யென்றுங் கூறுவர். இவ்வழியால், செலவு அதிகப்படுமே யொழியக் காரியம் சித்தியாகாது. பெருஞ் சம்பளத்திலுள்ள ஐரோப்பியர்களும் கைக்கூலி வாங்குகிறார்க ளென்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன. ஐரோப்பியரை அதிகமாக்கி அக்காரணத்தால் அவர்களது சம்பளத்தைக் குறைத்தால், கைக்கூலி பெறுவோர் அதிகமாவரே யன்றிக் குறையார்.

கைக்கூலி வாங்கும் கீழ்த்தர உத்தியோகஸ்தர்கள் ஒரு சிலருமில்லாத நாடு எக்காலத்தும் இருந்ததில்லை யெனக் கூறலாம். இந்தியா மாத்திரம் இதற்குப் புறனடையாக இருக்கவேண்டுமென்று நாம் எதிர் பார்க்கலாகாது. பரிதானம் வாங்குவதை அடியோடு நம்மால் அழிக்க முடியாதாயினும், அதனுல் பொது ஜன பாத்தியதைக்குக் கேடு வராத அளவாவது அதனைத் தடுக்கவேண்டும். மற்ற நாடுகளில் இதற் கேற்ற வழி யிஃதெனக் கொண்டிருக்கு மொன்றையே நாமும் கொள்ளவேண்டும். அதாவது, சுதேசவாசிகளை நாம் மரியாதையாக நடத்தவேண்டும்; அவர்களிடத்து நாம் நம்பிக்கை வைக்கவேண்டும்; அவர்களுடைய பதவிகள் மரியாதை வாய்ந்தவையாயிருக்கும்படி செய்யவேண்டும்; அவர்களது அந்தஸ்திற்கேற்ற சம்பளத்தைக் கொடுத்து மயங்காதிருக்கும்படி செய்ய வேண்டும்.

நமது அதிகாரத்தைப் பலப்படுத்திக் கொண்டு சுதேசிகளை இழிந்த நிலையில் விட்டு விடுவதில் நமக் கிஷ்டமா? அல்லது, அவர்களது நடையை நலப்படுத்தி, நாட்டு நிர்வாகஸ்தானங்களை வகிக்குந் தகுதிக்கு அவர்களை ஆளாக்கி விடுவதற்கு நாம் முயலவேண்டுமா? பின்னதே நமது நோக்கமாகச் சந்தேகமின்றி யிருக்க வேண்டும். இந்தியாவோடு நம் தொடர்பு அற்றுப் போகக்கூடிய காலத்திலே, இவர்களது ஆட்சியால் ஜனங்கள் மிகவு மெளியவரானதும், முன்னிருந்த ஆளுந்திறமையினுங் குறைந்தவரானதுமே பயன்

என்று சொல்லப்படாமல் இருக்கவேண்டிய வழியில் நாம் நடந்துகொள்ள வேண்டும். ஜனங்களின் தகுதியைத் திருத்தமுறச் செய்வதே நமது நோக்கமாக இருக்க வேண்டும். இந் நோக்கத்தைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு வழிகள் பல வெவ்வேறு விதமாகச் சொல்வார்கள். ஆனால், ஜனங்களைப்பற்றி அவர்களுக்கே மேலான எண்ண முண்டாகும்படி செய்ய முயல்வதாலும், அவர்களிடத்து அதிக நம்பிக்கை வைப்பதாலும் இது பூர்த்தியாகுமென நான் நினைக்கிறேன். முக்கியமான பதவிகளில் அவர்களை வைப்பதாலும், அரசாங்கத்திலுள்ள எல்லா உத்தியோகங்களுக்கும் அவர்களைத் தகுதியுடையவராகச் செய்வதாலும் இந் நோக்கம் கைகூடுமென்றும் நினைக்கிறேன்.

நமது தற்கால அரசாங்கமுறையில் அதிகாரம், நம்பிக்கை, வருமானம் முதலியவையுள்ள ஸ்தானங்களிலிருந்து சுதேசிகள் விலக்கப்படுவதால், அவர்கள் மந்தமடைகிறார்கள். இங்ஙன மிருக்க, நமது சட்டங்களும் பள்ளிப் புத்தகங்களும் சுதேசிகளது தகுதியை மேம்படுத்த முயலுவதாற் பயனென்? சீர்திருத்துவதற்கு நொய்யதோர் ஆயுதத்தையும் கேடுசெய்வதற்கு வலியதோர் ஆயுதத்தையும் நாம் கைக்கொள்வதால், முன்னேற்றமடையலாம் என்று எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. நல்ல தகுதிகளைத் தேடிக் கொண்டாலுங்கூட, சுதேசிகள் பொருளையோ புகழையோ அடைய முடியாதபடி வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்; சிறுவேலைகளையடைவதற்கே அருகாராகக் கருதப்படுதலின், திருந்து

வதில் அவர்களுக்கு ஊக்கமிருக்கு மென்று நம்ப முடியாது. அவர்களைத் திருத்தவேண்டு மென்பது நம் நோக்கமாயிருந்தால், நமது தலைமைக்கு ஊறு செய்யாத எல்லாப்பதவிகளையும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். மேலான உத்தியோகத்தின் கடமைகளை நமது விதிகளின்படியும் கருத்துப்படியுஞ் செய்ய அவர்களால் இப்பொழுது இயலாதெனினும், சிறிதுசிறிதாக அவர்களுக்கு மேலதிகாரங் கொடுக்க வேண்டும். போகப் போக மேலான பதவிகளை வகிக்கும் திறமை அவர்களுக்கு வந்துவிட்டதை நாமறிய வறிய, மேன்மேலும் உயர்ந்த பதவிகளை அவர்களுக்களிக்க வேண்டும்.

முக்கியமாக, அரசிறை இலாகா தலைமையில் அறிவும் அனுபவமும் வாய்ந்த இந்தியர்களை நிய மித்து, ரெவனியூ போர்டுக்கு உதவிபுரியுமாறு செய்ய வேண்டும். மற்ற இலாகாக்களிலேயே ஐரோப்பியர்க் குதவியாக இந்தியரை நியமிக்கும்பொழுது, கஷ்டமு முக்கியமுமான கடமைகளையுடைய இவ்விலாகாவில் அவர்களை நியமிக்கா திருக்கலாமா? இதில் அவர்களை நியமனஞ் செய்யாது விடுவதால், நமக்கும் அவர் களுக்குந் தீங்குண்டு. அவர்களில்லாமல் அவ்விலாகாவை நன்குக நடத்த முடியாது."

இங்ஙனம், சுதேசிகளுக்காதரவு அளிக்கவேண்டு மென்று அடிக்கடி மன்ரோ வற்புறுத்தி வந்தாரேனும், அவ்வாதரவு வெறுஞ் சோம்பேறிகளுக் களிக்கப்பட லாகாது என்று அவர் கருதினர். இதைக் குறித்து

அவர் எழுதியுள்ளதாவது:—"அரசாங்கம் ஏழைகளுக்குக் கூலி கொடுப்பதையல்லாமல், இனாமாகத் தானியத்தை வழங்குவதாயிருந்தால், காரியம் கெட்டுப் போம்: அவர்கள் எண்ணிக்கையிற் பெருகிவிடுவார்கள். பொதுப் பாதுகாப்புக்கு ஆசைப்பட்டு அவர்களெல்லாம் ஒன்றுகூடிவிடுவார்கள்; தங்கள் உழைப்பால் பிழைக்குஞ் சுகந்தரும் வழியை விட்டு விடுவார்கள். மற்றத் தேசங்களிற் போலவே இந்தியாவிலும், தானம் பெறுவதால் ஏழைகள் அதிகப்படுகிறார்கள்; எவ்வளவு பெருந்தொகையைத் தானத்திற்காக வைத்திருந்தாலும் அவ்வளவையும் வேண்டும் எளியவர் தோன்றிவிடுவார்கள். இத்தேசத்தில் எங்காகிலும் ஒரு மூலையில் தானியம் வழங்கப்படுவதாயிருந்தால், அச் செய்தி விரைவில் தொலையான இடங்களுக்கும் பரவிவிடும்; கொடுக்கப்படுவது சிறிதாகவிருந்தாலும் பெரிதாகக் கூறப்படும்; இக்காலை தங்கடங்கள் உழைப்பால் சம்பாதித்துவரும் ஏழைகள் எளிதாகப் பணத்தைப் பெறக் கூட்டம் கூட்டமாய் அக்காலை ஓடிவந்து விடுவார்கள். விரைவில், இக்கூட்டத்தைச் சமாளிக்கமுடியாது போய்விடும்; அவர்களிடைப் பஞ்சமும் தோன்றும். இவ்வேழைகள் கிராமங்களிலிருந்து ஓடிவந்ததால் ஏற்படும் தீமை இஃதொன்றல்ல: அவர்களது ஊழியத்தை யிழந்தோர் வருந்துவர். ஆட்கள் குறைவால், நிற்கும் பயிர்களும் வரப்போகும் சாகுபடியும் துன்புறும்."

இக்காரணங்களால், எளியவர் என்று சொல்லி

வருவோர்க்கு வேலையின்றிச் சோறு தினந்தோறும் போடுவது தவறென்று மன்ரோ கருதியதறியப்படும். வேலை செய்ய வலிமை வாய்ந்த மக்களுக்குச் சோறு வாளா அளிப்பதென்றால், சோம்பேறித்தனந்தான் மிஞ்சும். மக்கள் சோம்பேறியாவதிலும், வீண்பேச்சுப் பேசுவதிலும் மன்ரோவுக்குப் பிடித்தமில்லை. வீண் பேச்சால் அவரை வருத்தப்படுத்திய சிலரைப்பற்றி அவர் தர்மபுரியிலிருந்து எழுதியிருப்பதைக் காண்பாம். 'என்னைக்காண வருபவருட் பலரைக்காண எனக்குப் பிரியமுண்டு. ஆனால், சில சமயங்களில், அலுத்துப் போகும்படி பேசும் சிலர் வந்து சேர்கிறார்கள். இந் நாட்டில் சத்திரங்கள் கிடையா; அதனால், வழிப் போக்கன் எவனும் தெரிந்தாலும் தெரியாவிட்டாலும், சாலையிலுள்ள உத்தியோகஸ்தன் வீட்டில் தங்கிவிட்டுப் போவான். அலுக்கச் செய்யுமாள் என்னிடம் வந்தால், காலை நேரமாத்திரமிருந்து கழிகின்றானில்லை; பகலு மிரவுங்கூட இருந்துவிடுகின்றான். அவனுக்கு ஓரறை யளித்து, சில செய்தித் தாள்களும் பத்திரிகைகளும் கொடுத்து, அவன் வேலையைப்பார்க்கும்படி சொல்லி விட்டு என் வேலையைப் பார்க்க ஆரம்பிப்பேன். சில சமயங்களில், அவர்களுடைய பேச்சுக்களால் எனக்குத் தலைவலி கண்டிருக்கிறது. அறிவிலியொருவன் பேசு வதைக் கேட்பதைவிட எந்நேரமும் வெயிலில் வேண்டு மானாலும் நடந்து செல்வதே மேல் என நான் பலகால் நினைப்பேன். காண வருவோர் எல்லோரையும் ஒருங்கே காண்பது நல்லதென நான் நினைப்பதுண்டு.

ஒருவர் இருவராக வந்தால் யாருடன் பேசுவது என்ற விஷயத்தை முடிவு செய்துகொள்ள எனக்கு உரிமை வேண்டுமென்றும் நினைப்பதுண்டு. ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனியாகக் காண்பதென்பது கஷ்டமான காரியம். சண்டையினின்றும் கொலையினின்றும் நம்மைப் பாது காக்கும்படி கடவுளைப் பிரார்த்திப்பதற்குப் பதிலாக, காணவந்து சங்கடம் விளைப்போருடைய தொல்லையி லிருந்து பாதுகாக்கும்படி வேண்டல் மேல். முன்னது அரிதாக நிகழக்கூடியது; பின்னது அடிக்கடி உண்டாகின்றது; அடிக்கடி யுண்டாகும் தொல்லையைப் போக்க முயல்வதே யுத்தமம்."

இன்னொரு நாள் அவர் பெல்லாரியில் இருந்த பொழுது, அவரைச் சுற்றி எப்பொழுது பார்த்தாலும் பத்துப்பேர் இருந்து தொந்தரவு தந்து வந்தனர். ஒரு நாள், காலை ஏழு மணியிலிருந்து பன்னிரண்டு மணி வரையில் கூட்டம் கூட்டமாக ஜனங்கள் வந்துபோய்க் கொண்டிருந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் ஒரு மணி நேரம் பேச ஆசைப்பட்டார்கள். தன் தகப்பனார் பட்ட முப்பதுவருஷக் கடனைப்பற்றி ஒருவர் ஒரு பெருங்கதை கூறினார். சண்டைக் காலத்தில் தான் வெளியே சென்றிருந்தபொழுது தனது சொத்தைத் தமையன் எடுத்துக் கொண்டுவிட்டான் என்று ஒரு கதை வேறொருவர் விளம்பினார். தனது மாட்டைவிட நன்றாக உழைத்த மனைவி மரித்துவிட்டதால்; கிரமமான வரியைத் தன்னால் செலுத்த முடியவில்லை யென மற்றொருவர் மொழிந்தார். இவை யெல்லா

வற்றையும் மன்ரோ கேட்டுக்கொண்டிருக்க வேண்டிய வராயிருந்தார். ஒவ்வொருவரும் வருணிப்பதிற் கெட்டிக் காராக விருந்ததால், அரை மணிக்குள் கதையை முடித்துவிட்டால் போதுமென மன்ரோ நினைப்ப துண்டு. கதையின் கோடியில் தொடங்கினுல் போதுமென மன்ரோ அடிக்கடி சொன்னுலும், பயன் விளைவதில்லை; மன்ரோ எல்லா விவரணங்களையும் அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று அவர்கள் வற்புறுத்தி வந்தார்கள்.

மன்ரோ மூதற்றரம் ஸ்காத்லாந்திற்குத் திரும்பி விட்டு வந்தபொழுது, மதராஸில் அவரைத் தெரியாத வர்களெல்லாம்கூட வந்துவந்து பார்த்துச் சென்றனர். காரணம், அவர் கலியாணமாகித் திரும்பியதேயாம். வந்து பார்த்தவர்களுடைய வீட்டிற்கு மணமகனும் மணமகளும் போய்வரும் வழக்கத்தில் மன்ரோவுக்குப் பிரியமில்லை. வந்துவிட்டுப் போகும் ஒவ்வொருவர் வீட்டிற்கும் போய்வருவதென்ருல், காலம் வீணுகக் கழியுமே யென்று நினைத்தே மன்ரோ வருந்தினுர். பேச வருவோர் குறையவேண்டுமென்று கடவுளை வேண்டிக் கொள்ளுதல் நலமென்றும், சொல்ல வருவோருடைய கதைகளால் தலைவலி கண்டுவிட்ட தென்றும், மன்ரோ சொல்லி வருந்தியிருப்பதால் அவர் ஜனங்களை யிகழ்ந்தாரென்று கொள்வதற்கில்லை. வேலை யற்றவரும் பயனற்ற பொருள்களைப்பற்றிக் கேட்கச் சில சமயங்களில் வருந்துவார்கள். மன்ரோவோ தலைக்குமேல் வேலையை வைத்துக்கொண்டு தவித்தவர்

அவ்வேலையைப் பார்ப்பதற் கிடையூருக, வீண்பேச்சுப் பேசும்பொருட்டு வந்தவர்களை அவர் வெறுத்தாரே யொழிய, வேலை யில்லாத நேரத்தில்—காலையில் நடை போடும் நேரத்தில்—தம்மிடம் வந்தோரை அவர் வெறுத்ததேயில்லை; இன்முகங்காட்டி அவருடன் வார்த்தை பயின்றே வந்தார்.

மன்ரோ ஆழ்ந்து நோக்கி இந்தியாது இயல்பினை யறிந்தாரென்பது பாராமஹாலின் ஒரு கிராமத்துக் குடிகளைப்பற்றி அவர் கீழ்வருமாறு எழுதியிருப்பதான் அறியப்படும்:—“காலசுபாவக் கொடுமை அவர்களை யதிகமாகப் பாதிப்பதில்லை. விறகு விலையின்றி அவர்களுக்குக் கிடைக்கிறது. அவர்கள ஆடைகளால் அவர்களுக்குப் பெருஞ் செலவில்லை. இரண்டு மூன்று நாட்கள் அவர்களே வேலை செய்து ஒரு வீடு கட்டிக் கொண்டுவிடுகிறார்கள். அவர்கள் வீடு மண்ணாலாக்கப் பட்டு வைக்கோல் அல்லது தழையால் வேயப்படுகிறது. அவர்களில் எல்லோரும் விவாகமானவர்களே. அவர்களது குடும்பம் பாரமாயிராமல் அவர்களுக்குதவியா யிருப்பதன் காரணம், ஆகுஞ் செலவிற் கதிகமாக அவர்கள் கூலி பெறுவதேயாம். இது சர்வ சாதாரண மாகக் கருதப்படுவதால், மனைவியோ மகனோ மரித்ததும் வரிவஜா செய்யும்படி மனுக்கள் வரும். இந்தியாவைப் பற்றி யெழுதும் கல்வியறிஞர்கள் சூரியனைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கி, அதன் கிரணங்கள் உச்சமாயிருப்பதால் ஜனங்கள் சோம்பறிகளாக்கப்படு கிறார்கள் என்று கூறுகிறார்கள். இஃதெல்லாம் ஒரு

புறமிருக்க, ஐரோப்பியர்களைப் போன்றவளவாவது இந்தியக் கிருஷிகர்கள் சுறுசுறுப்பாக இருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்குமேல் பெண்டிர் இன்னுஞ் சுறுசுறுப்புடன் இருக்கின்றார்கள். சில ஜாதிப் பெண்டிர் ஆடவர் செய்யும் வேலைகளையும் செய்கின்றார்கள்; சிலர் கலப்பையைக் கையிற் பிடிக்கமாட்டார்கள்; வேறு சிலர் வயல்களில் யாதாமொரு வேலையுஞ் செய்யவேமாட்டார்கள். ஆனால், ஆடவரும் பெண்டிரும் நன்றாக உழைக்கும் ஜாதிகளே இங்கதிகம். இந்த ஜாதிகளின் பெண்டிர் எல்லாக் காரியங்களையும் நடத்துகின்றார்கள்; ஆடவர் அவர்களது உத்தரவை மீறுதல் அரிது. பெண்டிர்தான் விலைக்கு வாங்குவதும் விற்பதும் கடனாகக் கொடுப்பதும் வாங்குவதும் செய்கின்றார்கள். கச்சேரிக்குப்போய் வரி விகிதத்தைத் தீர்மானித்துக் கொண்டுவர, ஆடவனொருவன் சென்றாலுங் கூட, வீட்டினின்று புறப்படுமுன் அவன் உபதேசங்கள் பெறுகின்றான். அவ் விஷயங்களில் ஏதேனுமொன்றை எவ்வளவற்பமா யிருப்பினும், அவன் சொல்லாது விட்டு விட்டால், மனைவியின் ஆக்கிரத்திற்கு ஆளாகிறான். மறுநாள் கணவனை வீட்டிலேயே யிருக்கச் சொல்லி, அம்மாது கண் சிவக்கக் கச்சேரிக்குப் போய், அரசிறை யாட்களை யெல்லாம் பயமுறுத்துகிறாள். கச்சேரிக்கு வந்ததும், ஒரு மணிநேரம் வரையில் ஆவேசம் பிடித்தாற்போல் பேசுகிறாள். இப்பேச்சை யவள் வீட்டிலிருந்தே தொடங்கி யிருப்பள். இப்பேச்சின் சாராம்சம் என்ன

வென்றால், ஒன்று மறியாத தன் கணவனை ஏமாற்றிய போக்கிரிகள் அங்குள்ளார் என்பதே. அவள் பொது வாகச் சில கேள்விகள் கேட்டுப் பேச்சை முடிப்பள்: "எருதுகளில்லாமல் நான் நிலத்தை யுழ முடியுமா? தங்கத்தைச் செய்ய முடியுமா? இந்தத் துணியை விற்று அதைப் பெற முடியுமா?" இதைச் சொல்லும் பொழுது, அவள் கட்டியுள்ள அழுக்குப் பிடித்த கந்தையைத் தொட்டுக் காட்டுகின்றாள். அந்நேரத்திற் காகவே அக் கந்தையை அவள் கட்டி வந்துள்ளாள். கேட்டது கிடைத்து விட்டால் சந்தோஷத்துடன் அவள் போகிறாள். இன்றேல், பார்க்க வேண்டுமே! இன்னொரு வன்சொற் பிரசங்கம் ஆரம்பித்து விடுகிறாள். இது மிகவும் உரத்த குரலில்தான் நடக்கும். பின், துரதிஷ்டவானை தனது நாயகனிடம் திரும்புகிறாள். அங்கு நியாயமான முறையிற் பேசுவதோடு நிறுத்திக் கொள்கிறாள் என்று சொல்வதற்கில்லை. அவ்விராத்திரி கவலையால் அவளுக்குத் தூக்கம் வருவதில்லை. உட்கார்ந்துகொண்டு, சுறுசுறுப்பாகப் பஞ்சு நூற்க ஆரம்பித்து விடுவாள. கிருஷிகர்கள் மனைவிமார் நூற்கும் நூலே இந்தியாவில் அதிகம்."

மன்ரோ எழுதிய மற்றொரு குறிப்பு இந்திய வியாபாரிகளைப் பொறுத்தது. அது பின் வருமாறு:—
" நம்மைப்போலவே இந்தியர்களும் வியாபார விற்பன்னர்கள். கடையை அவர்கள் மறப்பதில்லை. மதமுள்பட எல்லா விஷயங்களிலும் கடையைப் புகுத்திவிடுகிறார்கள். யாத்திரீகர்கள் செல்லும்

எல்லாப் புண்ணிய பூமிகளும், எல்லாச் சாமான்களும் விற்கும் அவ்வளவு சந்தைகள். மதமும் வியாபாரமும் இந்தியாவில் துணைக்கலைகளாக வுள்ளன. ஒன்று மற்றொன்றோடு சேராது காணப்பட மாட்டாது. இந்தியாவின் உட்புறத்தில் ஐரோப்பிய வியாபாரிகள் எவரும் நீண்டகாலம் தங்கி யிருக்க முடியாது என்று எனக்குத் தோன்றுவதற்குக் காரணம் இந்தியருடைய தொழிற்றிறமே. ஐரோப்பிய வியாபாரி ஒருவன் ஒரு மாதத்தில் குடித்துந் தின்றும் ஒழிப்பது ஹிந்துவுக்குப் பன்னிரண்டு மாதத்திற்குப் போதுமான ஊதிய மாய்விடும்."

மேல், மன்ரோ இந்திய மக்களின் வாழ்க்கையைப் பற்றிப் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்:—"இந்தியாவின் ஜனங்களுக்குத் தேவையான ஒவ்வொரு சாமானும் ஐரோப்பாவில்விட இங்கு நயமாகவும் மலிவாகவும் செய்யப்படுகிறது. பஞ்சு பட்டுத் துணிகளும், தோற் கருவிகளும், கடிதாசிகளும், பித்தளை இரும்புச் சாமான்களும், உழவுக்குரிய கருவிகளும் இங்கே நயமாகவே கிடைக்கின்றன. போர்த்திக் கொள்ளும் கம்பளிகள் மிக மிக மலிவாயுள்ளன. சிலருக்குத்தான் கண்ணாடிச் சாமான் தேவையுண்டு. அவர்களுக்கும் முகம்பார்க்கும் கண்ணாடிகளும் விளக்குகளுமே தேவை. ஜாதியாலும் வெப்பதட்ப நிலையாலும் அவர்கள் சாமானிய வாழ்க்கை முறையைக் கைக்கொள்பவரா யுள்ளனர். அதனால், வீட்டை யலங்காரஞ் செய்யும் நமது சாமான்களாற்

பயனடைவாரில்லை. தாழ்ந்த மட்குடிசைகளிலிருந்து கொண்டு இலைகளிலுண்டுவரும் அவர்களுக்கு நமது சாமான்கள் எதற்காக? அவர்கள் மேஜைகள் வைத்திருக்கவில்லை. செல்வவான்கள் சில பாயல்களும் தலையணைகளும் வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் திறந்த வெளிகளிலும், பந்தர்களிலுஞ் சாப்பிடுகிறார்கள். தட்டினு மேம்பட்டதாக இலைகளைக் கருதி அவைகளில் சாப்பிடுகிறார்கள். இவ் விஷயத்தில், இந்தியாவின் எல்லாப் பாகங்களிலுமுள்ள ஏழைகளும் சீமான்களும் ஒத்தவரே.

ஒரு கிருஷிகன் இரண்டு மாடுகளையும் ஒரு கலப்பையையும் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டியது தான். மூன்று அல்லது நான்கு அங்குல ஆழம் நிலத்தை யவன் உழுது விதையைத் தெளித்தால், போதுமான பயனை யவன் அடைகின்றான். நாம் நம்முடைய வரிகளால் அவனை யொத்தவர்களை அமுக்காதிருந்தால், இத்தேசத்தில் நன்செய்யெல்லாம் புன்செய்யாக மாறி, வெற்றிலை, தென்னை, கரும்பு, அவுரி, இலவம் இவைகள் பயிரிடப்படும். ஜனங்களும் நமதுசாமான்களுட் பலவற்றை வாங்கிக்கொள்வார்கள். முக்கியமாக, நமது இரத்தாம்பரங்களைப் பிரியத் துடன் வாங்குவர். ஆனால், சிலராற்றான் அதனை வாங்க வியலும். பிராமணர்கள் பலர் அதனைக் குப்பாயமாக உபயோகப்படுத்துவதைப் பார்த்துள்ளேன். ஆனால், குடியானவர்களில் ஒருவர்கூட இதை உபயோகித்ததை நான் இதுவரை கண்டதில்லை.

எனினும் இதை யணிந்து அழகுறத் தோன்றுவதால் தீமை விளையாதென்று அவர்கள் நினைக்க இடமுண்டானால், கம்பளிக்குப் பதிலாக இதையே பலர் வாங்கிவிடுவர் என்பதில் ஐயமில்லை.

நமது சாமான்களை அவர்கள் வாங்கிக் கொள்வதற் கிடையூறு யிருப்பது அவர்களது விருப்பமின்மை யன்று. அவர்களது வறுமையும், செல்வம் படைத்தவரெனச் சொல்லப்பட்டு வரி அதிகமாக்கப் படும் என்ற அச்சமுமே தடைகளா யுள்ளவை." இக் குறிப்புகளோடு தற்கால நிலைமையையும் ஒப்பிட்டுக் கொள்க.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

மன்ரோவின் அபிப்பிராயங்கள்

மன்ரோவின் அபிப்பிராயங்கள் சில விஷயங்களைக் குறித்த வரையில் எங்ஙனமிருந்தன என்பதை முன் அத்தியாயங்களால் ஒருவாறு அறியக்கூடும். அவைகளினிடையே வராத இன்னுஞ் சில அருமையான கருத்துக்களைத் தருவதே இவ்வத்தியாயத்தின் நோக்கம். ஜெமீந்தாரி முறையினும் இரயத்வாரி முறையே சிறந்ததென அவர் சிபார்சு செய்தமைக்கு ஆதாரமாக அவர் சொல்லும் விஷயங்கள் நிறைந்த குறிப்பொன்று பின் வருமாறு செல்லுகின்றது:— "இரயத்வாரி என்ற முறைதான் இந்தியாவில் வெகு நாள்தொட்டு வழங்கி வந்துளது. வேறெம் முறையும் இங்கு நிரந்தரமா யிருக்க முடியாது. வேறெதுவும் முடிவில் இரயத்வாரியில் வந்துதான் சேர வேண்டியிருக்கும். இதற்குக் காரணமா யிருப்பதியாதோ வெனின், ஒவ்வொரு குடும்பத்தின் சொத்துவமும் விரைவிற் பிரிபட்டுப் போவதே யாம். இளமையிற்றானே மணங்க ளியற்றப்படுவதாலும், எல்லாப் புதல்வர்க்கும் சொத்துவம் சமமாகப் பிரித்துக் கொடுக்கப்படுவதாலும், பிள்ளைகுட்டி யில்லாக்கால் தத்துப் பிள்ளை வாங்கிக் கொள்ளப்படுவதாலும் இப்

பிரிவினை யேற்படுகின்றது. மேலும், பூஸ்திதிகளைப் பிரிக்கலாகாது என்று தடுப்பான் வேண்டி வழக்கத்திற்கும் காணியாட்சிச் சட்டங்களுக்கும் மாறுகப் பாடுபட வேண்டிய அவசிய மில்லாததால், இம்முறை ஜெமீந்தாரி முறையினும் எளிதானது. ஒவ்வொரு கிருஷிகனும் தனது நிலத்துக்குரியவனுகவும், பயரிடுபவனுகவும், வேலையாளாகவும் இருப்பானுதலாலும், தன்றன் சோற்றுக்காக அவனவனைப் பாடுபடும்படி சொத்துவத்தின் பிரிவினை தூண்டிவிடுமாதலாலும் இம்முறை அம்முறையினும் அமைதியை நிறுவற்பாலது. ஜெமீந்தாரி முறையினும் அதிகமாக இம் முறையால் நிலத்துக்குரியோரும் பயிரிடுவோரும் பெருகுவாராதலின் அம் முறையினும் இம்முறை மக்களிடத்து உழைப்பைப் பெருக்கி, நாட்டின் விளைவையும் பெருக்கும். இஃதெவ்வாறு வெனிற் கூறுதும். கிருஷிகன ஒருவன், ஜெமீந்தார் ஒருவருக்குக் கீழ் குடியாளாக இருக்குங்கால் உழைப்பதினுமதிகமாக, நிலம் தனதானக்கால் உழைப்பான் என்பதில் ஐயம் வேண்டுவதில்லை. தீர்வை வஜா செய்யப்படுஞ் சமயங்களில் அதன் இலாபத்தை அங்ஙனே யனுபவிப்பவன் தானே யாவானுகலின், அதைக் கொண்டு அவனிலத்தைப் பண்படுத்த ஏதுவுண்டு. அனுபவிப்போரில்லாது கிடக்கும் நிலங்களைக் கையிருப்பில் வைத்திருந்து வேண்டுங்கால் அடைமானஞ் செய்யக் கூடிய உரிமையை இம்முறை அரசாங்கத்திற்கு அளிக்கின்றது. இக் காரணங்களால் இரயத்

வாரி முறை சிறந்ததென்பதைக் கண்டாமன்றே.

இனி, இம் முறை ஆகாது என்று கூறுவார், கணக்கு மிகவும் விவரணமாக வைக்கவேண்டி யிருக்கிற தென்றும், அதனால் விளையும் வேலைப்பெருக்கு அதிக மென்றும், சாகுபடி விஷயங்களில் அரசிறை உத்தி யோகஸ்தர்கள் தலையிட வேண்டி யிருக்குமென்றும், வரிவசூல் செய்வதில் ஏற்படும் செலவு அதிகமா மென்றும், அரசாங்கத்தின் வருட வருமானம் நிலை பெறுதலில்லாது அலையுறுமென்றும் சொல்லி ஆதாரங் காட்டுவர்.

ஆனால், இவற்றுள் எதுவும் பிரமாதமான ஆக்ஷேபம் என்று தோன்றவில்லை. ஒவ்வொரு ஊரும் அளவிடப்பட்டு ஒவ்வொரு நிலத்தின் தீர்வையும் விதிக்கப்பட்டபிறகு, கணக்கு மிகவும் எளிதாய் விடுகின்றது; கிருஷிகர்கள் யார் என்றும் நிலங்கள் எவை யென்றும் காட்டக் கூடிய அட்டவணை தானே அது? மறு ஆண்டில் கிருஷிகர்கள் புதிதாக நிலங்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளாமலும், பழைய நிலங்களை விடாமலு மிருப்பார்களே யாயின், பழைய கணக்குச் சுவடியே சாலும். கணக்குப் பிள்ளைகள் எப்படி யிருந்தா லும் வைக்கப்பட வேண்டி யிருத்தலால், ஒரு ஜெமீந்தா ருடைய கணக்கை அவர்களிடமிருந்து பெறுவதைவிட நூறு கிருஷிகரது நிலங்களைப் பொறுத்த கணக்கை அவர்களிடமிருந்தே பெறுதல் அரிதன்று. இரண்டாவ தாக, நிலத்தின் தீர்வையைக் கண்டபடி அதிகப் படுத்தாம லிருந்தால், அரசிறை உத்தியோகஸ்தர்கள்

போய் நிலத்தைச் சாகுபடி செய்யும்படி கிருஷிகரைத் தூண்ட வேண்டியிராது. தரிசு நிலங்கள் சாகுபடிக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுவதால் வரலாகும் அரசிறை வருமானம், வசூலிக்கு நிமித்தம் ஏற்படும் அதிக செலவுக்கு நாளடைவில் ஈடாகிவிடும். குறைந்த தீர்வையின் பயனுகக் கிருஷிகர்கள் தங்கடங்கள் நிலங்களோடு ஒட்டுப் பற்றுடையர் ஆய்விடுகின்ற காலத்து, அரசாங்கத்தின் அரசிறை வருமானத்தின் மாறுபடுந் தன்மை நாளடைவில் குறைந்துபோம். எனவே, இவ்வாக்ஷேபங்கள் வலி யிழக்கின்றன.

ஆனுல் ஊர் ஊராக வீடு வீடாக அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் அலைந்து வரிவசூலிக்க வேண்டிய சங்கடமில்லாமல் ஜெமீந்தார் வருஷாவாரி அத்தொகையைக் கொடுத்துவிட ஒப்புக் கொண்டு விடுகிருர் என்பதுண்மையே. இதுபற்றி, குடிகள் எக்கேடு கெட்டாலும் கெடட்டும் என்று விட்டுவிடுகிறது அரசாங்கத்தின் ஒழுங்கான முறையாகாது. பொது மக்களின் செழிப்பே அரசாங்கத்தின் குறிக்கோளா யிருத்தல் வேண்டும். பொது மக்களின் செழிப்போ, தீர்வை வஜாவின் பயனைத் தாமே அனுபவிக்கச் செய்யும்படி இடந்தருவதை ஒட்டி யிருக்கிறது. ஜெமீந்தார்களுக்குத் தீர்வை வஜா செய்யப்பட்டால், அதனுல் குடிமக்கள் யாதொரு பயனையும் அடைவதில்லை. குடிமக்கள் அதன் பயனை யடைந்தால்தான், நிலத்தை விருத்தி செய்ய அவர்களுக்கோர் உணர்ச்சி யுண்டாம். குடிமக்கள் அதனைப் பெறுவதற்குரிய வழி இரயத்வாரி

முறையிற்றான் உண்டாகலின், வேறு எத்தகைய அசௌகரியங்களையுங் கவனியாது, இம்முறையையே ஒருதலையாகக் கைக்கொள்ள வேண்டும்."

சிவில் செர்விஸிலுள்ள எந்த உத்தியோகஸ்தரும் ரெவனியூ இலாகாவில் முதற்கண் வேலைபார்த்துப் பழக வேண்டுமென்று மன்றோ அடிக்கடி வற்புறுத்தி வந்தார். அதுபற்றி அவர் எழுதியுள்ள குறிப்பொன்று பின்வருமாறுளது:—"சிவில் உத்தியோகஸ்தர்கள் பின்னர் எந்த இலாகாவில் எடுத்துக் கொள்ளப் பட்டாலும், அரசிறை இலாகாவில் அவர் பெறும் அனுபவம் பெரிதும் பயன்தாறபாலது. சுதேசவாசிக ளுடைய பழக்க வழக்கங்களைப் பற்றிய அறிவு அவசியம் அவர்கட்கு வேண்டும். இவ்வறிவுதானும், முதற்கண் அவர்களோடு நன்றாகப் பழகுவதா லொன்றே, கிடைக்கும். இப்பழக்கத்திற்கு, ஏனைய இலாகாக்களினும் அதிகமாக அனுகூலமாயிருப்பது ரெவனியூ இலாகாவே யாம்.

சுதேசவாசிகளை யாளுவதற்கு நற்றகுதிபெறும் பொருட்டு, அவர்களைப்பற்றிய நல்லெண்ணங்களை மனத்திற் கொள்ளும்படி நாம் நம்முடைய வாலிப உத்தியோகஸ்தர்களை முதற்கண் பழக்கவேண்டு மென்பது நமது குறிக்கோளாகவிருத்தல் வேண்டும். நல்லபிப்பிராயத்துடன் நாம் கருதாத மக்களை யாளு வதற்கு நாம் உரியர் ஆவோமோ? அவர்களுடைய குணங்களை, முக்கியமாக அவர்தம் நற்குணங்களை, நாம் நன்றாக அறிந்திருத்தல் வேண்டும். அன்றி,

துர்க்குணங்களை மாத்திரம் அறிந்திருப்போமாயின் நாம் அவர்களைக் கடுமையாகவும் இழிவாகவும் நடத்தத் தலைப்படுவோம்; அவர்களும் நம்மிடத்து எரிப்புக் கொள்வார்கள். ஆதலால், கல்லூரி விட்டவுடன் ஒரிளைஞனை நியாய இலாகாவில் அமர்த்தாது ரெவனியூ இலாகாவில் அமர்த்த வேண்டும். அவன் நியாய இலாகாவுக்குப் போவானேயாகில் ஜனங்களிடம் உள்ள அவனது வெறுப்பு அதிகரித்திடும். ரெவனியூ இலாகாவோ அவனை ஜனங்களோடு ஒன்றியிருக்கச் செய்திடும். ஆதலால், ரெவனியூ இலாகாவில் ஒருவன் முதலில் வேலைபார்க்க வேண்டுமென்று நியமிப்பதன் கருத்து வரிவசூல் செய்ய அவன் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பதல்ல. இதைக் கற்றுக் கொள்வது இரண்டாந்தரமான நோக்கம். ஆனால், குடிகளுடைய பழக்க வழக்கங்களைப்பற்றி நல்லறிவு அவன் பெறுவதற்குத் தருணந் தரும்பொருட்டே முதற்கண் அவன் அங்கு அனுப்பப்பட வேண்டுமென்று கூறுவது. இவ்வறிவு தலைப்பட்டாலொழிய நியாய இலாகாவிலோ ரெவினியூ இலாகாவிலோ அவன் பேர்சொல்ல முடியாது. குடிகள் அனுசரிக்கும் வழக்கங்கள் எவை, எம்முறைப்படி அவர்கள் நிலத்தைக் கையகப்படுத்தியுள்ளார்கள், சாகுபடியைப் பொறுத்த அவர்களது உடன்படிக்கைகள் யாவை, அவர்களுக்கும் லேவாதேவிசெய்பவர்களுக்கும் உள்ள கட்டுப்பாடுகள் என்ன, தீர்வை விதிக்கும் முறைகள் எவை என்றின்னோனைய பொருள்களைப்பற்றி

ஒவ்வொரு நியாயாதிபதியும் அறிந்திருக்க வேண்டியது அவசியம். எற்றுக்கோவெனின், இப்பொருள்களைப் பொறுத்த விஷயங்கள்தான் அடிக்கடி அவர்முன் வரும். அவ்வறிவு பெருத நியாயாதிபதி மிக மிகச் சாதாரண விஷயங்களிலும் விழிக்கவேண்டியிருக்கும். இவ்வறிவோ ரெவனியூ இலாகாவில் வேலைபார்த்தாலொழிய வந்துருதாதலின், அவ்விலாகாவில் வேலை பார்த்திராத எவரும் தேர்ந்த நியாயாதிபதியாக இருக்க முடியாது என்பது திண்ணம். இவ்வறிவு ஜில்லா நீதிபதிகளுக்கு எவ்வளவு அவசியமோ, அவ்வளவு அவசியம் மேல் நியாய சபைகளில் உட்காரும் நீதிபதிகளுக்கும் அரசாங்கக் காரியதரிசிகளுக்கும்".

மன்ரோ தமது ஐம்பத்து மூன்ருவது வயதிற்ருன் மணம்புரிந்து கொண்டார். அதற்கு முன்னதாக, மணம் புரிந்துகொள்ளும்படி அவரது தாயாரும் தமக்கையாரும் அவரை யடிக்கடி வற்புறுத்தி வந்தார்கள். அந்நிலையில், அவர் தமக்கையார்க் கெழுதிய கடிதமொன்றில் மணத்திற்குரிய நிபந்தனைகள் எவையென்று அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். அந்நிபந்தனைகள் மேனாட்டாரே செய்து கொள்வது அவசியமெனினும், நாமும் படித்தறிய வேண்டியவை யாதலின், அவற்றையுந் தருதும்:— "நான் விரும்பும்பொழுது உண்ணவோ உறங்கவோ எனக்குரிமை யிருக்க வேண்டும். என் தூங்குகின்றீரென்ருே என் உண்ணுகின்றீரென்ருே அவள் என்னைக் கேட்கலாகாது. என்னுடம்பின் அலங்காரத்தைப் பொறுத்து

நாவிதனுக்கோ தையற்காரனுக்கோ அவள் யாதொரு கட்டளையும் மறைவாக இடலாகாது. தான் குறித்த ஆடவரையோ பெண்டிரையோ வீட்டில் வரவேற்கும்படி என்னை வற்புறுத்தலாகாது. காபிக்கெட்டிலேயோ தேநீர்க் கோப்பையையோ மேற்பார்வை யிடுவது என்கடமையி லொன்றெனக் கருதப்படலாகாது. ஏதேனும் ஒரு மாதுக்கேற்ற பாவாடையைப்பற்றியோ தொப்பியைப் பற்றியோ எனதபிப்பிராயத்தைச் செல்லும்படி நான் கேட்கப்படலாகாது. நான் விரும் பினலன்றி, உண்டிகொள்வதற்கோ தேநீருந்து வதற்கோ என்னைக் கட்டாயப் படுத்தலாகாது. கடுங் காற்று வேளையில் இந் நங்கையைக் கொண்டு இவள் வீட்டில் விட்டு வருக வென்றோ, பனிபெய்யும் இரவில் இம்முதியவளை இவளதில்லத்திற் சேர்த்துவருக வென்றோ நான் அனுப்பப்படலாகாது. எனது மனச் சாட்சிக்கு விரோதமாக நான் எதுவுஞ் செய்திட ஏவப்படலாகாது. எத்தனை முறை மாதாகோயிலுக்குப் போக வேண்டுமென்று எனக்குப் படுகிறதோ அத்தனை முறை போக எனக்குரிமை யிருக்க வேண்டும். முடிவாக, ஊரிலிருக்க எனக்குப் பிடிக்கவில்லை யென்றால், இந்தியாவுக்குத் தனியாக வர எனக்குரிமை வேண்டும். (குறிப்பு:—இவ்வாக்கியங்களைப்பற்றி இனி யேதேனும் ஐயமுண்டானல், நான் கூறும் பொருளே தவறில்லாதெனக் கருதப்படவேண்டும். இதிற்கண்ட விஷயங்களைப் பற்றி ஒவ்வொரு சமயத்தில் நான் ஒவ்வொரு விதமாகக் கூறுவேனாயினும், அங்ஙனஞ்

செய்வதன் காரணம் சொல்ல நான் கடமைப்பட்டவ னல்லனுயிருக்கவேண்டும்.) இவைதான். எனது நிபந் தனைகள். இவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றினின்றும் நான் பின்வாங்கமாட்டேன்."

இக்கடிதம் சங்கேரிதுர்க்கத்துக்கு வடகிழக்கில் பதினேழு மைலுக்கு அப்பால் உள்ள காரியாம்பட்டியி லிருந்து 1795-ல் எழுதப்பட்டது. எட்டு வருஷத்திற் கப்பால் மன்றோ தமது நண்பரொருவர்க்கு மணத்தைக் குறித்துப் பின்வருமாறு எழுதுவாரானார்:—"மணம் புரிந்து கொள்வதற்கு விரோதமாகவுள்ள காரணங்களை நீ அடிக்கடி என் செவிமடுத்திருப்பதே இன்னும் நான் தனியனாய் இருப்பதற்கும், பெண்ணுருவத்தில் வரும் எதிரியை நோக்குங்கால் ஜாக்கிரதையாவதற்கும் ஏதுக் களாயுள்ளன. நான் இல்லின்பத்தையடைய இன்னுஞ் சில வருஷங்கள் கழிய வேண்டும். மனைவியின் எழிலி லீடுபடுவதினும் தாதியின் போஷணையில் மனம் வைக்கும் பருவம் அதற்குள் வந்திடும். வெயிலால் வாடி மழையில் நனைந்து கம்பளத்தைப் போர்த்திக் கொண்டு நிற்கும் அக்காலத்தில், காதள வோடிய கண்ணளெவளும் என்னுள்ளத்தைக் கவரமாட்டாள். நான் என்ன வாழ்க்கை நடாத்தியுள்ளேன்! காத லின்பத்தைத் துய்க்காமலும் இல்லற வின்பத்தின் மூழ் காமலும் என் வாணாளின் நன்னாட்கள் கழிந்து விட்டனவே! 'அரிதரோ சென்ற இளமை தரற்கு.' ஆனால், வேலினுங் கூரிய கண்ணாலே, எட்பூ ஏசிய நாசியாலே, புன்முறுவல் பூத்தலர்ந்த பூங்குமுதச்

செவ்வாயாலே, இன்னோரனைய உறுப்புகளாலே மட்டும் ஒருவன் கட்டுறுவானானால், அக்கட்டு நீடித்து நிற்ப தில்லை. இவற்றினும் மேலான உயர்ந்த நன்னோக்கங்கள் இருப்பிற்றான், அக்கட்டு நிலையுறும்."

இரண்டு வருஷங்களுக் கப்பால் மன்ரோ இவ் விஷயத்தைக் குறித்துத் தமது தாயாருக்கு எழுதிய கடிதம் பின்வருமாறு:—"எனது வாழ்நாளெல்லாம் நம்மூரிலேயே நான் கழித்திருப்பேனாயின், இன்னவள் நல்லவளெனச் சொல்லி அவளை நான் மனைவியாகக் கொள்ளக் கூடும். அவளது இளமையிலிருந்தே அவளை யறிந்திருந்தால், அவளது நடையுடை பாவனையை நன்கு கண்டு பின்னால் ஏமாற்ற முறாதிருக்க முடியும். அனேகமாகப் படக்குடில்களில் இதுவரை வசித்து வந்துள்ள யான், முப்பது ஆண்டுகளுக் கதிகமாக ஊரை யறியேன் ஆதலின், ஐரோப்பாவிலுள்ள ஏனைய பெண்பாலாரைப் பற்றி எவ்வளவு குறைவாக அறிவேனோ அவ்வளவு குறைவாகவே நமது ஊரின் பெண்களைப் பற்றியும் அறிவேன். மனைவியைத் தேர்ந் தெடுக்கும் விஷயத்தில், இந்நிலையில், எனக்கு என் னிடத்திலேயே சரியான நம்பிக்கை யில்லை. நானே கண்டெடுக்கும் ஒருத்தி நல்லளல்லள் எனப் பின்னால் தெரிய வந்தாலும் வரலாம். ஆதலால், இம்முக்கிய விஷயத்தில் உனது அபிப்பிராயத்தின்படி நடப்பது தான் அறிவுடைமையென எனக்குத் தோன்றுகிறது."

படிப்பைப் பற்றியும் விளையாட்டைப் பற்றியும் மன்ரோ கொண்டிருந்த அபிப்பிராயம் பின்வரும்

கடிதப் பகுதியிலிருந்து விளங்கும்:—"தன்னந் தனியான நிலைமையி னின்பத்தைப்பற்றிக் கண்டபடி பிதற்றும் பித்தர் நானிருக்கும் இவ்விடத்தில் இருக்க லாகாதா! எனக்கோ மக்கட் டொடர்பு இன்றேல் வாழ்க்கை கொடியதாய்விடும். கவிவாணர் எழுதிய் பெருங் கவிதையைப் படிப்பதிலும் பந்தாடுவதிலும் நீந்துவதிலும் எனக்கு விருப்பம் அதிகம். இக்காரணத் தால் படிப்பில் எனக்குப் பிரியமில்லையென நினைக்க லாகாது. நல்ல நூல்களைப் படிப்பதிலும் கற்றாரோடு பழகுவதிலும் எனக்குப் பிரியமுண்டு. ஆனால் விளையாட் டொன்றுமே யில்லாமல் இருப்பின், படிப்பிற் சுவை குன்றிவிடுகின்றது." சரித்திரங் கற்பதால் வரும் நன்மையை ஒரு சிறு பகுதியில் அவர் வெளியிட்டுள்ளார். அது வருமாறு:—"இது வரை வெளிவந்துள்ள மானத சாஸ்திரங்கள் எல்லா வற்றையும் விட சரித்திரத்தின் ஒரு சில பக்கங்கள் மனிதனது மன நிலையைக் காண எளிய வழியில் உதவு கின்றன. பொது வாழ்க்கையில் பெரியாரெனப் போற்றப்பட்டு, மக்களியல்பை யறிந்தாரிவரென நன்குமதிக்கப்பட்டு வருபவர்கள் மானத சாஸ்திரி களைக் கலந்து கொண்டார்களல்லர். மானத சாஸ்திர மறியாமலே மக்களியல்பை யவர்கள் அறிந்துகொள்ள ஏதுவா யிருந்தது சரித்திரமே."

இனி, போரைக் குறித்து மன்ரோவின் கருத்தென்ன வென்பதைக் காண்பாம்:—"ஒவ்வொரு ஜனசமூகமும் மற்ற ஜன சமூகங்களை மரியாதையுடன்

நடத்தும்படி செய்யும் பெரிய போலீஸ் போர். செழிப்பால் செருக்கித் தருக்கிக் கிடக்கும் ஜனநாயகங்களைத் தாழ்வுறச் செய்வது போர். இறுமாப்பும் இவாலும் வாய்ந்த மக்களுக்குக் கடவுளிடுந் தண்டனையால் நன்மை புண்டாகின்றது என்று எல்லா மத நூல்களும் கூறுகின்றனவே. அமெரிக்கா தேசத்தோடு நடந்த போரில் ஏற்பட்ட சேதத்தால் ஆங்கிலேயர், அதற்கு முன்னிருந்ததை விட, நேர்மையுடையவராயினரன்றோ? எவ்வளவு காலம் வரையில் ஜனங்கள் வெவ்வேறு இராஜ்ஜிய முறையும், வெவ்வேறு பழக்க வழக்கங்களும், வெவ்வேறு பாஷைகளுங் கொண்டுள்ளார்களோ அவ்வளவு காலம் வரையிற் போர் இருந்தே தீரும்.''

மேல், காரியஞ் செய்வதில் எவ்வாறு ஒருவன் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று மன்ரோ ஓரோவொரு விடத்து உணர்த்திப் போயுள்ளார். பொன் போற் போற்றத்தகும் அம் மொழிகளிற் சில பின் வருவன:—

(1) ஆத்திரப் படாமலிரு.

(2) உத்தியோக சம்பந்தமான கடிதப்போக்குவரத்தில் ஒருவரையும் இகழாதே; உன்னையெவரும் இகழ்ந்ததாக நினையாதே.

(3) ஆலோசிக்க வேண்டிய காலம் போய், ஒரு காரியத்தில் ஒரு முடிவிற்கு வந்தபின் முட்டுக்கட்டை யில்லாது ஒத்துழைப்பைக் கொடுக்க வேண்டும்.

(4) உனக்குத் தோன்றும் ஒவ்வொரு கருத்தினையும் அப்பொழுதே குறித்து வை.

(5) நீ பார்க்கும் வேலையைச் செவ்வனே செய்ய இயலாத விடத்து அவ்வேலையை விட்டிடு.

(6) நல்லதையே செய்திடு; வீண் ஆரவாரத்திற் கஞ்சாதே.

(7) நல்லாற்றில் செல்லும் பண்பும் விடா முயற்சியும் வெற்றிக் குரிய.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்

மன்ரோவின் கடிதங்கள்

மன்ரோ வரலாற்றை யெழுதுவோர்க்குப் பெரிதும் உதவியா யிருப்பவை அவர் தம் கடிதங்களே யாம். அவருக்கிருந்த பல அலுவல்களுக் கிடையேயும் அவர் பலருக்குப் பற்பல கடிதங்கள் எழுதி வந்தார். அக் கடிதங்களுட் சில பகுதிகள் முன்னரே ஈண்டுத் தரப்பட்டுள்ளன. அவரது சுற்றத்தார் சினேகருக்கு அவர் எழுதிய சொன்னயம் ததும்புங் கடிதங்கள் சிலவற்றை இனிக் காண்போம். தமது அருமைச் சகோதரி எர்ஸ்கைன் என்பாருக்கு அவர் எழுதிய கடிதமொன்றிலிருந்து அவர் தமது தாய் தந்தையர், உற்றூர், பெற்றூர் ஆகியவரை இந்தியா வந்தவுடன் மறந்தவரல்லரென்பது தெரிகிறது: "நமது தந்தைக்கோ தாய்க்கோ நான் எழுதுவதுபோல் உனக்கு அடிக்கடி கடிதங்கள் எழுதவில்லையானல், அம்முகத்தான் நான் உன்னை மறந்து விட்டதாக நீ நினைக்கக் கூடாது. ஏனெனில், உங்களில் யாவர்க்கேனும் ஒருவர்க்குக் கடிதம் நான் வரைந்தனுப்பினல் அதனை நீங்கள் எல்லோரும் கண்டுகொள்ளலாம். தம் நாட்டிலிருந்து வெளியேறிய பலர் சிலகாலம் வெளியில் வாழ்ந்து வருங் காரணத்தால் தமது பழைய நண்பர்களோடு

ஒட்டுப் பற்றின்றிப் போய் விடுகிறார்களென்றும், முந்திய நாட்களைக் கழித்த இடங்களை உபேட்சை செய்கிறார்களென்றும், பன்முறை சிலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன். ஆனால், நமது நாட்டினிடத்துள்ள பற்றுசையை விட்டிட இன்னும் என்னால் ஆகவில்லை. உலக வாழ்க்கையில் மேம்பாடடையுங் கருத்துக் கொண்ட ஒவ்வொருவனையுங் குடிகொள்ளும் கவலை சான்ற எண்ணங்களால் இடர்ப்படாமல், தகப்பனார் இல்லத்தில் அவலக் கவலையின்றிச் சோம்பேறி வாழ்க்கை நான் நடத்திவந்த காலத்தைப்பற்றி நினைக்குங்கால், வருத்தமின்றி நினைத்தல் அரிது. பூவரசப் பாத்திகளில் வேலைசெய்து கொண்டிருப்பது போல் நமது தகப்பனாரையும், பூஞ்செடிகளைப் போஷித்துக் கொண்டிருப்பதுபோல் நம் தாயாரையும் அடிக்கடி என்முன் காண்கின்றேன். நீ படம் போட்டுக் கொண்டிருப்பது போலவும், சகோதரன் ஜேம்ஸ் ஏதோ ஓரெண்ணத்தால் கவரப்பட்டுக்கிடப்பது போலவும் என்முன் காண்கின்றேன். இவை யெல்லாம் நேரிற் காண்பது போலவே என்முன் படுகின்றன. கடற்கரை யோரமாக நான் நடந்து செல்லும் சில சமயங்களில், அலைகளுக்கப்பால் என் பார்வை சென்று, மேகங்களி னிடையே நமது கண்ட மிருக்கின்றது என்ற வெண்ணத்தை யெழுப்பி, அங்குதான் நீங்களெல்லோரும் இருக்கின்றீர்கள் என்று தோன்றச் செய்து, என்னை மகிழ்விக்கின்றது."

தந்தையின் கூட்டுக்கடை முறிந்து போனதால்

மன்ரோவின் குடும்பத்தார் வறுமையினிடும்பையால் வருந்த நேரிட்டது என்று முன்னரே கூறப்பட்டுளது. அக்காரணத்தால் தமது தாய் துயரின் மூழ்கலாகாது என்னும் கருத்துடன் மன்ரோ அன்னார்க்கு எழுதி விடுத்த கடிதமொன்று பின்வருமாறு:— "எனது தகப்பனார்க் குதவ வேண்டுமென்று நான் விரும்புவது போற் செய்ய இயலாதிருப்பதாலும், அவரது துரதிர்ஷ்டத்திற்காக நீங்கள் பெரிதும் வருந்துகின்றீர்கள் என்பதைக் கேள்வியுறுவதாலும் மிகவும் துக்கிக்கின்றேன். எனினும், தாங்கள் மகிழ்ச்சியடைவதற்கான பல ஏதுக்கள் இருக்கின்றனவென்று நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. தங்கள் குழந்தை குட்டிகளில் ஒருவரையும் தாங்கள் இதுவரை இழக்கவில்லை. அவர்களால் தங்களுக்குப் பெருஞ் செல்வத்தைக் கொடுக்கக் கூடாவிட்டாலும், தங்களுக்கு அவசியம் தேவையானவற்றைத் தாமுடியும். இதனினும் அதிகமாக அவர்கள் செய்யக் கூடிய காலம் வரும் என்றே நினைக்கின்றேன். அப்பொழுது தங்கள் வாணுளின் பிற்பகுதி முற்பகுதியை யொத்துச் சந்துஷ்டியுள்ளதாயிருக்கும். எனது நினைவிலுள்ள பல தாய்மார்களது நிலைமையோடு தங்களதை யொப்பிட்டுப் பார்க்குமிடத்து, அவர்கள் வருந்துவதற் குரிய காரணங்கள் எவையும் தங்களுக்கில்லை யென்றுபடுகிறது. சீமாட்டிகளாகவுள்ள பல தாய்மார்கள் குடும்ப வாழ்க்கையில் சுகமற்றவர்களாயுள்ளார்கள். செல்வச் சிறப்பிழந்து சிரமப்படுவது ஒரு சிறு தீமையே;

ஆனால், நன்றியில்லா மக்களைப் பெற்றதால் வாலாகும் பெருந் தீமையைத் தாங்கள் காணப் போவதில்லை."

மேற்போந்த கடிதம் தஞ்சாவூரிலிருந்து 1785 ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்டது. அக்கடிதம் எழுதிச் சில மாதங்கள் ஆனதும், மன்ரோவின் சகோதரருள் ஒருவரான வில்லியம் என்பார் விண்ணோர்க்கு விருந்தினராயினர். அச்செய்தி யறிந்த மன்ரோ தகப்பனார்க்கு எழுதிய கடிதம் ஊன்றிப் படிக்கற் பாலதொன்று. அது காசிங்கோட்டையிலிருந்து 1786 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில் எழுதப்பட்டதாகும். அது வருமாறு:—"சகோதரன் வில்லியம் இறந்ததால் ஏற்படும் மாற்றலாகா நஷ்டத்தைத் தெரிவித்த துக்ககரமான கடிதம் கிடைத்தது. தங்கள் மக்கள் எல்லோரும் சுகமாக வாழ்வதைக் கண்டு உண்டாகக் கூடிய மகிழ்ச்சியும், தங்களுக்கு அவர்களால் உதவி செய்யக்கூடும் என்ற நம்பிக்கையும், தங்களது முந்திய துர்ப்பாக்கியங்களை ஆற்றியிருத்தல் கூடும்; ஆனால், இறுதியில் வந்த இவ்விடி ஆற்றியிருக்க இடந் தருவதாயில்லை. எக்காரணத்தாலும் எவனை யிழக்கக்கூடாதோ அவனை யிழந்து விட்டோமே! பெற்றோர்க்கு நன்கலமாகவும் சகோதரிகளுக்குத் தோழனாகவும் இருந்திருக்கக் கூடிய ஒருவனை யிழந்து விட்டோம். நான் ஊருக்குத் திரும்பியதும் அவனுடன் பல்லாண்டுகள் கழிக்கவேண்டுமென்றும், இவ்வளவு நற்குணங்களும் திறமையும் வாய்ந்த இச் சகோதரனைப் பெற்றிருப்பதற்கு மகிழவேண்டுமென்றும் அன்றோ நான் வீணே

எண்ணியிருந்தேன்! அவன் என் மனத்தினின்றும் அகல, நீண்டகாலம் பிடிக்கும். அவனை எங்கெந்த விடங்களிற் பார்த்துப் பழக்கமோ அந்தவந்த விடங் களிலெல்லாம் அவனது எழிலுருவம் நுங்கட்குத் தோன்றிடுமே! சாப்பிட உட்காரும்போதெல்லாம் அவனின்மை நுங்கட்கு எத்தகையதாய் இருக்கும்! அவன் கல்வி கற்று விருத்தியடைந்து வருவதைப் பற்றி அறிவித்துவந்த தங்கள் கடிதங்கள் ஒவ்வொன் றையும் நான் மகிழ்ச்சியுடன் படித்து வந்தேன். கடைசிக் கடிதத்தைப் படிக்கத் தொடங்குங்கால் அது இத்துயர்தரு செய்தியைக் கொண்டுளது என்று நினைத்தேன் அல்லேன். இத்தீக்கொடிய சோதனை யைத் தாங்களும் எனதன்னையும் வலிந்து பொறுத்துக் கொள்வீர்களென்றும், இத்தகைய துக்கம் எதுவும் இனி நிகழாது என்றும், இத்துக்கத்திற் கப்பால் எவ்வளவு ஆறுதல் வேண்டுமோ அவ்வளவு தங்களது எஞ்சிய மக்களின் நடத்தையால் அளிக்கப் பெறு மென்றும் நம்புகின்றேன். இவ்விழவால் எவ்வளவு இழந்து விட்டீர்கள் என்பதைத் தாங்களும் அன்னையும் எக்காலும் மறக்கமுடியாதெனினும், நீங்கள் இருவரும் ஆற்றியிருக்க வேண்டிய வலிமையைப் பெற வேண்டு மெனப் பிரார்த்திக்கின்றேன்."

உலக வாழ்க்கை தீமை மலிந்தது என்பதில் நம்பாமலும், "எல்லாம் நன்மைக்கே" என்பதில் நம்பியும் இருந்தனர் மன்ரோ என்பது அவர் தமது சகோதரிக்கு எழுதிய பின் வருங் கடிதத்தால் அறியக்

கிடக்கின்றது:— "இந்தப் பன்னிரண்டு வருஷங்களாக அரைப் பட்டினி கிடந்து வருகின்றேனானாலும், நல் வாழ்வு வந்துறுமென்று பெரிதும் நம்பியே வருகின்றேன். இந்நம்பிக்கை நிறைவெய்துவதன்று என்று இடையே தோன்றியக்காலும், அத்தோற்றம் எனதுற்சாகத்தைக் கெடுக்கவேயில்லை; ஏனெனில், உதாரண முகத்தான் தத்துவ சாஸ்திரிகள் ஊகித்துக் கொள்வது போல், யான் செய்வதில்லை. இன்று கெட்டகாலம் என்றும், நாளை அதனினும் கெட்டகாலம் என்றும் நான் கூறுவதில்லை; மற்ற விஷயங்களைப் போலவே துரதிர்ஷ்டத்திற்கும் ஒரு முடிவுண்டென்றும், எனது துரதிர்ஷ்டம் இவ்வளவுகாலம் நீண்டு நின்றுவிட்டதால் இனியும் அது நிற்காதென்றும் நான் சொல்கிறேன். அன்றி, இன்னும் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் முன் போலவே யான் கழிக்க வேண்டியிருப்பினும், எனது நம்பிக்கை சிறிதும் குறைவுறாது. யதேச்சையான வாழ்க்கை நடத்தக் கூடியவளவு எனக்குப் பாக்கிய முண்டாகப் போவதில்லை யென்று ஓர் அசரீரி வாக்கு எழுந்து உணர்த்துவதாயிருந்தாலும், அதனால் நான் வருத்த முறப் போவதில்லை."

இனி, மன்ரோ தமது சகோதரர் ஜேம்ஸ் என்பாருக்குக் கூறிய நற்போதனையைக் காண்பாம். அச் சகோதரர் இந்தியாவில் சிலகாலம் வைத்திய வேலை செய்து கொண்டிருந்து, உடல் நலம் குன்றியதால், மீண்டும் ஸ்காத்லாந்துக்குச் சென்றுவிட்டார். அவருக்கு மன்ரோ பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்:—

"இழந்த உடல்நலத்தை மீண்டும் பெறும்பொருட்டு ஏனைய எல்லா நலன்களையும் விலக்கி வைக்க வேண்டுமென்ற உனது முறையை யான் பலகடிதங்களில் ஒப்புக் கொண்டுள்ளேன்; அம்முறையை விடாமல் பின்பற்றுவாய் என்றும் நம்புகின்றேன். ஆனால், உனது படிப்பு இவ்விஷயத்தில் இடுக்கண் விளைக்குமோ என அஞ்சுகின்றேன். ஏனெனில் அப்படிப்பு உன்னை ஓரிடத்தில் இருத்திவிடுவதேயல்லாமல் தேகப் பயிற்சிக்குச் சிறிதும் இடங் கொடுப்பதில்லை. நீ எக்காலும் உற்சாகத்தை யிழக்காது மனமகிழ்ச்சி யுடையவனாயிருத்தல் வேண்டும். உடல்நலத்திற்கேற்ற அளவு உடற்பயிற்சி செய்தல் வேண்டும் உற்சாகமும் மனமகிழ்ச்சியும் உடற் பயிற்சியும் இல்லாமல் ஈண்டு ஒன்றுமாகாது. அயலாரது அறிவு, நோக்கங்கள், தொழில்கள் இவற்றைப்பற்றி நீ அடிக்கடி கேவலமாகப் பேசியிருப்பதை நான் அறிவேன். எவ்வளவு தாழ்ந்த இயல்புள்ளவனாய் ஒருவன் இருப்பினும் அவனை இகழும் அறியாமையை விடப் பெரிதொன்றில்லை. அவ் விகழ்ச்சியைக் கருத்திற் கொள்ளாது விடும் மனிதன் அருமை. மேலும், மற்ற மனிதருடைய திறமையையும் செல்வத்தையும் இகழ்வது உண்மைத் தத்துவமன்று. மனக்கோட்டமின்றிப் பெற்ற தெதுவோ அதைக் கொண்டு திருப்தியடைந்து வாழ்தலே உண்மைத் தத்துவமாம். நானும் அடிக்கடி புரிந்துவரும் தவறொன்றைப் பற்றி உனக்கு உபதேசிக்கின்றேனாயினும், அத்தவறு செய்தவிடத்து

நான் வருந்தாமல் இருந்ததில்லை."

மன்ரோவின் குழந்தை, காம்பெல் மன்ரோ என்பானுக்கு நோய் கண்டதால் திருமதி மன்ரோ 1826 ஆம் ஆண்டில் கணவனை விட்டுப் பிரிந்து ஸ்காத்லாந்த் செல்ல வேண்டியிருந்தது. அவ்வாறு அம்மாது சென்றபின், அவரது பிரிவைக் குறித்து மன்ரோ பற்பல சமயங்களில் வருந்தினார். மன்ரோ வெளியூர்களுக்குப் போய்ப் படக்குடில் அடித்து வாழ்ந்துவந்த காலங்களில் மனைவி பக்கத்திருக்க வேண்டுமென்று கருதினாரல்லர். அக்காலங்களில் மனைவி யுடனிருந்தால், ஒவ்வொருவரும் விடையின்றிக் குறுகவேண்டியவாறு குறுகல்செல்ல வொட்டாதபடி தடுக்கப்படுவர் என்ற எண்ணமே இதற்குக் காரண மாகும். ஆனால், மன்ரோ தலைநகரில் தனித்திருந்த காலங்களில் பிரியமனைவி மருங்கில்லையே யென்று வருந்திய துண்டு. துறந்த ஞானிகளாலும் கடக்க லாகா மக்கண்மேற் காதலும் மன்ரோபால் காணப் பட்டது வியப்பன்றே: குழந்தை காம்பெல் பக்கலில் இல்லையே என்ற எண்ணத்தால் அவர் நெஞ்சு புண்ணடைந்தது. இவ்விஷயங்களைக் கீழ்க்காணும் இருகடிதங்களால் அறியலாகும். இவை யிரண்டும் அவரது மனைவிக்கு எழுதப்பட்டவை.

கிண்டி, 2—4—1826.

"நீ சென்றபிறகு முதன்முறையாக நேற்று தான் நாங்கள் இங்கு வந்தோம். காப்டன் வாட்சன் இங்கு தரைகளை யெல்லாம் புதுப் பாயல்களினால்

அலங்கரித்துள்ளார். ஆனல், அவைகள் யாரைக் குறித்து வேண்டப் பட்டனவோ அவர்கள் இவணின் மையான், யாதொரு பயனுந் தருவன வலல. இவ் வீட்டை விட்டுச் செல்ல ஏதுவாயிருந்தது எதுவோ அது இவ் வீட்டிற்கே ஒரு துக்ககரமான தோற்றத் தைத் தருகின்றது. காம்பெல்லின் அறையை நண்ண எனக்கு மனமில்லை. தலையிற் பேன்களோடும், முகத்திற் கண்ணீரோடும், அச்சத்தானும் நோயானும் கதறிக் கொண்டு, அவன் கிடந்த அவ்விரவை நினைக்காமல் அவ்வறையைக் கடந்து செல்கின் றேன் அல்லன். இவ் வீட்டைப்பற்றி நினைக்கும் போதெல்லாம் அவனதுருவம் அந்நிலை மையில் எப்பொழுதும் தோன்றுகின்றது. இன்று காலை, பரிதி பரப்பிய ஒளியின்கண்ணே வெளியே சென்றேன். காப்டன் வாட்சனல் அமைக்கப்பட்டுள்ள புதுச்சாலை வழியே சென்று சிறுகுளத்தண்டைச் சேர்ந்தேன். தொலைவிற் றெரிந்த குன்றுகளை நோக்கி வியக்கும்பொருட்டு அவண் சில நிமிடநேரம் நின்றேன். அப்பாற் பூஞ்சோலையைச் சார்ந்தேன. அப்பூஞ்சோலையிற்றனே நீயும் காம்பெலும் விளை யாடிக் கொண்டிருக்குங்கால், நான் வந்து முன்ன ரெல்லாங் காண்பதுண்டு? எறும்பு வளையை ஆராயும் பொருட்டுத் தங்கிறைற்றனே காம்பெல் தங்கியது! அல்லாவிடில் உன்முன் அங்கு வந்து தவழ்ந்து கொண்டிருப்பானே! அவன் நடப்பதும், ஓடுவதும், மழலைச் சொற்களுக் குதவியாகக் கைகளைக் கொண்டு

ஏதேனும் ஒரு விஷயத்தை உணர்த்த நிற்பதுவும் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியை யளித்தன! குழந்தையின் ஆட்டமெல்லாம் எவ்வளவு எளிதானவை! எவ்வளவு கபடமற்றவை !! எவ்வளவு அழகானவை!!! அவன் செய்யும் ஒவ்வொன்றும் சிங்காரமானதே. அவனுடைய எளிய வழிகளெல்லாம் அன்பூட்டுபவை; அவனது பாதுகாப்பிற்கென்று இயற்கை யன்னையால் கைபோன் றுதவக் கொடுக்கப் பட்டவை; அவனிடத்துப் பிரியங் காட்டும்படி பிறரெல்லோரையுந் தூண்டுபவை. அவன் மருங்கிருந்து மாபெரும் மகிழ்ச்சி யளிக்குங் காலத்தில் அவனைப் பிரிய நேர்ந்துவிட்டது. அவனது தளர் நடையும், இப்பக்கம் அப்பக்கம் உதவிகுறித்துப் பார்த்து விழிக்கும் விழியும், களங்கமில்லா முகமுமே என்னுள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டுவிட்டன. நான் மறுமுறை அவனைப் பார்க்கும் நேரத்திற்குள்ளாக, அக்குணங்களெல்லாம் அவனை விட்டகன்றிடுமே! எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்பதை அவன் அறிந்துகொண்டிடுவான். உலகத்தைப்பற்றிய அறிவு கொஞ்சம் அவனுக்கு வந்துவிடும். அக்காலை, அவன் இஞ்ஞான்றுள்ளதிற் பாதியளவுகூட இதமளிப்பா னல்லனுய்விடுவன். அவன் எக்காலும் மாறுதலடைய லாகாது என்று விரும்புகின்றேன்."

" மதராஸ் 7-7-1826

சனியன்று மாலை கிண்டிக்குச் சென்றேன். ஞாயிறன்று காலை, வழக்கம்போல், நெடுந்தூரம் நடந்து சென்றேன். கனத்த மழை பெய்திருந்ததால் தோட்டம்

பச்சைப் பசேரென்று அழகாகத் திகழ்ந்தது. ஆனால், அணிப்பிள்ளைகள் அணுகி மாம்பழத்தையும் அத்திப் பழத்தையும் எடுத்தோடிப் போகாமல் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்த ஒரு சிறுவனையன்றி வேறொருவரையும் அங்குக்காணேன். தோட்டக்காரன்தானும் காணப்பட வில்லை. காம்பெல்லையும் உன்னையும் அங்கு ஒருதலையாய்க் காணலாம் என்று நான் வந்த காலங்களுக்கும் இப்பொழுதைக்கும் பெரு மாறுதல் உண்டு. நீ பெரு மகிழ்ச்சியாகக் கருதிவந்த இவ்விடத்திற்கு இனி நீ வரப்போவதில்லை யென்று நினைக்குங்கால் துக்கம் முளுகின்றது. இத்துக்கம், உண்டி கழித்துட்காரு மறைக்கு என்னறையிலிருந்து நான் போகும் வழியில், அதிகரிக்கின்றது. அவ்வழியோ உன்னாலும், உனது மகனாலும், அவனது நண்பர்களாலும் முன்னர் ஒலியான் நிறைந்துகிடந்தது, இப்பொழுது நிசப்தமாகவும் பாழாகவும் இருக்கின்றது. அவண் போகும்போதெல்லாம் நான் துயருறுகின்றேன். கடைசிமுறையாக உங்களைப்போல், அதனை நான் நீத்து வரும்பொழுதும் துயருறுவேன். இவ்வீடு நீயும் உன் குமாரனுமில்லாததால் மிகவும் வாட்டமடைந்துள்ளது; கதையிற் படிக்கும் பாழாய்ப்போன அரண்மனை போற்றோன்று கின்றது. காம்பெல் வெளியே உலாவச் செல்லும் பொருட்டுக் கால்சட்டை கைசட்டை யெல்லாம் போட்டுக் கொண்டு, தொப்பியைப் போட்டுக் கொள்ள மாத்திரம் மறுக்குங் காட்சி என்முன் தோன்று கின்றது."

இக் கடிதங்கள் வழியாகவும் மன்ரோவின் மனநிலையை நாம் நன்றாக் அறிந்து கொள்ளக் கூடும்"

பதினான்காம் அத்தியாயம்

மன்ரோவுக்குற்ற துயர்கள்

உலகவாழ்க்கை இன்பமும் துன்பமும் விரவி நடப்பது என்பதும், இன்பத்தினும் துன்ப மலிந்தது என்பதும் பலரது கொள்கை. கற்கண்டைத் தின்று அதன் இன்சுவையைத் துய்த்துக்கொண்டிருக்குங் காலையே ஒருவன் நாவினைக் கடித்துவிட்டுத் துன்பமடைவதைக் கண்கூடாகக் கண்டு வருகின்றோம். எனவே, 'பிறந்தோருறுவது பெருகிய துன்பம்' என்பது வெள்ளிடைமலையாம். துன்பத்தை யறியான் ஒருவன் இன்பத்தை யறியான் ஆதலின் கடவுள் மக்கட்குத் துன்பத்தையுந் தந்து இன்பத்தினருமையைக் காட்டுகின்றார். இதைக் குறித்தன்றே, கவிச் சக்கரவர்த்தியாம் கம்பரும் " துன்புளதெனினன்றோ சுகமுளது " என்று இராமபிரானது திருவாயான் அருளியுள்ளார். இவற்றிற்கேற்பவே மன்ரோவின் வாழ்க்கையும் நடைபெற்றது என்பதைக் காட்டுவாம்.

MADURA

முதலில் குற்றேவல் புரிய இந்தியாவுக்கு வந்த மன்ரோ இறுதி நாட்களில் மாகாணத் தலைமை பூண்டு, காலாலிட்ட வேலையைக் கையாற் செய்யக் காத்திருந்த பல பணியாளராற் சூழப்பட்டு, இல்லறத்தின் மங்கலமாய மனைமாட்சியோடு மற்றதன் நன்கலமாய நன்மக்கட்பேற்றைப் பெற்று வசையொழிய வாழ்ந்து இசை யெங்கும் நிறுவிப் பல்லோராற் போற்றப்படலானார். இதற்குச் சற்று முன்பாக, அவர் தென் மராத்திய தேசத்தின் நிர்வாகத்தை வகிக்க நியமிக்கப்பட்டார். அங்ஙனம் வசித்து வருங்கால், அவரது கண்பார்வை கெட்டதனால் அவர் மிகவும் வருந்த வேண்டி யேற்பட்டது. விளக்கு வெளிச்சத்தில் உட்கார்ந்து எழுதுவதென்பது அவருக்கியலாமற் போய் விட்டது. எழுதத் தொடங்கின், கண்ணின் நீர் ததும்பிக் கடுஞ்சிவப்பு வந்துறலாயிற்று. இதுபற்றி அவர் எழுதியுள்ள கடிதங்களிரண்டில் ஒன்று பின் வருமாறு:— “ வேலைக்கு நான் தகுதியற்றவன் என்று சொல்லுமளவு என் கண் கெட்டுவிட்டது. கஷ்டப்பட்டு உற்றுற்று நோக்கி வந்ததமையின் பயனாக நான் ஒரு சிறிதும் எழுதமுடியா நாட்கள் பெருகிவிட்டன. கண்ணுக்கு நோயின்றி யெழுதும் நாள் ஒன்றேனு மில்லையெனக் கூறிடுவேன். எழுதுங்கால், தப்பித் தவறி ஒரு சில நிமிட நேரம் நோயுண்டாகவில்லை யாயினும், என் கண்கள் மிகவும் கெட்டுவிட்டன. எழுதுங்காலெல்லாம் மிகவும் கஷ்டப்பட்டெழுத வேண்டிய நிலைமையும், சில நாட்களில் ஒரு சிறிதும்

எழுதவொண்ணு நிலைமையும் என்னைச் சார்ந்துவிட்டன. அரசிறைத் திட்டத்தில் கண்ணின்றி ஒன்றுமாகாது. பேசும்பொழுதே எழுத வேண்டியதும், ஒவ்வொரு வரும் சொல்லும் விஷயத்தை எடுத்த பேறு விடுக்காமல் குறித்துக்கொள்ள வேண்டியதும் ஆகிய கடமைகள் கொண்டது இவ்வேலை. இவ் வேலையினிடையே ஓராண்டிற்குள்ளாக எனது மூக்குக் கண்ணுடியை மும்முறை மாற்றவேண்டி யேற்பட்டுள்ளது. நீ கண்ணுடி போடும் மனிதனுயிருந்தால், இது கண் பார்வைக் கேட்டின் துரிதத்தை எவ்வளவு காட்டுகின்றது என்பதை யறிவாய். சில வருஷங்களுக்கு முன்னல் நான் ஒரு நாட்குள் செய்துவந்த வேலையை இப்பொழுது இரண்டு நாட்களில் செய்ய இயலவில்லை. கண் ணுறுத்தலில்லாமல் என்னுல் ஒன்றும் எழுதக் கூடவில்லை. வேலையை அடியோடு சில மாதம் விட்டிட்டு, பருத்த பொருள்களைப் பார்ப்பதில் மாத்திரம் என் கண்ணேக்கத்தைச் செலுத்துவேனுயின், ஒரு கால் எனது பார்வை தெளிவடையும்.

இங்ஙனம், கண்பார்வை குன்றிக் கஷ்டப்படு முன்னரும் மன்ரோவுக்குற்ற துயர் கொஞ்சமன்று. 1799 ஜனவரியில் அவருக்குக் காய்ச்சல் கண்டது. அது இராப்பகல் ஓயாமற் சில நாட்களும், பகலில் மாத்திரம் பல மணி நேரம் சில நாட்களுமாக நாற்பத்தோரு நாள் அடித்தது; அவர் கிருஷ்ணகிரிக்கு ஒருகால் சென்றிருந்தபொழுது தலைவலி குளிரோடு முதற்கண் அது தோன்றலாயிற்று. பத்துநாள்

ஆனதும் அது ஒருவிதமான குளிர்காய்ச்சலென்பதை யறிந்து, அவர் மரப்பட்டைக் கஷாயம் குடித்தார். ஆனால், அது அவரை விட்டபாடில்லை. இந்நிலையில் அவர் கர்னல் ரீட் துரையைச் சேரும்படி ஒரு கட்டளை வந்தது. அதனால் அவர் தர்மபுரிக்குச் சென்று அரசிறை வேலையை ஒருவரிடம் ஒப்பிக்கப் போனார். அவரது உடற்கேடு சீருற்றிருப்பவும், அவர் மீண்டும் கிருஷ்ணகிரிக்குப் புறப்பட்டார். ஒரு குதிரைமீதேறிக் கொண்டு பன்னிரண்டு மைல் தூரஞ் சென்று ஒரு படக் குடிலிற் றங்கினார். அக் குதிரை சவாரியினால் உடம் பெல்லாம் நோய் வந்துற்றது என்று அவர் அன்றிரவு கண்டார். அவர் நன்றாக உறங்கவோ, நாளொன்றுக்கு நான்கு மணிக்குமேல் படுக்கையில் விழித்திருப்பதற்குத் தானுமோ அந்நோய் ஒரு மாதம் வரையில் இடந் தந்திலது. அவர் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே அந்நோய் அவரை எழுப்பி விட்டிடும். அப்பால் புரண்டு படுத்தால் கஷ்டமதிகமே யொழியக் குறை வன்று. அந்நோயின்றி இருக்க ஒரே வழிதான் உண்டு; நடு யாமத்துள் விழித்துக்கொள்ளுமவர் காலைவரை யில் நாற்காலியில் அசையாமல், உட்கார்ந்திருப்பதே யாம். இங்ஙனம் ஐந்து வாரங்கள் கழித்தார். அவர் அதன்மேல், அவர் கிருஷ்ணகிரி சேர்ந்ததும், காய்ச்சல் கடுமையாய்விட்டது. மேல், வைத்தியர்கள் அஞ்சனக் கல்லினுதவியால் காய்ச்சலைத் தடுக்கலாயினர். இக் காரணத்தால் மன்ரோவின் செவிப்புலனுக்குக் கேடு வந்தது; நாள்தோறும் காலையில் நான்கு மணி நேரம்

மட்டுமே அவரால் எதையும் கேட்க வியன்றது; எஞ்சிய நேரமெல்லாம் அவரது செவி கேளாததாயிற்று. இவ்வாறு இரண்டு வர்ரங்கள் கழிந்தன. செவி எக்காலும் கேளாததாய் விடுமோ என்று அஞ்சக்கூடிய காலங்கூட ஒரு சமயத்தில் ஏற்பட்டது.

இன்னொரு சமயம் அவர் ஒரு அகழைத் தாண்ட யத்தனித்ததில், வழுக்கிவிழ நேரிட்டது. அதனால் அவர் முதுகில் ஒரு வலிப்பு கண்டது பதினான்கு வருஷத்திற்கப்பாலும் அவரை விட்டகலவில்லை. ஆயினும், மன்ரோ அதனை ஒரு பொருட்படுத்தாது, இன்னுங் கொடிய வலியாற் றுன்புறுபவர்களுமுள்ளார் களேயென நினைத்து, தமது அலுவல்களை ஒழுங்குறச் செய்து வந்தார்.

மற்றொரு சமயத்தில், அதாவது, ஐதர் ஆலியைக் கம்பெனியார் எதிர்த்த யுத்த காலத்திலே, ஒரு பள்ளத் தாக்கின் நீர்த்தாரையில் ஓரிரவு முழுதும் மன்ரோ நின்றிருக்க நேர்ந்தமையின், அவரது காலிலொன்று வீங்கிப்போய் ஆறுவதற்கு ஒரு வாரத்திற்குமேல் ஆயிற்று.

சீரங்கப்பட்டணத்திற்கு மேற்கே பதினேழு மைலுக்கப்பாலுள்ள ஒரு சிறு கிராமத்தில் ஒரு நாள் மன்ரோ வந்திறங்கினர். அக்கிராமம் கம்னருலுதீன் என்பவனால் தீயிடப்பட்டிருந்தது. ஆதலின், மன்ரோ வுக்கு அக்காலை தங்கக் கிடைத்த குடிசையின் தன்மையை யென்னென்று கூறுவது! நெருப்பால் பாதிக்குமேல் பாழாக்கப்பட்ட கூரையுடன் கூடிய

குடிசையொன்றில், எஞ்சிய ஓடுகளினுதவியால் சூரிய வெப்பத்தினின்று பாதுகாத்துக் கொள்ளும் எண்ணத்துடன், மன்ரோ புகுந்தார். ஆனால், திடீரென்று பெரு மழையொன்று வந்து தலையை நனைத்துவிட்டது. மழையினின்றுங் காக்க வுதவியனவன்று அக்குடிசையின் ஓடுகள். ஒரு கடிதம் எழுதத் தொடங்கிய அவர், மழைத்துளி விழாதிருக்கும்பொருட்டு, அதனை யெடுத்தெடுத்து மேஜைக்குள்ளே பன்முறை வைக்கவேண்டியேற்பட்டது.

இங்ஙனம், மழையினாற் கஷ்டப்பட்ட அவர் கடும் வெயிலினாற் கஷ்டப்பட்டதுமுண்டு. மழையினாலுங் குளிரினாலும் வெயிலினாலும் வருந்த நேரிடுவது உலகத்தினியல்பதே யாயினும், மன்ரோவைப் போன்ற பதவி வகிப்போர் எவரே இவற்றினின்றும் பாதுகாத்துக் கொள்ளாதிருப்பர்? வானம் பெய்யினோ, கதிரவன் காயினோ வீட்டினுள்ளிடத்தே இன்பமாகக் கழிக்க வன்றோ அதிகாரிகளிற் பலரெண்ணுவர்! அத்தகையாரல்லர் மன்ரோ வென்பதை யெடுத்துக் காட்டும் நோக்கத்தானே இவையும் துயரென ஈண்டெடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. வைகலும் வெயிலிற் காய்வோனுக்கும் வைகலும் நீரில் நனைவோனுக்கும், விரும்பினால் காயாமலும் நனையாமலுமிருக்கக்கூடிய தகுதி பெற்றிருந்த மன்ரோவுக்குமுள்ள வேற்றுமையையறியின், அவரது சிறப்பையும் அறிதலாம்.

அவர் பிரயாணஞ் செய்த காலங்களில் அவருக்குற்ற துயர்கள் இவ்வளவு அவ்வளவன்று. நல்ல

தேநீரில்லாமலும், நல்ல வெண்ணெயகப்படாமலும் அவர் பற்பல சமயங்களில் தவித்ததுண்டு. பணத்தைக் கொடுத்தும் வெண்ணெய் சரிவரக் கிடைப்பதில்லை; கிடைத்த வெண்ணெய் பஞ்ச வர்ணமாகவோ நவ வர்ணமாகவோ விருந்தது. ஒருகால் அவருக்குத் தின்னக் கிடைத்த ரொட்டியோ ஒரு வாரத்திற்கு முன்னுற் றட்டிய தொன்று. மேல், பிரயாணங்கள் தாமும் இக்காலைச் செய்யப்படுவனபோன்று அக்காலைச் செய்யப் பட்டவையல்ல. இப்பொழுது ஒருருக்குச் செல்ல வேண்டுமானுல் புகைவண்டியில் முதல் வகுப்பில் ஏறிப் படுத்தால், குறித்த விடத்திற்குக் குறித்த நோத்திற் போய்ச் சேரலாம்; அன்றி, மோட்டார் வண்டியில் வேண்டுமானுலும் போகலாம். மன்ரோ பிரயாணஞ் செய்த காலங்களில் புகைவண்டியேது? மோட்டாரேது? நல்ல சாலைகள் தானேது? வயல் வழியாகவும் வரப்பின்பேரிலும் கால்வாயைக் கடந்தும் குதிரை கொடுக்கும் ஆட்டத்தோடும் அன்றே, அந்நாட்களில் பலகால் தன்னந்தனியே மன்ரோ ஊர்தோறுஞ் சென்று சேர்ந்தார்! ஊன்றி நோக்கின், மன்ரோவுக்குற்ற துயர்கள் அவர் பதவியையுடைய எவருக்கும் அதிகம் என்றே புலனும்.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

மன்ரோவின் மாண்பு

மன்ரோ அன்பில் தாயையொத்தவர் என்றும் குடிகளின் நண்பர் என்றும் ஜனங்களால் இன்றுங் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறார். முக்கியமாக, சேலம் ஜில்லாவில் ஜனங்கள் அவரைப் பற்றிப் பேசும்பொழுது மரியாதையோடும் பயபக்தியோடும் பேசுகின்றார்கள். ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களில் மன்ரோ கர்னல் துரை யென்றழைக்கப்பட்டு வந்தார். நாளைக்கும், "கர்னல் துரை" செய்த அரசிறைவிதி யென்று எதைக் குறித்தாவது சொன்னால், ஜனங்கள் கேட்டடங்கிவிடுகிறார்கள். அந்த ஜில்லாக்களில் அவரது பெயரையொட்டிச் சிறுவர் பலர்க்கு மன்றலப்பன் என்ற பெயர் இடப்பட்டுவருகிறது. கடப்பை ஜில்லாவில், அவரைப் புகழ்ந்து பாக்கள் பாடிச் செல்லும் பிச்சைக்காரர்களை யின்றுங் காணலாம். கூடவபுரத்தில் அவரை ஜனங்கள் மன்றவரிஷியெனப் போற்றுகின்றார்கள். இங்கிலாந்து தேசத்து நவீனங்கள் எழுதுவதிற் றிறமைமிக்க தேக்கரே என்னும் புலவர் தமது "நியூகம்ஸ்" என்ற புத்தகத்தில் மன்ரோவின் குணங்கள் சிலவற்றைக் கர்னல் நியூகம் என்பவர்மீதேற்றி வைத்துக் கூறி மன்ரோவைப் பெருமைபடுத்தி யுள்ளார் என்று திரு. பி. ஆர். கிருஷ்ணசாமி அய்யங்கார் என்பார் இப்பொழுது கூறுகின்றார். இத்தகைய மன்ரோ எத்

தகைய குணங்கள் பொருந்தியவராயிருந்தார் என்பதை இனிக் காண்போம்.

மன்ரோ மிகுந்த அழகு வாய்ந்தவரல்லர்; ஆனால், கம்பீரமான பார்வையுடையவர்; ஆறடிக்குமேல் வளர்ந்திருந்தவர்; கட்டமைந்த சரீரம் பெற்றவர்.

இளமையிலிருந்து நூல் பயில்வதில் அவர் விருப்ப மிக்குடையவர். அவர் இந்தியா வந்து சில வருஷங்களானதும் சகோதரிக்கு எழுதிய கடிதமொன்றில், "நான் இந்தியா வந்து சேர்ந்ததிலிருந்து எவ்வளவு பொல்லா நாட்கள் கழித்துள்ளேன்! இவ் விருபது வருஷங்களுள்ளும் நான் ஐந்து நாடகங் களும் ஒரேவொரு கதைப்புத்தகமுந்தான் படித் துள்ளேன். சரித்திரம் சிறிது படிப்பதிலும், பெர்ஸியன் பாஷையிற் பயில்வதிலும், அநேக வர்த்தமானப் பத்திரிகைகளைப் படிப்பதிலும் பலநாட்களைச் சிதறி யடித்து விட்டேன். நான் ஊரைவிட்டு வந்த நாளாக நமது மகாகவி ஷேக்ஸ்பியருடைய நாடகங்களில் ஒன்றையும் பார்க்காது கழித்த நாளெல்லாம் பொல்லா நாளே" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். கல்லா நாளைப் பொல்லா நாளாகக் கருதின அவர் கற்றவற்றில் மறப்பெனுங் கள்வனுக் கிடந்தராதிருந்துவந்தார். சகோதரிக் கெழுதிய கடிதமொன்றில் "படிப்பதெல்லா வற்றையும் பார்ப்பதெல்லாவற்றையும் பொதுவாக நான் நீண்டகாலம் நன்றாக நினைவில் வைத்திருப்ப துண்டு" என்று வரைந்துள்ளார்.

அவருக்குக் காலத்தை வீணாக்குவதில் எட்டுணையு

மெண்ண மில்லை யென்பது பின்வருஞ் செய்தியாலும் விளங்கும். மன்ரோ ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களில் கலெக்டராக விருந்து வந்த பொழுது, ரெவனியூ போர்டார் அவர் எப்படிக் காலத்தைக் கழிக்கின்ருரென்பதுபற்றிக் குறிப்பெழுதி யனுப்பும்படி கேட்டனர். குறிப்பெழுதுவது என்பது சமானியமானதல்ல. அங்குப் போனேன், இங்குப்போனேன், அதைச் செய்தேன், இதைத் தீர்த்தேன் என்றபடி யெல்லாம் குறிப்பெழுதி யனுப்பிக் கொண்டிருப்பதென்ருல் நேரம் பிடிக்கும். மன்ரோவே இக்குறிப்பை யெழுதுவதெனின், முக்கியமான மற்ற வேலைகள் கெட்டுப் போம். தமது கீழ் உத்தியோகஸ்தர்களுக்குத் தெரிவித்து விளக்கி யெழுதச் செய்வதெனின், அவரே யெழுதும் நேரத்திற்கு மேலாகும். இவ்வாறு போர்டாருக்குத் தெரிவித்துவிட்டுச் சென்ற மூன்று வருஷங்களிலும் அவருக்கு ஓய்வுநாளென்பது ஒருநாள்கூட இல்லையென் றறிவித்தார்.

1792 மார்ச்சில் திப்புவோடு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தம் பின்னுல் தீமை விளைக்கும் என்பதை முன்னதாகத் தெரிவித்தார். திப்புவின் இராஜ்யத்தில் அரைப்பாகத்தைப் பெறுவதில் பிரிட்டிஷார் மகிழ்ச்சி கொண்டது தவறென்றும், அவ்வரைப் பாகத்தால் திப்புவின் பலம் குறைபடவில்லை யென்றும் திப்பு பின்னுல் எதிர்ப்பார் என்றும் மன்ரோ கூறியது பின்னர் உண்மையாயிற்று. மேலும், சேனையில் இந்தியர் நான்கு அல்லது ஐந்து பங்கிருந்தால் ஐரோப்

யியர் ஒரு பங்கு இருக்கவேண்டும் என்று மன்ரோ, சிப்பாய்க்கலகத்திற்கு இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தே, இராஜப்பிரதிநிதியிடம் வற்புறுத்திவந்தார். சுதேச சேனையிலிருந்து கலகம் ஒன்றும் எதிர்பார்க்க வேண்டியதில்லையானாலும், அச்சேனையிலுள்ளோரைத் தூண்டிவிடுவோர் சிலரிருப்பாராகலின், கலகம் விளையு மென்று அவர் கூறிவந்தார். அதைப் போலவே, பின் இரண்டு வருஷங் கழித்துச் சிப்பாய்க் கலகம் நடந்தது. இதனாலும், பின்னால் வரக்கடவதனை முன்னாலறியுஞ் சக்தி மன்ரோவிற்கிருந்தது என்பது வெளிப்படை.

மன்ரோ வீண்பெருமை காட்டிக் கொள்வது கிடையாது. குடிஜனங்களோடு யாதோ ரகங்காரமின்றி அவர் வார்த்தையாடுவதுண்டு. எக்குடியிற் பிறந்தாரே யாயினும் யாவரேயாயினும் அவரோடு மன்ரோ வார்த்தையாடுங் காலங்களில், உரிய மரியாதை கொடுப்பதுண்டு. அவர் கன்னட ஜில்லாவில் கலெக்டராகச் சுற்றிவரும்பொழுது, ஒரு நாள் ஒரு கோபாலகனைக் கண்டார். அவனது யோகக்ஷேமங்களை விசாரிக்கத் தொடங்கி, அவனது மாடுகள் எவ்வளவு பால் கொடுத்தன வென்றும் அவனது எஜமானன் யாரென்றும் கேட்டார். பிறகு, அவனது எஜமானனைக் காணும்பொருட்டு, ஒரு மைல் தூரம் அவனுடன் நடந்து பேசிக்கொண்டே போனார்.

அவர் குடிஜனங்களோடு தாராளமாகப் பழகின தோடல்லாமற் பிறரும் அங்ஙனம் செய்யவேண்டு மென்று அடிக்கடி அவர் கூறிவந்தார். தமது சகோதரர்

ஜேம்ஸ் என்பார் கிருஷ்ணகிரியி லிருந்தபொழுது அவருக்குக் கீழ்வரும் பகுதியுள்ள கடிதத்தை யெழுதி யனுப்பினார்:—"ஜனங்களைப் பார்க்காது வீட்டிற்குள் அடைத்துக் கொண்டிருப்பதைவிடத் தீய தொன்றில்லை. எல்லா மனிதரோடும் நீ கலந்துகொள்ள வேண்டும். அவர்களோடு நீ விளையாடவேண்டும். ஐரோப்பா அறிவாளிகளுடைய சடங்கொழுக்கங்களைப் பின் பற்றுவதவசியம் என நினைக்கலாகாது. ஒருசாலை அல்லது ஒருவகுப்பு மாணுக்க நண்பர்களோடு பழகு வதில்தான் மகிழ்ச்சியுண்டெனநீ நினைப்பது தவறு."

ஜனங்களோடு நன்ருகப் பழகவேண்டு மென்று இவ்வாறு பிறரை வற்புறுத்தியும் தாமே செய்கையிற் காட்டியும் வந்த மன்ரோ, அந்த ஜனங்களிடமிருந்து ஒருதவியும் எதிர்பார்த்தாரல்லர். கன்னடத்தில் அவர் தங்கும்பொருட்டு ஒரு பெரும்பண்ணைக்காரன் போடுவித்திருந்த பந்தரில் நுழைவதற்கும், பால், கோழி இவற்றைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கும் மன்ரோ இசைந்தாரல்ல ரென்பது முன்னரே சொல்லப் பட்டுளது. அங்ஙனஞ் செய்த அவர் ஒரு காலணு யாரிடமிருந்தும் அநியாயமாக எதிர்பார்த்தால்ல ரென்பது விளங்கும்.

இவ்வளவு நேர்மை வாய்ந்த அவரிடம் சுயநல மென்பது எங்கிருக்கும்? லார்டு ஆம்ஹர்ஸ்ட்டை வீட்டிற் கழைத்துவிட்டு அவருக்குப் பதிலாக மன்ரோவை இராஜப்பிரதிநிதியாக நியமிப்பதென்று கம்பெனி நிர்வாகிகள் நினைத்ததற்கு மன்ரோ இசைய

வில்லை யென்று முன்னரே கூறப்பட்டுளது. இருக்கக் கூடிய வருஷம் இரண்டேயானாலும், மேலான அப்பதவி வலியவருவதை வேண்டா மெனச் சொல்லக் கூடா தென்றே பலருக்குத் தோன்றியிருக்கும். ஆனால், மன்ரோவோ அவ்வேலையைத் தமக்கு வேண்டாமென்று மறுத்தார். சுயநலமின்மையைக் காட்ட இதனினுஞ் சிறந்த காட்டொன்றும் வேண்டுமோ?

அவர் செய்ந்நன்றியறிய வல்லவர். 'உப்பிட்டவரை யுள்ளவரை நினை' யெனும் பழமொழி பழமொழியாய்ப் போய்வரும் இந்நாட்டிற்கு அவர் வந்ததும் சேனையிலன்றோ விருந்தார்? அதன்பின், பாராமஹாலில் உதவி கலெக்டர் பதவியை அவர் பெறுவதற் குதவியா யிருந்தவர் கிப்பன் என்னும் அவரது தோழர். அத் தோழர்பால் அவர் காட்டிய நன்றிக்களவில்லை. அவர் செய்த நன்றியை யடிக்கடி பாராட்டித் தமது சகோதரர் ஜேம்ஸ் என்பாருக்குக் கடிதங்கள் எழுதிவந்தார். தாய் தந்தைக்கு அவர் செய்த நன்றியால், பெறின் இவரைப்போலன்றோ குமாரனைப் பெறவேண்டும் என்று வார்த்தையுண்டாகச் செய்தார். ஸ்பேனிஷ் பாஷையிலிருந்து மொழிபெயர்த்த ஒரு கடிதத்திற் காகக் கிடைத்த காசுதான் மன்ரோவின் முதல் வருமானம். அதையப்படியே தாயாரிடங் கொடுத்து ஆசீர்வாதம் பெற்றார். இந்தியா வந்தபின் ஆண்டுதோறும் வேண்டிய பணத்தைத் தாய் தந்தையருக்கு அனுப்பிவந்தார். வருஷத்திற்கு 200 பவுன் அனுப்பிவந்தவர், 1801 லிருந்து

400 அனுப்பத் தொடங்கினர். தந்தையார் அடகு வைத்திருந்த வீட்டை மீட்கும்பொருட்டு ஆயிரம் பவுனுக்கதிகமாக அனுப்பினர். தாயாருக்குக் கிராம வாழ்க்கையிற் பிடித்த முண்டாதலாலும், அவரது உடல்நலம் திருத்த மடையுமாதலாலும் தாயாருக்காக ஒரு வீடு கிராமத்திற் பார்த்து ஏற்பாடு செய்யும்படி மன்ரோ தகப்பனர்க் கெழுதினர். "வீட்டின்மேல் வாங்கிய கடனைத் தவிர வேறென்னென்ன கடன்களிருக்கின்றன வென்பதைத் தயைகூர்ந்து தெரிவியுங்கள். அக்கடன்களைத் தீர்த்துவிட்டு, தாங்கள் அடைந்திருக்கக்கூடிய கவலையினின்றும் அவமானத்தினின்றும் உடனே விடுவிக்கச் சித்தமாயுள்ளேன்" என்று தகப்பனர்க்கு மன்ரோ எழுதினரென்ருல், வேறு என்ன சொல்லி அவரது நன்றியறிதலைக் காட்டக் கூடும்?

இக்குணங்களால் மேம்பட்ட மன்ரோ சாமர்த்தியசாலியாகவும், கடமைகளைச் செய்வதில் ஆர்வமிக்குடையவராகவும் இருந்தார் என்பது முன்னத்தியாயங்களிற் கூறிய செய்திகளால் விளங்கியிருக்கும். கீழ் அதிகாரிகளுக்கு நல்லவராக நடந்து கொள்பவர் மேலதிகாரிகளுக்கும் நல்லவராதலரிது; ஜனங்களாற் போற்றப் படுபவர் அரசாங்கத்தால் தூற்றப்படுதலியல்பு. ஆனல், மன்ரோவோ கீழ் உத்தியோகஸ்தர்களுக் குகந்தவரானது போலவே மேலதிகாரிகளுக்கும் உகந்தவராயிருந்தார்; ஜனங்களாற் போற்றப்பட்டது போலவே அரசாங்கத்தாராலும் புகழப்பட்டார். இவ்

வுண்மையை வற்புறுத்த, ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக் களிலும் கன்னட தேசத்திலும் மன்ரோவின்கீழ் வேலைபார்த்த எண்மர் அவருக் கெழுதிய கடித மொன்றைத் தருதும். அதுவருமாறு:— "ஒப்புவிக்கப் பட்ட ஜில்லாக்களில் அல்லது கன்னடத்தில் எங்களில் ஒவ்வொருவரும் தங்கள்கீழ் வேலைபார்க்கும் பேறு பெற்றிருந்தோம். நோய், கஷ்டங்கள், களைப்பு இவற்றி னிடையே எட்டு வருஷங்களிலும் தாங்கள் காட்டிய பெருந்தன்மை, அன்பு, தயாளம் இவற்றைப் பாராட்டு கின்றோம். தங்கள் அதிகாரத்தின்கீழ் வைக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களை நியாயத்தோடும் அமைதியோடும் அறி வோடும் தாங்கள் நடத்திவந்ததற்கு, பொதுஜன ஊழியர் என்ற முறையில், நாங்கள் சாட்சி யளிக்கக் கூடும். ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களிலுள்ளார் தங்களைப் போற்றுகிறார்களென்றும், தங்கள் பிரிவைக் குறித்துப் பெரிதும் வருந்துகிறார்களென்றும் நாங்க ளறிவோம். எங்களைப் பொறுத்தவரையில், நாங்கள் முன்னுக்கு வந்ததெல்லாம் பெரும்பாலும் தங்களால் தான். நாங்கள் மாசிலா ஊழியர்களாக இருப்பதற்கும் தங்கள் போதனையும் நடையுமே காரணமென்று கருதுகின்றோம். எங்கள் உணர்ச்சிகளைத் தங்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ள வகையறியாது வருந்து கின்றோம்."

பம்பாய் கவர்னராயிருந்த எல்பின்ஸ்டன் என் பவரும் தமது தினசரிக் குறிப்பில் ஒருநாள் வரைந் திருப்பதாவது:—"(இன்று மன்ரோவோடு இருந்து

பேசிக் களித்தேன்.) "உண்மையாக அவர் ஒரு அதிதீவிர அதியற்புத புத்தி படைத்தவர். போர்க் காலத்திலும் சமாதான காலத்திலும் அவர் பட்ட பாடுகளால் அப்புத்தி பண் செய்யப்பட்டுளது." லார்டு வில்லியம் பெண்டிங் என்ற பெரியார் ஒரு கடித மொன்றில் எழுதியிருப்பதாவது:—" மன்ரோ செய்து வரும் அரசிறை சம்பந்தமான வேலைகள் சாமானிய மானவையல்ல. மனிதனுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய வேலை களில் மிகமிகக் கஷ்டமான வேலையை மன்ரோ மிகமிக நன்றாகச் செய்து முடித்துள்ளார்." "அருமை யுடைத்தென்று அசாவாமை வேண்டும் பெருமை முயற்சி தரும்" என்பது அவர் விஷயத்தில் உண்மை யாயிற்று

மிகவுங் குழப்பமான காலங்களிலும் மன்ரோ கன்னட தேசத்தில் தனிமையாக மெய்க்காப்பாள ரின்றிச் சென்றாரென்பதிலிருந்து, அவர் தம்முயிர்க் குறுதி யெண்ணாராயிருந்தாரென்பது விளங்கும். ரெவனியூ போர்டார் தேக்கரே விஷயத்திற் றலையிட்டு வெகுண்டபோது, வெம்மையைத் தாங்கி நீதி விடாது நின்றுரைத்த அவரது வீரம் புலப்படும். இந்திய மக்க ளுக்கு உரிமைகள் வழங்க வேண்டுமென்று அவர் அரசாங்கத்தோடு மன்றாடியதிலிருந்தும், பாதிரி வேலை செய்த சப்கலெக்டர்மீது தீர்ப்பு வரைந்ததிலிருந்தும், அவர் செம்மையிற் றிறம்பல் செல்லாத் தேற்றத்தர் என்பது பெறப்படும். திப்பு போருக்குப் பின்னால் வரப்போவதை முன்னால் அவரறிந்து சொன்னமை

யாலும், சிப்பாய்கள் கலகம் விளைக்கக் கூடுமென விளைக்குமுன் அவர் விளம்பியமையாலும், முன்னல் நிகழ்ந்தவைகளையும் நிகழாநின்றவைகளையும் அவர் அறிந்திருந்தமையாலும், தெரியுங் காலம் மும்மையும் உணரவல்லார் அவரென்பது தெளிவாகும். சிலர் " இப்படிச் செய்தாலும் செய்யலாம், அப்படிச் செய்தாலுஞ் செய்யலாம், எப்படிச் செய்தாலுஞ் செய்யலாம் " என்று கூறுவது போலன்றி, மன்ரோ எக்காலும் தாம் நினைத்த கருத்தை ஐயப்பாடின்றி உணர்த்தி வந்துள்ளார்; இரயத்வாரி முறையே சிறந்த தென்றும், கிராமப் பஞ்சாயத்துகள் சட்டத்தால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட வேண்டுமென்றும் திட்டமாக அவர் கூறிட்டார்; அதுபோன்றே லண்டனிலுள்ள கம்பெனியின் மேலதிகாரிகளும் திட்டமாய்க் கட்டளையிடவேண்டுமென்றும் அவர்களுக்கு எழுதினர். இங்ஙனம், அவர் ஒருமையே மொழியும் நீரராயிருந்தமையுங் கண்டாம். எனவே, தயாதனது மந்திரிகளிடத்து இருந்த அரும்பெருங் குணங்களென்று கம்பரால் எடுத்தேதத்தப்பட்ட இவை மன்ரோபாலும் அமைந்திருந்தனவென்ருல், மன்ரோவின் மாண்பு என்னே! அவரது சரித்திரத்தைப் படிப்போரியாவரும், அவரைத் தமக்கு ஒரு வழி காட்டியாகக் கொண்டு, சீலமல்லன செய்யாது வாழ்க்கையைச் செவ்வனே நடத்தி வருவாராயின், ஞாலத்திற் பெருஞ் சிறப்புப் பெறுவரென்பது ஒருதலையான முடிபு.

முற்றிற்று.

அனுபந்தம்

இச்சரித்திரத்திலிருந்து அறியலாகும் நீதிகளாவன:—

1. உழைப்பின் வாரா உறுதிகளுளவோ ?
2. தெய்வத்தா னாகா தெனினும் முயற்சிதன்
   மெய்வருந்தக் கூலி தரும்.
3. குடிசெய்வ லென்னு மொருவற்குத் தெய்வம்
   மடிதற்றுத் தான்முந் துறும்.
4. அன்னையும் பிதாவு முன்னறி தெய்வம்.
5. துன்புளதெனினன்றோ சுகமுண்டு.
6. நல்ல குலமென்றும் தீய குலமென்றுஞ்
   சொல்லள வல்லாற் பொருளில்லை.
7. பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குந் தத்தம்
   கருமமே கட்டளைக்கல்.
8. மன்னுயி ரோம்பி யருளாள்வாற் கில்லென்ப
   தன்னுயிரஞ்சும் வினை.
9. சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போ லமைந்
   தொருபாற் கோடாமை சான்றோர்க் கணி.
10. தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
    கொள்வர் பயன்தெரி வார்.
11. வசையொழிய வாழ்வாரே வாழ்வார் இசை
    யொழிய வாழ்வாரே வாழா தவர்.
12. அவாவில்லார்க் கில்லாகுந் துன்பம்.
13. தன்குற்ற நீக்கிப் பிறர்குற்றங் காண்கிற்பின்
    என்குற்ற மாகு மிறைக்கு.

14. இடிக்குந் துணையாரை யாள்வாரை யாரே
கெடுக்குந் தகைமை யவர்.

15. சிற்றின மஞ்சும் பெருமை சிறுமைதான்
சுற்றமாச் சூழ்ந்து விடும்.

16. இதனை யிதனா லிவன்முடிக்கு மென்றாய்ந்
ததனை யவன்கண் விடல்.

17. சுற்றத்தாற் சுற்றப் படவொழுகல் செல்வந்தான்
பெற்றத்தாற் பெற்ற பயன்.

18. மன்னர்க்கு மன்னுதல் செங்கோன்மை அஃ
மன்னாவாம் மன்னர்க் கொளி. [தின்றேல்

19. உரமொருவற் குள்ள வெறுக்கையஃ தில்லார்
மரமக்க ளாதலே வேறு.

20. அற்றேமென் றல்லற் படுபவோ பெற்றேமென்
றோம்புத றேற்றா தவர்.

21. இடுக்கட் படினு மிளிவந்த செய்யார்
நடுக்கற்ற காட்சி யவர்.

22. துன்ப முறவரினுஞ் செய்க துணிவாற்றி
யின்பம் பயக்கும் வினை.

23. உறினுயி ரஞ்சா மறவ ரிறைவன்
செறினுஞ்சீர் குன்ற விலர்.

24. இன்றி யமையாச் சிறப்பின வாயினுங்
குன்ற வருப விடல்.

25. பெருமிதமின்மையே பெருமை.

26. கருமஞ் செயவொருவன் கைதூவே னென்னும்
பெருமையிற் பீடுடைய தில்.

"மீனாட்சி" பிரஸ், 31, வைத்தியனாத முதலிவீதி, சென்னை.

Ramsay Press, 176, Mint Street, Madras.